

เป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬากอล์ฟสมัครเล่น

ปริญญานิพนธ์
ของ
ดลหทัย ทองตะนูนาม

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา
สิงหาคม 2553

เป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬากอล์ฟสมัครเล่น

ปริญญานิพนธ์
ของ
ดลหทัย ทองตะนูนาม

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา
สิงหาคม 2553
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

เป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬากอล์ฟสมัครเล่น

บทคัดย่อ

ของ

ดลหทัย ทองตะนูนาม

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา

สิงหาคม 2553

ดลหทัย ทองตะนุนาม. (2553). เป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกอล์ฟสมัครเล่น. ปรินซ์นิพนธ์
วท.ม.(วิทยาศาสตร์การกีฬา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ คณะกรรมการควบคุม: รองศาสตราจารย์ ดร.สาลี สุภาภรณ์,
ดร.พิชิต เมืองนาโพธิ์.

การวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาสมัครเล่น และ
ปัจจัยที่ส่งผลให้นักกีฬามีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์แบบนั้น กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกอล์ฟสมัครเล่น
จำนวน 10 คน ชาย 9 คนและหญิง 1 คน อายุระหว่าง 13-18 ปี เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้
แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำเร็จในการเล่นกีฬาเพื่อหาหาลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์
(Task and Ego Orientation in Sport Questionnaire: TEOSQ) การสังเกตและการสัมภาษณ์แบบ
กึ่งโครงสร้าง วิเคราะห์ข้อมูลแบบอุปนัยด้วยวิธีเปรียบเทียบความคงที่ของข้อมูลและตรวจสอบความ
เชื่อถือได้ด้วยวิธีตรวจสอบจากกลุ่มตัวอย่าง ผลการวิจัยพบว่า เป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ของกลุ่ม
ตัวอย่างแบ่งได้ 2 แบบ กลุ่มแรกเป็นพวก มีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์มุ่งเน้นในเรื่องงานสูงและ
การเปรียบเทียบแข่งขันต่ำ (High Task and Low Ego) จำนวน 6 คน และกลุ่มที่สองเป็นพวก มี
ลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์มุ่งเน้นในเรื่องของงานสูงและการเปรียบเทียบแข่งขันสูง (High Task
and High Ego) จำนวน 4 คน ปัจจัยที่ส่งผลให้นักกีฬามีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์แบบแรก
ได้แก่ (1) ผู้ปกครองเน้นเรื่องการพัฒนาและความสามารถ (2) ผู้ฝึกสอนเน้นเรื่องการพัฒนาและ
ความสามารถและ (3) การประยุกต์ใช้ความรู้ด้านจิตวิทยาการกีฬา ในทำนองเดียวกัน ปัจจัยที่ส่งผล
ให้นักกีฬามีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์แบบที่ 2 ได้แก่ (1) ผู้ปกครองเน้นเรื่องผลงาน (2) ผู้
ฝึกสอนเน้นเรื่องการพัฒนาและความสามารถ และ (3) ความต้องการแรงจูงใจภายนอก

THE ACHIEVEMENT GOAL OF AMATEUR GOLFERS

AN ABSTRACT

BY

DOLHATHAI THONGTANUNAM

Presented in Partial Fulfillment of the Requirement for the
Master of Sciences Degree in Sports Science
at Srinakharinwirot University

August 2010

Dolhathai Thongtanunam. (2010). *The Achievement goal of amateur golfers*. Master thesis, M. Sc. (Sport Science). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University.
Advisor Committee: Assoc. Prof. Dr. Salee Supaporn, Dr. Pichit Muangnapoe.

The purpose of this study was to examine the achievement goals of amateur golfers and factors that had influenced on their goals. Participants were 10 amateur golfers (9 males, 1 female), ranging of age from 13-18 years old. Data were collected using Task and Ego Orientation in Sport Questionnaire (TEOSQ), observation and semi-structured interview. Data were inductively analyzed through constant comparison and established trustworthiness by member checking. Findings indicated that participants' achievement goals were divided into two types. Six of them were high task - low ego group, whereas 4 of them were high task - high ego group. Factors that had influenced on the high task - low ego group were (1) parent's focus on improvement and performance (2) coach's focus on improvement and performance and (3) the applications of sport psychology knowledge. Similarly, factors that had impacted on the high task - high ego group included (1) parent's focus on outcome (2) coach's focus on improvement and performance and (3) participant's needs of external motivation.

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง
เป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬากอล์ฟสมัครเล่น
ของ
ดลหทัย ทองตะนูนาม

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)
วันที่ เดือน สิงหาคม พ.ศ. 2553

คณะกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

..... ประธาน
(รองศาสตราจารย์ ดร.สาลิ สุภาภรณ์)

..... ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มยุรี ศุภวิบูลย์)

..... กรรมการ
(อาจารย์ ดร.พิชิต เมืองนาโพธิ์)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.สาลิ สุภาภรณ์)

..... กรรมการ
(อาจารย์ ดร.พิชิต เมืองนาโพธิ์)

..... กรรมการ
(อาจารย์ ดร.วิมลมาศ ประชากุล)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์นี้สำเร็จลุล่วงเป็นอย่างดีเนื่องจากได้รับความกรุณาจาก รศ.ดร.สาลิ สุภาภรณ์ ประธานควบคุมปริญญานิพนธ์ ดร.พิชิต เมืองนาโพธิ์ กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ที่กรุณาให้คำปรึกษา และข้อคิดต่างๆ ที่เป็นประโยชน์ รวมทั้งช่วยแนะนำแก้ไขข้อบกพร่องของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ตลอดการดำเนินการ จึงใคร่ขอขอบคุณไว้ในโอกาสนี้ด้วย

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ ดร. คุณัตว์ พิธพรชัยกุล และ ดร.วิมลมาศ ประชากุล ที่ได้ให้คำปรึกษาและแนะนำเพิ่มเติม เพื่อให้งานวิจัยฉบับนี้มีความถูกต้องสมบูรณ์ และมีคุณค่าทางวิชาการ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ ผศ.ดร. มยุรี ศุภวิบูลย์ ที่ได้ให้ความกรุณาเป็นประธานควบคุมการสอบปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ รวมทั้งให้ข้อแนะนำ แก้ไข เพิ่มเติม ให้ปริญญานิพนธ์มีความถูกต้องสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

ขอขอบคุณผู้ฝึกสอนและนักกีฬากอล์ฟทุกท่านที่ให้ความร่วมมือและอำนวยความสะดวกเป็นอย่างดีในการเก็บรวบรวมข้อมูล การวิจัยครั้งนี้จะไม่สามารถสำเร็จลุล่วงไปได้เป็นอย่างดีถ้าไม่ได้รับความกรุณาและความร่วมมือจากทุกท่าน จึงใคร่ขอขอบคุณมาไว้ ณ ที่นี้ด้วย

ขอกราบขอบพระคุณบิดามารดา ที่ได้ให้การอบรมเลี้ยงดู ให้กำลังใจ และช่วยส่งเสริมสนับสนุนการศึกษา ขอขอบพระคุณอาจารย์ทุกท่านที่ได้กรุณาอบรม สั่งสอนให้เกิดความรู้ ความคิด และให้ความปรารถนาดีแก่ผู้วิจัยมาโดยตลอด

ดลหทัย ทองตะนูนาม

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	4
คำถามในการวิจัย	4
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	4
ข้อตกลงเบื้องต้น	4
นิยามศัพท์เฉพาะ	5
กรอบแนวคิด	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
ความเป็นมาของกอล์ฟ	8
ทักษะพื้นฐานของกอล์ฟ	9
องค์ประกอบสำคัญที่ทำให้นักกีฬาความสามารถสูงสุด	12
ความสำคัญของจิตวิทยาการกีฬากับการเล่นกอล์ฟ	12
ความหมายของแรงจูงใจ	13
ประเภทและลักษณะของแรงจูงใจ	14
ปัจจัยที่มีผลต่อแรงจูงใจในกีฬา	16
ทฤษฎีแรงจูงใจ	19
ความสัมพันธ์ของแรงจูงใจและเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์	25
ทฤษฎีเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์	25
แบบสอบถามความคิดเกี่ยวกับความสำเร็จในการเล่นกีฬา	26
บรรยากาศแรงจูงใจ	27
แรงจูงใจภายนอกและเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์	29
งานวิจัยต่างประเทศ	29
งานวิจัยในประเทศ	34

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	38
กลุ่มตัวอย่างและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	38
การเลือกสถานที่ศึกษา.....	38
วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	38
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	39
การตรวจสอบความเชื่อถือได้ของข้อมูล.....	39
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	40
คุณลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง.....	40
ผลการวิจัย.....	42
5 สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	55
ความมุ่งหมายของการวิจัย	55
คำถามในการวิจัย.....	55
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	55
วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	56
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	56
สรุปและอภิปรายผลการวิจัย.....	56
ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป.....	61
บรรณานุกรม.....	62
ภาคผนวก.....	68
แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำเร็จในการเล่นกีฬา.....	69
แนวคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์.....	71
หนังสือแสดงความยินยอมของผู้ปกครอง.....	73
หนังสือแสดงความยินยอมของนักกีฬา.....	75
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	78

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงคุณลักษณะของนักกอล์ฟสมัครเล่นที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง.....	41
2 แสดงผลจากแบบสอบถาม TEOSQ	43
3 แสดงปัจจัยที่ส่งผลต่อเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกอล์ฟสมัครเล่น.....	51

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

กีฬาและการออกกำลังกายมีความสำคัญต่อคนทุกคนโดยเฉพาะอย่างยิ่งในสังคมปัจจุบันที่โลกของเราเต็มไปด้วยการแข่งขันส่งผลให้คนในสังคมมีความเครียดเพิ่ม สูงมากขึ้น กีฬาและการออกกำลังกายนอกจากจะช่วยลดความเครียดได้เป็นอย่างดีแล้วยังช่วยทำให้บุคคลมีสุขภาพที่ดีเนื่องจากช่วยพัฒนาการทำงานของระบบไหลเวียนเลือด ควบคุมน้ำหนักทำให้ร่างกายดูสมส่วน นอกจากนี้ยังช่วยให้เรามีสภาพจิตใจที่ดีอีกด้วย ปัจจุบันคนจึงให้ความสำคัญกับกีฬาและการออกกำลังกายเพิ่มมากขึ้น

กีฬาและการออกกำลังกายมีมากมายหลายชนิด เช่น วอลเลย์บอล เทนนิส บาสเกตบอล ฟุตบอล มวย ตะกร้อ และกอล์ฟ เป็นต้น

กีฬาและการออกกำลังกายมีทั้งเน้นในเรื่องสุขภาพและเน้นการแข่งขัน

กอล์ฟจัดว่าเป็นกีฬาหนึ่งที่ได้รับคามนิยมในปัจจุบัน

เพราะมีผู้ให้ความสนใจฝึกฝนกันมากในทุกเพศทุกวัยก็ว่าได้

กอล์ฟเป็นกีฬาที่รู้จักกันทั่วโลกและได้รับความนิยมเป็นอย่างสูง มีการเล่นกันมานานกว่า 500 ปี โดยชาวสก๊อตเป็นผู้เริ่มเล่นกอล์ฟเป็นชาติแรก กอล์ฟพัฒนามาจากเด็กเลี้ยงแกะนำไม้ที่ใช้ไล่ฝูงแกะมาตีลูกหินเล่นไปมาจนการเล่นเหล่านั้นพัฒนามาเป็นกีฬากอล์ฟ ในอดีตที่ผ่านมา กอล์ฟเป็นกีฬาที่เล่นกันในกลุ่มเล็ก ๆ เนื่องจากอุปกรณ์การเล่นที่มีหลายอย่าง และราคาค่อนข้างแพงจึงทำให้กลุ่มคนที่เล่นกอล์ฟเป็นคนในวงสังคมชั้นสูง กีฬากอล์ฟเป็นกีฬาที่มีเสน่ห์อยู่ในตนเอง และดึงดูดให้คนที่ได้ลองเล่นเกิดความสนใจและอยากจะเล่นต่อไปอีก นอกจากนั้นยังเป็นกีฬาที่มีความท้าทายในตนเอง ผู้เล่นมือใหม่อาจคิดว่าตนเอง มีความสามารถเท่ากับนักกอล์ฟอาชีพระดับโลก หรือคิดว่าตัวเองด้อยความสามารถก็ได้

นักกอล์ฟบางคนไม่สามารถที่จะเลิกคิดถึงกอล์ฟได้ กอล์ฟได้กลายเป็นชีวิต เขาคิดถึงกอล์ฟ ทั้งเช้า สาย บ่าย เย็น สาเหตุที่เป็นเช่นนั้นก็เนื่องมาจากกอล์ฟเป็นกีฬาที่จะประสบความสำเร็จได้เป็นครั้งคราว คนจำนวนมากจึงได้หวนกลับมาหาความสำเร็จ ที่ได้รับนั้นคล้ายกับการเสพติดกอล์ฟ นอกจากที่กล่าวมาแล้วคนยังมีเหตุผลส่วนตัวนานับประการที่ทำให้คนเล่นกอล์ฟ เช่น เพื่อความบันเทิง ออกกำลังกาย สังคม กิจกรรมเวลาว่าง อาชีพ เป็นต้น

นักกอล์ฟที่จะประสบความสำเร็จได้ในระดับสูงนั้นจะต้องประกอบไปด้วยปัจจัย 3 ด้าน ได้แก่ ด้านทักษะ ร่างกาย และจิตใจ ด้านทักษะกอล์ฟ จะต้องมีความชำนาญ ในทักษะต่างๆ ของกอล์ฟ เช่น การพัตท์ การชิพ การพิต การไดร์ฟ ความสามารถในการอ่านเกมส์ การวางแผนการเล่น และด้านร่างกาย ต้องมีสมรรถภาพทางกายที่ดีสามารถเล่นกอล์ฟ ได้อย่างเต็ม

ความสามารถจนครบ 18 หลุม ด้านจิตใจจะต้องมีสภาพจิตใจที่เหมาะสม ต่อการเล่นกอล์ฟ เช่น มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีเป้าหมายที่เหมาะสม มีการจัดการกับความเครียดที่ดี และมีแรงจูงใจที่ดี เป็นต้น

แรงจูงใจเป็นพลังงานภายในที่กำหนดพฤติกรรมของเราซึ่งมีผลต่อความคิด ความรู้สึก และการอยู่ร่วมกับผู้อื่น ในการกีฬาแรงจูงใจสูงเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้ นักกีฬาเพิ่มความสามารถ ให้เต็มศักยภาพแรงจูงใจเป็นหัวใจของจิตวิทยาการกีฬาเพราะแรงจูงใจเกี่ยวข้องต่อเนื่อง ตลอดชีวิตของการเป็นนักกีฬา และเป็นปัจจัยทางจิตวิทยาที่มีผลต่อการกระทำ พฤติกรรม และความสามารถของมนุษย์ แรงจูงใจในการกีฬาเกี่ยวข้องนับตั้งแต่ ยังไม่ได้เข้าร่วมจนเริ่มเล่น กีฬาหรือออกกำลังกายมาถึงแรงจูงใจที่มีอิทธิพลที่ทำให้คนยังออกกำลังกาย หรือเล่นกีฬาอย่างต่อเนื่องบุคคลมีสาเหตุปัจจัยและแรงจูงใจที่ต่างกันและส่งผลให้คนมุ่งมั่นสู่ความ สำเร็จในระดับ ที่ต่างกัน แรงจูงใจเป็นเรื่องที่ผู้เกี่ยวข้องทางการกีฬาไม่ว่าจะเป็น ผู้ฝึกสอนกีฬา โค้ช ผู้นำออกกำลังกาย ครูพลศึกษา นักจิตวิทยาการกีฬา ได้ให้ความสนใจ และต้องการที่จะสร้าง แรงจูงใจให้กับนักกีฬา นักเรียน และลูกค้าของตน เพราะคนที่มีแรงจูงใจสูง จะมีความพยายาม และยังคงมาเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาและการออกกำลังกายเป็นประจำ แรงจูงใจสามารถที่จะคงอยู่ได้เป็นระยะเวลายาวนานหรือเพียงแค่วะเวลาสั้น ดังนั้นจึงเป็นการดี ที่ผู้เกี่ยวข้องทางการกีฬาจะเข้าใจว่าอะไรทำให้นักกีฬา นักเรียน หรือลูกค้าของตนนั้น ยังคงมี แรงจูงใจในการเข้าร่วม กิจกรรมกีฬาและการออกกำลังกายต่อไปได้แม้จะเป็นเวลาเวลานาน (Morris; & Summers. 2004)

ไวต์เบิร์กและกูล (Weinberg; & Gould. 2007) กล่าวว่า แรงจูงใจ คือ ทิศทาง และความเข้มข้น ของความพยายาม แรงจูงใจนำเสนอถึง ปัจจัยส่วนบุคคล ตัวแปรทางสังคม และ สิ่งที่คนรับรู้ถึงสาเหตุของการทำกิจกรรมมาเพื่อเข้ามาแข่งขันกับคนอื่นหรือพยายามรักษา ความเป็นเลิศเอาไว้

ปัจจัยที่มีผลต่อแรงจูงใจของคนประกอบไปด้วย เป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ การรับรู้ความสามารถ และพฤติกรรมใฝ่สัมฤทธิ์ ในการที่จะเข้าใจถึงแรงจูงใจ เราจำเป็นต้องเข้าใจว่า บุคคลนั้นให้ความหมายต่อการประสบความสำเร็จและการล้มเหลวอย่างไร และวิธีที่ดีที่สุดคือการตรวจสอบเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ของบุคคลนั้น (Weinberg; & Gould. 2007)

ตามทฤษฎีเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ (Dweck. 1986; Nicholls. 1989; 1992) แบ่งทิศทางเป้าหมายของคนออกเป็น 2 ลักษณะ ได้แก่ เป้าหมายที่มุ่งเน้นในเรื่องของงาน (Task Orientation) เกี่ยวข้องกับการที่คนให้ความสำคัญกับความเชี่ยวชาญในงาน การรับรู้ความสามารถอยู่ที่ตนเองเป็นหลัก ดังนั้น คนที่มีเป้าหมายในเรื่องของงานก็จะรับรู้ว่าคุณมีความสามารถ เมื่อได้ เรียนรู้ทักษะใหม่หรือทักษะของตนเองพัฒนาขึ้น ในขณะที่อีกพวกหนึ่งให้ความสำคัญกับการเปรียบเทียบแข่งขัน (Ego Orientation)

คนลักษณะนี้จะรับรู้ว่าคุณมีความสามารถโดยผ่านการเปรียบเทียบกับคนอื่น ผลที่ตามมาคือบ่อยครั้งที่คนลักษณะนี้จะรู้สึกต่อความสามารถโดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าไม่สามารถแสดงความสามารถได้ดีหรือหลังจากการล้มเหลวจากการทำกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง (Morris; & Summers. 2004)

เป้าหมายที่มุ่งเน้นในเรื่องของงาน (Task Orientation) และเป้าหมายที่มุ่งเน้นในเรื่องของการเปรียบเทียบแข่งขัน (Ego Orientation) แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างของทฤษฎี 2 ชนิด ได้แก่ ความแตกต่างของความเชื่อเกี่ยวกับสาเหตุของความสำเร็จเช่นเดียวกับความแตกต่างในเรื่องของจุดมุ่งหมายในการมาเข้าร่วมกิจกรรม จากงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับแนวทางเป้าหมาย (Goal Orientation) พบว่าแนวทางเกี่ยวกับเป้าหมายที่มุ่งเน้นในเรื่องของการเปรียบเทียบแข่งขัน (Ego Orientation) จุดประสงค์ของกีฬาจะเกี่ยวข้องกับการเพิ่มสถานะทางสังคม (Treasure; & Roberts. 1994) และเพื่อได้รับเงินรางวัลตอบแทน (Carpenter; & Yates. 1997) โดยการใช้เล่ห์กลเอาเปรียบคู่ต่อสู้เพื่อให้การเล่นกีฬาประสบความสำเร็จ (White; & Zellner. 1996) ในขณะที่แนวทางเกี่ยวกับเป้าหมายที่มุ่งเน้นในเรื่องของงาน (Task Orientation) จะเกี่ยวข้องกับการมุ่งเน้นในเรื่องของการพัฒนาการส่วนบุคคล (Treasure; & Roberts. 1994) และความสำเร็จเป็นปัจจัยที่ทำให้เกิดแรงจูงใจและความพยายาม (Roberts; et al. 1996)

นักกีฬาที่มีแนวทางเกี่ยวกับเป้าหมายที่มุ่งเน้นในเรื่องของการแข่งขัน (Ego Orientation) มีแนวโน้มที่มักจะมองในผลการแข่งขันตอนสุดท้ายเป็นสำคัญโดยไม่ได้สนใจวิธีการหรือความหมายของการประสบความสำเร็จ ในขณะที่นักกีฬาที่มีแนวทางเกี่ยวกับเป้าหมายที่มุ่งเน้นในเรื่องของงาน (Task Orientation) มีลักษณะตรงกันข้าม ดังนั้น นักกีฬาที่มุ่งเน้นเรื่องการแข่งขัน (Ego Orientation) จะสนใจอยู่ที่ผลสุดท้ายของการแข่งขันเช่น การได้รับความยอมรับในสังคม สถานะทางสังคมและเงินรางวัลที่ได้รับและความคิดที่เกี่ยวกับศีลธรรมในเรื่องของการได้รับชัยชนะมีแนวโน้มที่จะลดลง เพราะว่าชัยชนะคือตัวบ่งชี้ว่าคุณประสบความสำเร็จในการเล่นกีฬาหรือไม่ นักกีฬาที่มุ่งเน้นในเรื่องของการเปรียบเทียบการแข่งขัน (Ego Orientation) จะมีแนวโน้มที่จะเล่นผิดกติกาเพราะต้องการจะชนะการแข่งขัน (Nicholls. 1989)

ไวต์เบิร์กและกุล กล่าวไว้ว่า คนที่มีแนวทางเป้าหมายที่มุ่งในด้านของงาน (Task Orientation) มากกว่ามุ่งเน้นด้านการแข่งขัน (Outcome Orientation) จะมีแนวโน้มที่จะกลัวความล้มเหลวน้อยกว่า จะสามารถแสดงความสามารถออกมาได้อย่างเหมาะสมมากกว่า นอกจากนี้ยังสามารถช่วยป้องกัน ความผิดหวัง ความขุ่นข้องหมองใจและการขาดแรงจูงใจเมื่อต้องแข่งขันกับคนที่มีความสามารถสูงกว่าตนเอง (Weinberg; & Gould. 2007) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยที่พบว่านักกีฬาซึ่งมีแนวทางเป้าหมาย ที่มุ่งเน้นในเรื่องของการแข่งขันจะลดความพยายาม ลดความสำคัญของงานลงและการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาน้อยลงเมื่อตนเองไม่สามารถแสดงความสามารถได้ดีกว่าคนอื่น เมื่อเปรียบเทียบกับนักกีฬาที่มุ่งเน้นในเรื่องของงาน นอกจากนี้ยังพบว่า นักกีฬาที่มุ่งเน้นในเรื่องของงานจะมีความพยายามมากกว่า

มีแรงจูงใจภายในสูงกว่าจะแสดงความสามารถ ทางการศึกษาได้ดีกว่า มีความวิตกกังวลทางกาย และความวิตกทางการรับรู้ต่ำกว่า และมีความเชื่อมั่นในตนเองหรือการรับรู้ความสามารถของตนเองที่สูงกว่านักกีฬาที่มุ่งเน้นในเรื่องของการแข่งขัน (Newton; & Duda. 1993)

โรเบิร์ต (Roberts. 2001) กล่าวว่าสามารถแบ่งกลุ่มลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ได้เป็น 4 กลุ่ม คือเน้นในเรื่องของงานสูง และเน้นในเรื่องการแข่งขันสูง (High Task and High Ego) เน้นในเรื่องของงานสูง เรื่องการแข่งขันต่ำ (High Task and Low Ego) เน้นในเรื่องของงานต่ำ และการแข่งขันสูง (Low Task and High Ego) เน้นในเรื่องของงานต่ำและการแข่งขันต่ำ (Low Task and Low Ego)

งานวิจัยที่เกี่ยวกับเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ในเมืองไทยยังมีน้อย ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงต้องการที่จะศึกษาว่า

นักกอล์ฟไทยมีเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ด้านใดและเพราะเหตุใดจึงทำให้นักกอล์ฟมีเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ลักษณะนั้น เพื่อที่จะได้ทราบถึงปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกอล์ฟ ผลการวิจัยจะเป็นประโยชน์ต่อโค้ช นักกีฬาและผู้ที่เกี่ยวข้องต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อศึกษาเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกอล์ฟสมัครเล่นและปัจจัยที่มีผลต่อการเกิดเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์

คำถามในการวิจัย

1. นักกอล์ฟสมัครเล่นมีเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ด้านใดบ้าง
2. ปัจจัยอะไรบ้างที่มีผลต่อการเกิดเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกอล์ฟสมัครเล่น

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกอล์ฟแห่งหนึ่งจำนวน 10 คน กลุ่มตัวอย่างมีอายุระหว่าง 13-20 ปี ก่อนเริ่มดำเนินการวิจัยกลุ่มตัวอย่างได้ลงลายมือชื่อแสดงความยินยอม นอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปีได้ให้ผู้ปกครองลงลายมือชื่อในหนังสือแสดงความยินยอมเพื่ออนุญาตให้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เช่นเดียวกัน

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. กลุ่มตัวอย่างดำเนินกิจกรรมประจำวันตามปกติในช่วงที่ผู้วิจัยเก็บข้อมูล เช่น มีการเรียนหนังสือ ออกกำลังกาย ซ้อมและแข่งขันกอล์ฟ รวมทั้งกิจกรรมอื่น ๆ ตามปกติ

2. กลุ่มตัวอย่างลงลายมือชื่อในหนังสือแสดงความยินยอมและเต็มใจให้ความร่วมมือกับผู้วิจัย

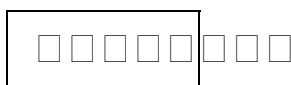
นิยามศัพท์เฉพาะ

1. เป้าหมายแฝดสัมฤทธิ์ หมายถึง ลักษณะเป้าหมายสู่ความสำเร็จ เป็นความแตกต่างของบุคคลในความคิด เป้าหมาย การกระทำ รวมถึงพฤติกรรมที่มุ่งมั่นไปสู่ความสำเร็จ สามารถแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ ลักษณะที่มุ่งในเรื่องของงาน (Task Orientation) ซึ่งกำหนดลักษณะเป้าหมายของความสำเร็จที่การเรียนรู้ ความเชี่ยวชาญในงาน โดยอ้างอิงหรือเปรียบเทียบในตัวเอง (Self-reference) อีกลักษณะหนึ่งคือ ลักษณะที่ มุ่งเปรียบเทียบกับผู้อื่น (Ego Orientation) บุคลิกลักษณะนี้จะมุ่งไปที่การเปรียบเทียบกับผู้อื่น (Duda; & Hall. 2000; Nicholls. 1989)

2. ประเภทเป้าหมายแฝดสัมฤทธิ์ หมายถึง ลักษณะเป้าหมายแฝดสัมฤทธิ์ของนักกีฬาگอล์ฟสมัครเล่น สามารถแบ่งออกได้เป็น 4 กลุ่ม คือเน้นในเรื่องของงานสูงและเน้นในเรื่องการแข่งขันสูง (High Task and High Ego) เน้นในเรื่องของงานสูง และเน้นในเรื่องการแข่งขันต่ำ (High Task and Low Ego) เน้นในเรื่องของงานต่ำและการแข่งขันสูง (Low Task and High Ego) เน้นในเรื่องของงานต่ำและการแข่งขันต่ำ (Low Task and Low Ego) (Roberts. 2001)

3. นักกีฬาگอล์ฟสมัครเล่น หมายถึง นักกีฬาگอล์ฟสมัครเล่น มีอายุระหว่าง 13-18 ปี และเข้าร่วมการแข่งขันอย่างน้อย 10 ครั้งต่อปี มีประสบการณ์ในการเล่นگอล์ฟตั้งแต่ 3 ปีขึ้นไป

กรอบแนวคิด

ใช้แบบทดสอบ TEOSQ เพื่อหาลักษณะเป้าหมายไฟ้สัมฤทธิ์ของนักกอล์ฟสมัครเล่น

ทำการสังเกตและสัมภาษณ์นักกอล์ฟเพื่อหาสาเหตุ

วิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีเปรียบเทียบความคงที่ของข้อมูล

ตรวจสอบความเชื่อถือได้ด้วยวิธีการตรวจสอบจากกลุ่มตัวอย่าง

สรุปผลการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในบทนี้จะกล่าวถึงเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องใน 4 หัวเรื่อง ตามลำดับ คือ กีฬากอล์ฟ จิตวิทยาการกีฬาและกอล์ฟ แรงจูงใจและเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. กีฬากอล์ฟ

ความเป็นมาของกอล์ฟ

ทักษะพื้นฐานของกอล์ฟ

2. จิตวิทยาการกีฬาและกอล์ฟ

องค์ประกอบสำคัญที่ทำให้นักกีฬามีความสามารถสูงสุด

ความสำคัญของจิตวิทยาการกีฬากับการเล่นกอล์ฟ

3. แรงจูงใจและเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์

ความหมายของแรงจูงใจ

ประเภทและลักษณะของแรงจูงใจ

ปัจจัยที่มีผลต่อแรงจูงใจในกีฬา

ทฤษฎีแรงจูงใจ

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ความสัมพันธ์ของแรงจูงใจและเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์

ทฤษฎีเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์

แบบสอบถามความคิดเกี่ยวกับความสำเร็จในการเล่นกีฬา

บรรยากาศแรงจูงใจ

แรงจูงใจภายนอกและเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยต่างประเทศ

งานวิจัยในประเทศ

1. กีฬากอล์ฟ

1.1 ความเป็นมาของกอล์ฟ

กีฬากอล์ฟมีต้นกำเนิดที่ไม่แน่ชัดเพราะชาติต่าง ๆ พากันอ้างว่าประเทศของตนเป็นต้นกำเนิดกีฬากอล์ฟ เช่น ประเทศเยอรมนี ในศตวรรษที่ 14 เจ้าของฝูงแกะซึ่งจ่ายภาษีให้กับขุนนางเจ้าของที่ดิน ได้รับสิทธิใช้ผืนที่ดินเลี้ยงแกะโดยขุนนางให้ใช้ไม้ที่ปลายตะขอสำหรับเกี่ยวคอแกะ ดีก่อนหินลูกกลม ๆ ตามจำนวนครั้งเท่ากับจำนวนแกะที่เลี้ยงไว้ ขนาดผืนดินใช้เลี้ยงแกะเท่ากับความกว้างยาวที่เจ้าของฝูงแกะได้ ส่วนชาวสกอตแลนด์ก็อ้างว่า มีชาวประมงชาวสกอตซึ่งกลับจากการหาปลา เมื่อเดินผ่านทุ่งหญ้าก็เอากิ่งไม้เดินหวดลูกหินไปตามทาง หลังจากตีหวดไปครั้งหนึ่งก็ลองหวดต่อไปเรื่อย ๆ ดูว่าจะตีไปได้ไกลกว่าลูกแรกหรือไม่ เมื่อลูกหินหล่นลงไปในบ่อหรือแอ่งดินที่แกะใช้เป็นที่พักหลบภัยธรรมชาติ ชาวประมงก็ต้องใช้ความสามารถที่จะดีให้ลูกหินออกมาจากแอ่ง จนกว่าจะเดินถึงบ้าน บ่อนั้นก็ได้พัฒนามาเป็นบังเกอร์ทราย เมื่อลูกกอล์ฟตกลงไปในโพรงที่กระต่ายขุดไว้ก็เท่ากับเป็นการค้นคิดวิธีการเล่นกอล์ฟขึ้นมาในตัวเองว่าเกมส์จะจบลงเมื่อลูกลงหลุม เป็นที่ยอมรับกันว่ากีฬากอล์ฟหรือกีฬาที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน ได้เกิดขึ้นเป็นเวลาหลายร้อยปี แต่ยังไม่หลักฐานอ้างอิงได้ชัดเจนว่าประเทศใดเป็นผู้ริเริ่ม ได้มีการค้นคว้าหาจุดเริ่มต้นย้อนอดีตไปจนถึงยุคจักรวรรดิโรมันซึ่งมีการเล่นเกมที่เรียกว่า พากานิกา (Paganica) บ้างก็อ้างว่ากีฬากอล์ฟพัฒนาจากการเล่น ชูเดอมาล (Jeu de mail) ของชาวฝรั่งเศส หรือ โคลเวน (Kolven) ของชาวฮอลแลนด์ นอกจากนั้นก็ยังมีการเล่นเกมอื่น ๆ ซึ่งเล่นกันในหมู่ขุนนางอังกฤษ และจักรพรรดิโรมันในยามว่าง เป็นเกมที่ยืนด้านข้าง ใช้ไม้ตีลูกที่มีเปลือกทำจากหนังวัวบาง ๆ เย็บติดกันและยึดไส้ด้วยขนห่าน และลูกที่ใช้ตีในบางเกมส์เป็นแกนไม้เนื้อแข็ง นำมาขัดเป็นก้อนกลม ๆ และบางเกมส์ในทวีปยุโรปสมัยก่อน เล่นกันเป็นทีมโดยฝ่ายหนึ่งตีลูกสามครั้งให้โดนเป้าตามระยะที่กำหนด ส่วนฝ่ายตรงข้ามต้องพยายามตีลูกหนึ่งครั้งกลับไปอยู่ในที่ที่เป็นอุปสรรค ระยะเวลาหรือรอบปีที่ผ่านมา เกมส์ต่างๆ ในทวีปยุโรปได้พัฒนาจนเข้าสู่ยุคของสกอตแลนด์ซึ่งได้อ้างอย่างหนักแน่นตามหลักฐานที่เป็นลายลักษณ์อักษรชัดเจนว่าเป็นประเทศต้นกำเนิดกีฬากอล์ฟ ในกลางศตวรรษที่ 15 ในช่วงที่ก่อตั้งมหาวิทยาลัยเซนต์ แอนดรูวส์ กีฬากอล์ฟได้เล่นกันในสมัยพระเจ้าเจมส์ที่สองแห่งราชวงศ์สกอตจากการทำศึกต่อสู้กับอังกฤษในสมัยนั้น ทางสกอตแลนด์มีบันทึกที่กล่าวไว้ว่า ทางรัฐสภาสกอตได้มีการให้ยกเลิกการเล่นกอล์ฟไปหลายปี เนื่องจากพลเรือนและนายทหารไม่ไปซ้อมยิงธนู แต่ได้หันไปเล่นกอล์ฟแทน และ 40 ปีต่อมาได้มีการสงบศึกกับอังกฤษ พระเจ้าเจมส์ที่สี่จึงยกเลิกกฎหมายห้ามการเล่นกอล์ฟตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ในศตวรรษที่ 16 กีฬากอล์ฟถือได้ว่าเป็นกีฬาที่เล่นอย่างแพร่หลายในฝั่งตะวันตกของประเทศสกอตแลนด์ กลางศตวรรษที่ 18 กลุ่มนักกอล์ฟชายในสกอตแลนด์ได้ก่อตั้งสมาคมกอล์ฟขึ้น โดยกำหนดกฎข้อบังคับที่ใช้ในการเล่นกอล์ฟ ต่อมาก็ได้ก่อตั้งสโมสรเดอะรอยัล แอนด์ เอเชียนกอล์ฟคลับ ออฟเซนต์แอนดรูวส์ (The Royal and Ancient Golf of Saint Anderws ใช้ชื่อย่อว่า R & A) ซึ่งเป็นสมาคมกอล์ฟที่เก่าแก่ที่สุด เพื่อกำหนดและแก้ไขกฎข้อบังคับ

และมารยาทสำหรับกีฬากอล์ฟอย่างเป็นทางการ หลังจากนั้นในศตวรรษที่ 20 สมาคมกอล์ฟแห่งสหรัฐอเมริกา (United States Golf Association ใช้ชื่อย่อว่า USGA) ได้เข้ามาร่วมวินิจฉัยแก้ไขเพิ่มเติมกฎข้อบังคับและมารยาทสำหรับกีฬากอล์ฟให้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น กีฬากอล์ฟได้เริ่มเล่นในประเทศสหรัฐอเมริกาเมื่อปลายศตวรรษที่ 19 และนิยมเล่นกันแพร่หลายไปทั่วโลกตั้งแต่ต้นศตวรรษที่ 20 อย่างไรก็ตาม ผู้ที่บุกเบิกกีฬากอล์ฟแพร่หลายคือชาวสกอตและพัฒนาการเล่นจากทุ่งหญ้าชายฝั่งทะเลไปที่ต่างๆ ทั่วโลกที่ชาวสกอตไปตั้งถิ่นฐานทำมาหากิน ด้วยความหลงใหลในกีฬากอล์ฟทำให้ชาวสกอตนำไปเผยแพร่และสอนให้ชาติอื่นๆ ได้เรียนรู้วิธีการเล่น รวมทั้งการวางกฎข้อบังคับที่ใช้ในการเล่นมาจนถึงทุกวันนี้ (การกีฬาแห่งประเทศไทย. 2008)

1.2 ทักษะพื้นฐานของกอล์ฟ

1. การตีด้วยหัวไม้ไดรเวอร์ (Driver) บัณฑิต สุกุลนันท์ (2541) ได้กล่าวว่า เทคนิคที่จะช่วยให้การตีด้วยหัวไม้ได้ดี คือ การกำหนดความสูงของที (Tee) ซึ่งในที่นี้หมายถึง อุปกรณ์ที่ใช้รองลูกกอล์ฟ เพื่อให้ลูกกอล์ฟดีลูกออกไป โดยจรดหัวไม้ที่จะใช้ตีให้ติดพื้น ความสูงของที (Tee) จะเหมาะสมเมื่อวางลูกบนที (Tee) แล้วครึ่งบนของลูกกอล์ฟสูงพ้นสันหรือขอบบนของหัวไม้ขึ้นขึ้นมา โดยปักที (Tee) ตรงกับตำแหน่งสันเท้าซ้ายหรือเลื่อนมาทางขวาเล็กน้อย ในการตีหัวไม้ให้ไต่ระยะนั้น สิ่งสำคัญมีได้อยู่ที่การตีลูกอย่างรุนแรง แต่อยู่ที่การตีลูกอย่างดีเหมาะเจาะ ฉะนั้นการเร่งจังหวะเหวี่ยงไม้อย่างรวดเร็วไม่ใช่สิ่งที่จะช่วยตีลูกได้ไกล ควรเหวี่ยงไม้อย่างนุ่มนวลไม่ต้องรีบเร่ง หมุนแกนลำตัวเต็มความสามารถ ถ่ายน้ำหนักตัว 3 ใน 4 มาอยู่ที่ร่างกายซีกขวาในจังหวะที่เหวี่ยงไม้ขึ้น (Swing Back) และถ่ายน้ำหนักกลับไปในจังหวะเหวี่ยงไม้ลง (Swing Down) ตวัดไม้ส่งผ่านพื้นที่ปะทะลูกไป โดยจุดประสงค์ คือ ทำให้หน้าไม้ปะทะลูกในขณะที่หัวไม้กำลังเชิดขึ้น (เลยจุดต่ำสุดมาแล้ว) ดีในลักษณะที่กวาดผ่านลูกไป

2. การตีด้วยเหล็กยาวเป็นการตีด้วยไม้บนแท่นที (Tee Off) กับการตีด้วยเหล็กความแตกต่างอยู่ที่ตำแหน่งของไม้ขณะที่ส่วนหน้าไม้ (เหล็ก) ปะทะลูก หัวไม้จะปะทะลูกกอล์ฟเมื่อลูกกอล์ฟเริ่มเหินขึ้น ส่วนเหล็กจะตีลูกกอล์ฟก่อนจะถึงจุดต่ำสุดของวงสวิง คือ การตีกระทบลูกขณะที่ไม้เคลื่อนลง ตำแหน่งของลูกอยู่ภายในสันเท้าซ้าย แยกเท้าทั้งสองกว้างพอที่จะยืนได้มั่นคงไม่เสียการทรงตัวขณะเหวี่ยงไม้ โดยให้มืออยู่นำหน้าลูกเล็กน้อย เพื่อช่วยการตีให้แม่นยำขึ้น ขณะเหล็กกระทบลูกมือต้องนำหน้าลูกเช่นเดียวกับการจรดไม้ รักษาจังหวะดีกวาดผ่านลูกไปอย่างเฉียบขาด ให้องศาหน้าเหล็กทำหน้าที่ส่งลูกขึ้นเองอย่าพยายามช้อนลูก

3. การตีด้วยเหล็กสั้นมีปัจจัยสำคัญในการตีด้วยเหล็กสั้น คือ ความเที่ยงตรง แม่นยำ เหล็กสั้นคือ เหล็กตั้งแต่หมายเลข 8,9 พิชชิงเวดจ์ (Pitching Wedge) และ แซน เวดจ์ (Sand Wedge) ข้อปฏิบัติเพื่อให้ตีได้แม่นยำมีดังนี้ยืนใกล้ลูกกว่าเหล็กอื่นหรือไม้อื่น ระยะห่างของเท้าทั้งสองแคบเข้าหากัน ลูกอยู่กึ่งกลางระหว่างเท้าทั้งสองข้างหัวเข่าย่อและยืดหยุ่นช่วยในการทรงตัว ขึ้นไม้เพียง 3 ใน 4 คือ มือขึ้นระดับไหล่ แต่ลำตัวหมุนเต็มที่ และต้องตีผ่านลูกไป ต้องตีให้ลูกลูกอย่าง

หนักแน่นและเต็มที่ (Firmly and Clean) หน้าเหล็กกระทบลูกก่อนจะถูกพื้น ศีรษะต้องนิ่งตลอดวงสวิง

4. การตีลูกชิพ (Chip) เป็นการเล่นที่อาศัยความสัมพันธ์ระหว่างข้อมือและเหล็ก ซึ่งทั่วไปนิยมใช้พิชชิงเวดจ์ (Pitching Wedge) ซึ่งระดับองศาความลาดเอียงของหน้าไม้ 48 องศา พื้นฐานการเล่นลูกชิพ คือ ยืนเปิดเท้าเล็กน้อย ร่างกายหันเอียงสู่เป้าหมาย ลูกกอล์ฟอยู่ที่กึ่งกลางเท้าทั้งสอง กำหนดจุดที่ต้องการให้ลูกตก ลูกชิพต้องใช้มือตวัดไม้ลงที่หลังลูก อย่างหนักแน่นในลักษณะ ฮิตดาวน์ แอน ธรู (Hit Down and Through) ตลอดทุกครั้ง คือ ให้น้ำหนักทำงานของมันเอง อย่าพยายามตวัดหรือช้อนลูกขึ้น

5. การพัตต์ (Putt) เป็นที่ยอมรับกันมานานแล้วว่า การพัตต์เป็นเกมส์ซึ่งอยู่ภายในเกมส์ใหญ่ อีกเกมส์หนึ่ง เรียกว่าเกมส์ชอนเกมส์ วิธีการที่นิยมปฏิบัติกันเริ่มที่ยืนจรดลูกให้สบายที่สุด ให้แขนทำงานได้อย่างอิสระจับด้ามไม้ให้แน่นพอ แต่ต้องส่งผ่านความรู้สึกไปสู่ไม้ได้ดี ตำแหน่งของลูกอยู่ที่แนวสันเท้าซ้ายหรือด้านในสันเท้าซ้าย

หลังจากการตั้งท่าจรดลูกแล้วก็เป็นส่วนการพัตต์ หัวไหล่ แขน มือ และไม้จะต้องเคลื่อนที่พร้อมกันเป็นหนึ่งเดียว เปรียบเทียบได้กับการแกว่งลูกตุ้มนาฬิกา ตำแหน่งของแขน ทั้งสองตั้งแต่ไหล่ถึงมือที่จับด้ามไม้จะมีลักษณะเป็นรูปสามเหลี่ยมและคงไว้ตลอดวง ไม้ว่าจะหว่าดลากไม้ ออกหรือหลังจากไม่กระทบลูก น้ำหนักตัวกระจายลงสู่เท้าทั้งสองเท่าๆกัน ลำตัวและศีรษะนิ่ง รักษาส่วนหัวของพัตเตอร์ (Putter) ให้ขนานกับพื้นมากที่สุดและนานที่สุด

6. ทักษะการจับไม้ (Grip) หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่าการจับกริฟการจับไม้ที่ดีขึ้นนั้น จะต้องช่วยให้วงสวิงเป็นไปได้อย่างราบรื่นไม่ติดขัด สิ่งแรกที่ต้องพิจารณาคือ การจับไม้นั้น แม้กริยาตามคำพูดคือไม้อยู่ในมือแต่การปฏิบัติจริงไม้กอล์ฟจะถูกจับอยู่โดยนิ้วมือของมือขวากับอุ้งมือซ้าย ไม่ได้จับเต็ม ๆ ทั้งสองมือแต่ประการใด เพราะการจับกำแน่นๆนั้น มีผลให้สูญเสียสัมผัสและความรู้สึกในการตี ไม่จำเป็นต้องจับแน่นจนเกร็งเพราะไม่ช่วยให้ตีได้ไกลขึ้น อีกสิ่งหนึ่งที่สำคัญ คือการฝึกซ้อม ฝึกหัดจนกระทั่งการจับไม้เหมือนเป็นธรรมชาติ เป็นธรรมชาติที่สุด นั่นคือ มือทั้งสองข้างต้องรวมพลังเป็นหนึ่งเดียว ไม่มีการแบ่งซ้าย ขวา ทั้งสองมือทำหน้าที่ร่วมกัน สมดุลกัน เทคนิคการจับไม้แบบพื้นฐานมี 3 แบบ ด้วยกันคือ

6.1 แบบวาร์ดอน (Vardon) เป็นวิธีที่นิยมกันมากที่สุด และเหมาะสมกับผู้ที่มีความแข็งแรงของมือ มาตรฐานทั่วไปเริ่มต้นที่ใช้นิ้วชี้ซ้าย วางทาบลงบนขาในแนวทแยงมุมที่เริ่มต้นจากส่วนกลางของกำปั้น (ประมาณ 1 นิ้วต่ำลงจากโคนนิ้วก้อย) แขนฝ่ามือลงไป กำมือในลักษณะของการจับมือ ดูให้แน่ใจว่ามุมรูปอักษรตัววี (V) ระหว่างนิ้วหัวแม่มือกับนิ้วชี้ มีแนวพุ่งไประหว่างคางและไหล่ของตนเอง นั่นคือลักษณะของการจับไม้ด้วยมือซ้ายที่ถูกต้อง ต่อมาจับมือขวาซึ่งจะห่อหุ้มทับลงไปบนมือซ้าย โดยอุ้งมือขวาจะทาบทับนิ้วหัวแม่มือซ้ายนิ้วก้อยขวาจะวางพาดอยู่บนร่องระหว่างนิ้วหัวแม่มือกับนิ้วชี้ขวา ก็จะมีแนวพุ่งขึ้นมาเลยคางไปทางขวาเล็กน้อยเมื่อการจับไม้ถูกต้อง หลัง

มือซ้ายและอุ้งมือขวาจะหันไปในทิศทางเดียวกับหน้าไม้ คือ ฟุ้งไปยังเป้าหมาย เป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้ตีได้ตรงตามทิศทางที่ต้องการ จุดที่กดน้ำหนักลงมืออยู่ระหว่างนิ้วหัวแม่มือซ้ายกับฝ่ามือขวา

6.2 แบบอินเตอร์ล็อกกริฟ (Interlock Grip) ให้นิ้วก้อยของมือขวาสอดอยู่ระหว่างนิ้วชี้และนิ้วกลางของมือซ้าย ในขณะเดียวกันนิ้วมือซ้ายก็สอดอยู่ระหว่างนิ้วนางและนิ้วก้อยของมือขวา โดยให้นิ้วมืออื่นคุดัน ตามปกติ การจับกริฟแบบนี้บางคนพบว่าใช้ได้ผลดี เช่น ในหมู่พวกโปรซึ่งมี ลอยล์ แมนกริม กับ แจ็ก นิกลอส

6.3 แบบเบสบอลกริฟ (Baseball or Ten Fingers) จับโดยใช้นิ้วมือทั้ง 10 นิ้ว รัดด้ามไม้ โดยเรียงนิ้วมือชิดกันแบบกุมด้ามไม้เบสบอล เหมาะสำหรับผู้เล่นที่มือไม่ค่อยแข็งแรงนัก แต่มีข้อเสียที่มักจะตีลูกด้วยข้อมือมากกว่าที่จะตีลูกด้วยการเหวี่ยงแขน

วิธีการตรวจสอบว่าจับไม้ถูกต้องหรือไม่

ให้เหวี่ยงไม้ขึ้นไปจนสุด ถ้าจับไม่ถูกต้องอุ้งมือขวาจะต้องหงายขึ้นและข้อศอกขวาจะต้องชี้ลงดินอีกทั้งนิ้วทั้งสามคือ กลาง นาง ก้อย ของมือซ้ายจะต้องแนบติดกับด้ามไม้ การที่ให้นิ้วหัวแม่มือซ้ายอยู่ตอนบนของด้ามไม้ เพื่อให้แน่ใจว่าขณะที่จรดไม้สันล่างของหน้าไม้จะตั้งฉากกับแนวเส้นหลังมือซ้าย จะต้องชี้ไปที่เป้าหมายทั้งขณะจรดไม้และขณะที่หน้าไม้กระทบลูก ถ้านิ้วหัวแม่มือซ้ายอยู่ก่อนไปทางด้านขวาของด้ามไม้มากเกินไปเรียกว่า สตรองกริฟ (Strong Grip) จะทำให้ผู้เล่นมองเห็นปุ่มที่โคนนิ้วซ้าย 4 ปุ่ม และแขนท่อนล่างของมือทั้งสองจะหมุนไปทางขวาตอนสวิงไม้ลง แขนท่อนล่างจะหมุนกลับไปทางซ้ายอยู่ในตำแหน่งปกติ คือ ปุ่มที่โคนนิ้ว 2 ปุ่ม ทำให้หน้าไม้เปิดผลก็คือลูกที่ออกไปจะสุก ตรงกันข้ามถ้าให้นิ้วหัวแม่มือซ้ายอยู่ก่อนไปทางขวาของด้ามไม้มากเกินไปเรียกว่า วิคกริฟ (Weak Grip) จะทำให้ผู้เล่นมองเห็นปุ่มที่โคนนิ้วซ้ายและแขนท่อนล่างของมือทั้งสองจะหมุนไปทางซ้าย เมื่อแขนท่อนล่างหมุนกลับไปทางขวาตอนสวิงไม้ลงจะทำให้หน้าไม้เปิด ผลก็คือลูกที่ออกไปจะสไลซ์

7. การจรดไม้ การจรดไม้ที่ถูกต้องเป็นการเริ่มต้นการตีกอล์ฟที่สมบูรณ์ เพราะจุดนี้จะเป็นตัวกำหนดการเคลื่อนไหวของวงสวิง เพื่อให้เกิดความเข้าใจในการจรดไม้ได้ดีขึ้น ควรจะนึกถึงท่ายืนที่ถูกต้องในขณะที่เลือกเป้าหมายจากหลังลูก

การจรดไม้มีวิธีการ 3 ขั้นตอน คือ การยืนท่าเตรียม การเล็ง และการวางตำแหน่งลูก

การยืนท่าเตรียม (Posture or Stance) มีหลักดังนี้ ยืนตัวตรง หลังตรง แยกขาออก น้ำหนักตัวอยู่ที่เท้าทั้งสองข้างเท่าๆกัน งอเข่าทั้งสองเล็กน้อย ร่างกายส่วนบนตั้งแต่สะโพกขึ้นไปโน้มไปข้างหน้าขณะหลังตั้งตรงปล่อยแขนข้างหน้าตามธรรมชาติ ให้ฝ่ามือทั้งสองชิดกันเหมือนไขว้ เลื่อนขาขวาไปให้ต่ำกว่ามือซ้ายในท่าจับไม้วางปลายไม้ลงแตะพื้นหลังลูกอย่าก้มตัวลงบนลูก คลายลำแขนที่กึ่งน้ำหนักตัวลงปลายเท้าด้านในตรงหัวแม่เท้าทั้งสองข้าง น้ำหนักเท้าซ้ายมากกว่าเท้าขวา ระยะห่างระหว่างเท้าทั้งสอง ถ้าผู้เล่นใช้เท้ายาวมากหรือยาวปานกลางจะต้องให้เท้าทั้งสองอยู่ห่างให้เท่า ๆ กับความกว้างของไหล่ถ้าเป็นไม้เหล็กสั้นก็ให้ลดระยะห่างลงมาตามลำดับ และอย่ายืนให้เท้าทั้งสองห่างมากเกินไป จะเป็นการยืนที่ผิดธรรมชาติทำให้เกิดการเครียดและการเกร็ง และจำกัด

การหมุนที่ลำตัว และการทำงานของขา แต่ถ้ายืนให้เท้าชิดกันเกินไปจะเป็นรากฐานที่ไม่มั่นคงเวลาสวิงไม้ ดังนั้นผู้เล่นจึงควรทดลองก่อนที่จะเล่นจริง เพื่อหาความเหมาะสมของระยะการวางเท้าที่ดี

การเล็งโดยปกติแล้วเมื่อต้องการสวิงไม้เต็มวง จะต้องยืนให้ไหล่และเท้าทั้งสองข้างขนานกับแนวเส้นเล็ง ปลายเท้าซ้ายจะหันไปทางซ้ายประมาณ 20 องศา ส่วนปลายเท้าขวาจะตั้งฉากกับเส้นเล็ง

การวางตำแหน่งของลูกในการตีด้วยเหล็กระยะสั้น ได้แก่ เหล็ก 8,9 และพิชชิงเว็จจะต้องให้ลูกอยู่ทางขวามือของแนวกึ่งกลางระหว่างเท้าทั้งสองและใกล้ตัวผู้เล่น ถ้าตีด้วยเหล็กระยะกลาง ได้แก่ เหล็ก 5,6 และ 7 ลูกจะต้องอยู่ในแนวกึ่งกลางระหว่างเท้าทั้งสอง และให้อยู่ห่างจากตัวมากกว่า ลูกที่ยาวขึ้น สำหรับการตีด้วยเหล็ก 2,3,4 และไม้สำหรับตีในแฟร์เวย์ ได้แก่ ไม้ 2,3,4 และ 5 (Fairway Woods) จะต้องให้อยู่ทางซ้ายของแนวกึ่งกลางเท้าทั้งสองแต่ยังไม่ถึงแนวเส้นเท้าซ้าย และการตีด้วยไม้ 1 หรือ (Driver) จะต้องให้ลูกอยู่ตรงแนวสันเท้าซ้ายและตั้งลูกบนที่ (T)

2. จิตวิทยาการกีฬาและกอล์ฟ

2.1 องค์ประกอบสำคัญที่ทำให้นักกีฬามีความสามารถสูงสุด

1. ทักษะ (Skill) เป็นความสามารถของนักกีฬา ซึ่งเป็นผลมาจากการเรียนรู้ และการฝึกหัดนักกีฬาที่มีทักษะสูงก็จะแสดงความสามารถได้ในระดับสูง นักกีฬาที่มีทักษะต่ำก็จะแสดงความสามารถได้ในระดับต่ำ

2. สมรรถภาพทางกาย (Physical Fitness) เป็นดัชนีที่จะชี้ให้เห็นว่านักกีฬาจะนำเอาความสามารถทางด้านร่างกายที่มีอยู่มาใช้ได้ดีมากน้อยเพียงใด นักกีฬาที่มีสมรรถภาพทางกายดีก็จะนำเอาความสามารถที่มีอยู่มาใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. สมรรถภาพทางจิต (Mental Fitness) เป็นดัชนีที่จะชี้ให้เห็นถึงความสามารถทางจิต ซึ่งจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับความสามารถทางกาย ที่จะแสดงพฤติกรรมทางการเคลื่อนไหว ที่มีประสิทธิภาพ

สมรรถภาพทางจิตเกิดขึ้นได้จากการนำเอาหลักการจิตวิทยาการกีฬามาฝึกฝน หลักการดังกล่าวได้แก่ การฝึกจินตภาพ การฝึกการลดความวิตกกังวล การลดความเครียด การสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง การตั้งเป้าหมาย การฝึกความมุ่งมั่น เป็นต้น (การกีฬาแห่งประเทศไทย. 2535)

2.2 ความสำคัญของจิตวิทยาการกีฬากับการเล่นกอล์ฟ

สมรรถภาพทางจิต เป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่ง ในการที่จะทำให้ให้นักกีฬาแสดงความสามารถออกมาได้อย่างเต็มที่ และในบางครั้งอาจสูงกว่าระดับที่เคยแสดงออกก็เป็นได้ นอกจากนั้นสมรรถภาพทางจิตยังเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้นักกีฬาร่วมที่จะฝึกซ้อมและแข่งขัน และทำให้นักกีฬาสามารถแสดงระดับทักษะและสมรรถภาพทางกายที่ตนมีอยู่อย่างมีประสิทธิภาพ และประสบความสำเร็จอีกด้วย (ศิลปชัย สุวรรณธาดา. 2533)

สมรรถภาพทางจิต คือ ความแข็งแกร่งทางจิตในการเผชิญและอดทนกับสถานการณ์ที่มีความกดดันด้านจิตใจและหรือความคิดที่สร้างสรรค์ เป็นการกระทำที่มีความสนุก ทำท่าย มุ่งมั่น และทุ่มเทเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย (สืบสาย บุญวีรบุตร. 2541)

สมรรถภาพทางจิตเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้นักกีฬามีความพร้อมที่จะฝึกซ้อมหรือแข่งขันได้เต็มตามความสามารถสูงสุด เช่น เทคนิคในการฝึกสมาธิ ฝึกจิตมุ่งมั่น การฝึกซ้อมในใจ การสร้างความมั่นใจในตนเอง การสร้างภาพการเคลื่อนไหว แรงจูงใจและการกำหนดเป้าหมาย เป็นต้น เทคนิคและปัจจัยเหล่านี้มีส่วนเกี่ยวข้องทางการกีฬา เช่น โค้ช ผู้ฝึกสอน ผู้จัดการ นักกีฬาคควรจะ ได้ศึกษาหรือนำความรู้เหล่านี้มาใช้ควบคู่กับการฝึกทักษะกีฬา สมรรถภาพที่ได้มีประสิทธิภาพและคุณภาพที่สูงสุด (สมบัติ กาญจนกิจ. 2532)

3. แรงจูงใจและเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์

3.1 ความหมายของแรงจูงใจ

แรงจูงใจเป็นพลังงานภายในที่กำหนดพฤติกรรมของเรา ซึ่งมีผลต่อความคิด ความรู้สึก และการอยู่ร่วมกับผู้อื่น ในการกีฬา แรงจูงใจสูงเป็นที่ได้รับการยอมรับว่าเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้นักกีฬาสามารถเพิ่มความสามารถให้เต็มศักยภาพ แรงจูงใจเป็นหัวใจของจิตวิทยาการกีฬา เพราะแรงจูงใจเกี่ยวข้องต่อเนื่องตลอดชีวิตของการเป็นนักกีฬาและเป็นปัจจัยทางจิตวิทยาที่มีผลต่อการกระทำ พฤติกรรมและความสามารถของมนุษย์ แรงจูงใจในการกีฬาเกี่ยวข้องนับตั้งแต่ยังไม่ได้เข้าร่วมจนเริ่มเล่นกีฬาหรือออกกำลังกาย ต่อเนื่องมาถึงแรงจูงใจที่ทำให้มีอิทธิพล ทำให้คนยังออกกำลังกายหรือเล่นกีฬา ซึ่งแต่ละคนก็มีสาเหตุ ปัจจัยหรือแรงจูงใจที่ต่างกัน และที่สำคัญคือทำให้คนมุ่งมั่นสู่ความสำเร็จในระดับที่ต่างกัน แรงจูงใจเป็นเรื่องที่ผู้เกี่ยวข้องทางการกีฬาไม่ว่าจะเป็น ผู้ฝึกสอนกีฬา โค้ช ผู้นำออกกำลังกาย ครูพลศึกษา นักจิตวิทยาการกีฬา ได้ให้ความสนใจและต้องการที่จะสร้างแรงจูงใจให้กับนักกีฬา นักเรียน และลูกค้าของตนเพราะคนที่มีแรงจูงใจสูงจะมีความพยายามและยังคงมาเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาและการออกกำลังกายเป็นประจำ แรงจูงใจสามารถที่จะคงอยู่ได้เป็นระยะเวลายาวนานหรือเพียงแค่ระยะเวลานั้น ดังนั้นจึงเป็นการดีที่ผู้เกี่ยวข้องทางการกีฬาจะเข้าใจว่าอะไรทำให้นักกีฬา นักเรียน หรือลูกค้าของตนนั้นยังคงมีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาและการออกกำลังกายต่อไปได้แม้จะเป็นเวลาที่ยาวนาน (Morris; & Summers. 2004) นอกจากนี้ยังมีผู้ที่ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจไว้หลาย ๆ ความหมายดังนี้

ไวต์เบิร์กและกูล (Weinberg; & Gould. 2007) กล่าวว่า แรงจูงใจคือ ทิศทางและความเข้มข้นของความพยายาม นอกจากนั้น โรเบิร์ตยังสรุปว่า แรงจูงใจยังนำเสนอถึงปัจจัยส่วนบุคคล ตัวแปรทางสังคม และ สิ่งที่คนรับรู้ถึงสาเหตุของการทำกิจกรรมว่าเพื่อเข้ามาแข่งขันกับคนอื่นหรือพยายามรักษาความเป็นเลิศเอาไว้ (Roberts. 1992)

สุปราณี ขวัญบุญจันทร์ (2539) กล่าวว่า แรงจูงใจคือ ความต้องการของคน และถ้าคนแต่ละคนมีความต้องการในสิ่งใด ๆ คนนั้นจะพยายามกำหนดทิศทางของพฤติกรรมให้เป็นไปตาม

ความต้องการนั้นๆ แรงจูงใจจึงเป็นตัวกำหนดระดับความตั้งใจของคนให้แสดงพฤติกรรมต่างๆออกมา แรงจูงใจเป็นปัจจัยสำคัญสำหรับทุกคนในอันที่จะทำให้คนแต่ละคนกระทำ หรือไม่กระทำกิจกรรมใด ๆ ก็ได้ขึ้นอยู่กับความต้องการของคนๆนั้น

สืบสาย บุญวีรบุตร (2541) ให้ความหมายของแรงจูงใจว่า คือความต้องการของคนและถ้าแต่ละคนมีความต้องการในสิ่งใดๆ คนนั้นจะพยายามกำหนดทิศทางของพฤติกรรมให้เป็นไปตามความต้องการนั้นๆ แรงจูงใจจึงเป็นตัวกำหนดระดับความตั้งใจของคนให้แสดงพฤติกรรมต่างๆออกมา แรงจูงใจเป็นปัจจัยสำคัญสำหรับทุกคนในอันที่จะทำให้คนแต่ละคนกระทำ หรือไม่กระทำพฤติกรรมใด ๆ ก็ได้ขึ้นอยู่กับความต้องการของคน ๆ นั้น

สิ่งซึ่งความคุมพฤติกรรมของมนุษย์ อันเกิดจากความต้องการ (Needs) พลังกดดัน (Drives) หรือ ความปรารถนา (Desires) ที่จะพยายามดิ้นรนเพื่อให้บรรลุผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ซึ่งอาจจะเกิดมาตามธรรมชาติหรือจากการเรียนรู้ก็ได้ แรงจูงใจเกิดจากสิ่งเร้าทั้งภายในและภายนอกตัวบุคคลนั้น ๆ เอง ภายในได้แก่ ความรู้สึกต้องการ หรือขาดอะไรบางอย่าง จึงเป็นพลังชักจูง หรือกระตุ้นให้มนุษย์ประกอบกิจกรรมเพื่อทดแทนสิ่งที่ขาดหรือต้องการนั้น ส่วนภายนอกได้แก่ สิ่งใดก็ตามที่มาเร้าเร้า นำช่องทาง และมาเสริมสร้างความปรารถนาในการประกอบกิจกรรมในตัวมนุษย์ ซึ่งแรงจูงใจนี้อาจเกิดจากสิ่งเร้าภายในหรือภายนอก แต่เพียงอย่างเดียว หรือทั้งสองอย่างพร้อมกันได้ อาจกล่าวได้ว่า แรงจูงใจทำให้เกิดพฤติกรรมซึ่งเกิดจากความต้องการของมนุษย์ ซึ่งความต้องการเป็นสิ่งที่เร้าภายในที่สำคัญกับการเกิดพฤติกรรม นอกจากนี้ยังมีสิ่งเร้าอื่น ๆ เช่น การยอมรับของสังคม สภาพบรรยากาศที่เป็นมิตร การบังคับขู่เข็ญ การให้รางวัลหรือกำลังใจหรือการทำให้เกิดความพอใจ ล้วนเป็นเหตุจูงใจให้เกิดแรงจูงใจได้

3.2 ประเภทและลักษณะของแรงจูงใจ

ประเภทและลักษณะของแรงจูงใจนั้นสามารถแบ่งได้หลายประเภทดังนี้

สุปราณี ขวัญบุญจันทร์ (2541) ได้กล่าวถึงประเภทและลักษณะของแรงจูงใจไว้ดังนี้

1. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) หมายถึง สภาวะของบุคคลที่มีความต้องการและอยากจะแสดงพฤติกรรมบางสิ่งบางอย่าง ด้วยเหตุผลและความชอบของตนเอง บุคคลที่ได้รับแรงจูงใจภายในจะแสดงพฤติกรรมต่างๆด้วยความพอใจและยินดีในงานของตนโดยไม่มีผลมาจากสาเหตุภายนอกเข้ามาเกี่ยวข้อง เป็นการเล่นเพื่อสนองความต้องการของตัวเอง มีองค์ประกอบ 3 ประการคือ

1.1 ความสนใจ ช่วยกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจทุ่มเทให้กับสิ่งที่สนใจทุ่มเทเวลาให้กับสิ่งสนใจนั้น

1.2 ความต้องการ ทุกคนมีความต้องการที่จะประสบความสำเร็จ และความต้องการนั้นจะไปกระตุ้นให้คนเกิดแรงจูงใจ และพยายามกระทำพฤติกรรมต่างๆเพื่อให้ประสบความสำเร็จ

1.3 เจตคติ เป็นความรู้สึกภายใน ถ้าคนมีเจตคติที่ดีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดก็จะเป็นแรงจูงใจให้คนเกิดความพยายามกระทำสิ่งนั้นให้ประสบความสำเร็จ

2. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) หมายถึง สภาวะของคนที่ได้รับแรงกระตุ้นจากภายนอกทำให้มองเห็นจุดหมายหรือเป้าหมาย ซึ่งนำไปสู่การแสดงพฤติกรรมของคนนั้นๆ เป็นแรงจูงใจที่เกิดจากแรงผลักดันจากภายนอก หรือสภาพแวดล้อมต่างๆ ที่อยู่รอบๆ ตัว เช่น เงินทอง ชื่อเสียง เป็นต้น แรงจูงใจชนิดนี้เกิดจากแรงผลักดันของสังคม ทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมเพื่อสนองความต้องการของสังคม และแรงจูงใจภายนอกมีองค์ประกอบ 3 ประการคือ

2.1 เป้าหมาย เป็นแรงกระตุ้นที่ทำให้นักกีฬาเกิดแรงจูงใจ และพยายามกระทำพฤติกรรมต่างๆ ให้ถูกต้องเหมาะสม เพื่อจะบรรลุถึงเป้าหมายนั้น

2.2 การรับรู้เกี่ยวกับความก้าวหน้า เมื่อนักกีฬามีโอกาสรับรู้ในความก้าวหน้าของงานหรือกิจกรรม ของตนเอง ย่อมที่จะทำให้เกิดแรงจูงใจและมีกำลังใจที่จะสู้ต่อไป

2.3 สิ่งล่อใจ คือสิ่งที่ผู้ฝึกสอน หรือบุคคลต่างๆ ใช้เพื่อล่อใจ กระตุ้นให้นักกีฬาเกิดแรงจูงใจมุ่งสู่ความสำเร็จ เช่น เงิน รางวัล

ไวส์และโชเมตัน (Weiss; & Chaumeton. 1992) ได้กล่าวถึงแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอกของนักกีฬาไว้ว่า บุคคลส่วนใหญ่ที่เข้าร่วมกิจกรรมกีฬาและพลศึกษานั้นก็เพื่อความสนุกสนาน ความสนใจ ความพอใจ และประสบการณ์ว่าตนเองมีความสามารถ สิ่งเหล่านี้เรียกว่าแรงจูงใจภายในหรือแรงขับภายในของการเข้าร่วม (Internal Motives for Participation) ส่วนแรงจูงใจภายนอกเป็นพฤติกรรมในการเข้าร่วมอันเกิดจากการยอมรับทางสังคม การให้รางวัล สถานภาพทางสังคม นอกจากนี้ ไวส์ยังได้กล่าวถึงลักษณะของแรงจูงใจไว้ดังนี้

แรงจูงใจ เป็นตัวแปรที่เป็นผลจากที่แสดงออกมา (Outcome) การที่บุคคลได้แสดงพฤติกรรม เพราะต้องการสิ่งหนึ่งสิ่งใดโดยจะให้ความสนใจและกระตือรือร้นที่จะกระทำมากที่สุดซึ่งอยู่ในรูปของความพยายามและพฤติกรรมที่สม่ำเสมอ การเปรียบเทียบแรงจูงใจได้รับถูกมองว่าเป็นผลของปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและปัจจัยสิ่งแวดล้อม โดยแอลเดอร์แมน (Alderman. 1978) ยกตัวอย่างการแสดงออกของผู้ฝึกสอนที่ใช้วิธีทางบวก (Positive Approach) ต่อเด็กที่เล่นกีฬา เช่น กล่าวชมเชย ให้กำลังใจ และเสริมเทคนิคต่างๆ กับผู้ฝึกสอน ผลปรากฏว่า เด็กที่ผู้ฝึกสอนใช้วิธีทางบวกมากมีความต้องการเข้าร่วมเล่นกีฬาในครั้งต่อไปมากกว่าเด็กที่ผู้ฝึกสอนใช้วิธีแสดงออกทางบวกน้อย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ดาเรน (Darren. 1997) ที่ศึกษาเกี่ยวกับความเข้าใจเรื่องแรงจูงใจในการรับรู้และการตอบสนองต่อความรู้สึกของนักเรียน กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาจำนวน 233 คน นักเรียนหญิง 119 คนและนักเรียนชาย 114 คน ที่ประเมินความเข้าใจด้วยการตอบสนองต่อคำถามที่เด็กนักเรียนได้รับในเรื่องแรงจูงใจจากการเรียนวิชาพลศึกษา อันได้แก่ ความเชื่อถือเกี่ยวกับด้านความสำเร็จ ความพอใจในความสามารถ ความเข้าใจ และทัศนคติที่เกี่ยวข้องกับชั้นเรียน และพบว่า ความแตกต่างทางคุณภาพของนักเรียน มีผลเกี่ยวกับการรับรู้และอารมณ์ ซึ่งมีลักษณะเฉพาะตัว อันมีผลต่อความสามารถในความเชื่อถือที่เป็นสาเหตุของความสำเร็จ สิ่งที่น่าสนใจคือการที่นักเรียนรับรู้ว่าจะตนเองเก่งหรือมีความสามารถพอสมควร จะมีความสัมพันธ์กับความสามารถที่เป็นสาเหตุของความสำเร็จ ทั้งนี้ ดาเรนได้แสดงความคิดเห็นว่า

แบบอย่างที่ดีของการค้นหาความสำเร็จนั้นคือ การเพิ่มแรงจูงใจให้เด็กนักเรียน จึงควรส่งเสริมคนที่มีความสามารถ โดยการเพิ่มคำแนะนำในการตั้งเป้าหมายไปสู่ความสำเร็จมากขึ้น

3.3 ปัจจัยที่มีผลต่อแรงจูงใจในกีฬา

ไวต์เบิร์กและกูล (Weinberg; & Gould. 2007) กล่าวว่า การที่จะเข้าใจและสามารถอธิบายได้ว่าอะไรเป็นแรงจูงใจที่ทำให้คนมีพฤติกรรมเช่นนั้น มีทฤษฎีที่สำคัญ 4 ทฤษฎี ที่จะช่วยให้เราเข้าใจถึงแรงจูงใจและปัจจัยที่มีผลต่อแรงจูงใจในการกีฬาได้ดียิ่งขึ้น ซึ่งประกอบไปด้วย ทฤษฎีความต้องการความสำเร็จ ทฤษฎีการอ้างสาเหตุ ทฤษฎีเป้าหมายไฝ่สัมฤทธิ์ และ ทฤษฎีแรงจูงใจจากความสามารถ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.3.1. ทฤษฎีความต้องการความสำเร็จ (Need Achievement Theory : Atkinson.

1974; McClelland. 1961) เป็นทฤษฎีที่กล่าวถึงว่า การที่จะทำนายพฤติกรรมของคนนั้นต้องพิจารณาทั้งจากมุมมองด้านบุคคล และมุมมองด้านสถานการณ์ โดยมีส่วนประกอบ 5 ปัจจัยที่เป็นส่วนประกอบของทฤษฎีนี้ ได้แก่ ด้านแรงจูงใจ ด้านสถานการณ์ ด้านแนวโน้มของผลที่จะได้รับ ด้านการตอบสนองของอารมณ์ และ ด้านพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับความสำเร็จ โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ด้านบุคคล (Personality Factors) มนุษย์ทุกคนจะมีแรงจูงใจ 2 ด้านคือ แรงจูงใจที่มุ่งไปสู่ความสำเร็จ (Achieve Success) หรือ คุณลักษณะของการมีความภาคภูมิใจต่อความสำเร็จ กับแรงจูงใจด้านกลัวความล้มเหลว (Avoid Failure) หรือ คุณลักษณะของการมีความระมัดระวังต่อความล้มเหลว โดยพฤติกรรมของบุคคลเกิดจากความสมดุลของแรงจูงใจทั้ง 2 ด้านนี้ คนที่มีลักษณะของผู้ที่จะประสบความสำเร็จสูง จะแสดงให้เห็นถึงแรงจูงใจที่มุ่งไปสู่ความสำเร็จสูงและมีแรงจูงใจด้านการกลัวความล้มเหลวต่ำ และจะมีความสุขกับการได้ประเมินความสามารถและไม่หมกมุ่นเกี่ยวกับความคิดของการคิดถึงความล้มเหลว ในขณะที่คนที่มีลักษณะของผู้ที่จะประสบความสำเร็จต่ำจะมีลักษณะในทางตรงกันข้าม กล่าวคือ จะมีแรงจูงใจที่มุ่งไปสู่ความสำเร็จต่ำและมีแรงจูงใจด้านกลัวความล้มเหลวสูง คนที่มีลักษณะนี้จะเต็มไปด้วยความคิดเกี่ยวกับความล้มเหลว (Gill. 2000)

2. ด้านสถานการณ์ (Situational Factors) การคำนึงถึงข้อมูลของนิสัยเพียงด้านเดียวไม่เพียงพอต่อการที่จะทำนายถึงพฤติกรรมของบุคคล เราจำเป็นที่จะต้องพิจารณาถึงสถานการณ์ด้วยเช่นกัน ซึ่งในที่นี้มีสถานการณ์ 2 ด้านที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ความเป็นไปได้ของความสำเร็จ และคุณค่าของความสำเร็จ โดยทั่วไป ความเป็นไปได้ของความสำเร็จขึ้นอยู่กับว่าใครคือคนที่คุณกำลังแข่งขันด้วยและความยากง่ายของงานที่กำลังทำในขณะนั้น บุคคลที่มีลักษณะของคนที่จะประสบความสำเร็จได้สูง (High Achievers) มักที่จะชอบงานที่มีความท้าทาย มีความไม่แน่นอนว่าจะแพ้หรือชนะ ในขณะที่คนที่มีลักษณะของคนที่จะประสบความสำเร็จได้ต่ำ (Low Achievers) จะไม่มอง

ว่างานที่มีความไม่แน่นอนว่าจะแพ้หรือชนะเป็นงานที่ทำหายเพราะคนลักษณะนี้จะมองว่าเป็นเรื่องน่าอับอายที่แพ้คนที่มีความใกล้เคียงกับตน

3. แนวโน้มของผลที่จะตามมา (Resultant Tendencies) จากปัจจัยทางด้านสถานการณ์แสดงให้เห็นว่า คนที่มีลักษณะของคนที่ประสบความสำเร็จสูง (High Achievers) จะเลือกงานที่มีความท้าทายเพราะมีความสนุกกับการได้แข่งขันกับคนที่มีความสามารถใกล้เคียงกับตัวเอง จะไม่เลือกงานที่ง่ายหรือยากเกินไป ในขณะที่คนที่มีลักษณะของคนประสบความสำเร็จต่ำ (Low Achievers) จะหลีกเลี่ยงงานที่ทำหาย แต่จะเลือกงานที่สามารถประสบความสำเร็จได้ง่าย หรือเลือกงานที่ยากมากเกินไปจนความเป็นจริงเพราะรู้สึกว่ามีใครคาดหวังว่าตนเองจะสามารถประสบความสำเร็จหรือชนะคู่แข่งได้ คนที่มีลักษณะประสบความสำเร็จต่ำไม่ได้กลัวความล้มเหลวแต่กลัวการประเมินทางด้านลบของความล้มเหลว สถานการณ์ที่มีความไม่แน่นอนว่าจะแพ้หรือชนะเต็มไปด้วยความไม่แน่นอนระหว่างการแข่งขัน และเต็มไปด้วยความกังวล เมื่อเป็นเช่นนั้นก็ยิ่งเพิ่มความเป็นไปได้ที่จะทำให้บุคคลหรือนักกีฬาแสดงความสามารถได้ไม่ดี ถ้าหากคนที่มีลักษณะประสบความสำเร็จต่ำ (Low Achievers) ไม่สามารถหลีกเลี่ยงสถานการณ์ที่เต็มไปด้วยความไม่แน่นอนว่าจะแพ้หรือชนะได้ คนที่มีลักษณะประสบความสำเร็จต่ำ (Low Achievers) จะเต็มไปด้วยความหมกมุ่นและว้าวุ่นใจเพราะความต้องการที่จะหลีกเลี่ยงความล้มเหลว

4. การตอบสนองทางอารมณ์ (Emotional Reactions) การตอบสนองทางอารมณ์ของบุคคล โดยเฉพาะอย่างยิ่งประสบการณ์ของความรู้สึกภาคภูมิใจหรืออับอายในอดีต คนที่มีลักษณะของผู้ประสบความสำเร็จสูงและประสบความสำเร็จต่ำ ต่างต้องการประสบการณ์เกี่ยวกับความภาคภูมิใจและหลีกเลี่ยงประสบการณ์ที่จะทำให้ได้รับความอับอาย แต่ลักษณะของแต่ละบุคคลที่จะเป็นสิ่งที่กำหนดพฤติกรรมที่แสดงออกมาเช่นนักกีฬาที่มีลักษณะของผู้ประสบความสำเร็จสูงจะสนใจที่ความภาคภูมิใจมากกว่าความอับอายและความวิตกกังวล

5. พฤติกรรมใฝ่สัมฤทธิ์ บ่งชี้ว่าส่วนประกอบทั้ง 4 อย่างข้างต้นมีผลต่อพฤติกรรมอย่างไร นักกีฬาที่มีลักษณะประสบความสำเร็จสูงจะเลือกงานที่ทำหาย และชอบงานที่มีความเสี่ยงปานกลาง และจะสามารถแสดงความสามารถได้ดีในสถานการณ์ที่มีการประเมินความสามารถ ในขณะที่นักกีฬาที่มีลักษณะของผู้ประสบความสำเร็จต่ำจะหลีกเลี่ยงงานที่มีความเสี่ยงปานกลาง แสดงความสามารถได้แย่ในการประเมินสถานการณ์และหลีกเลี่ยงสถานการณ์ที่ทำหาย โดยการเลือกงานที่ยากมากที่มีโอกาสประสบความสำเร็จสูงหรือเลือกงานที่ง่ายมากที่ตนเองมีโอกาสประสบความสำเร็จได้อย่างแน่นอน

3.3.2 ทฤษฎีการอ้างสาเหตุ

ทฤษฎีการอ้างสาเหตุจะให้ความสำคัญกับเรื่องของการที่บุคคลอธิบายสาเหตุของการประสบความสำเร็จและประสบความสำเร็จอย่างไร จากงานวิจัยจำนวนมากเราสามารถแบ่งการอธิบายถึงความสำเร็จและความล้มเหลวได้ดังนี้ (Heider. 1958; Weiner. 1985; 1986)

1. ความมั่นคง (Stability) ปัจจัยที่เป็นสาเหตุของความสำเร็จหรือความล้มเหลวนั้นเป็นปัจจัยที่เป็นประจำหรือว่าเกิดขึ้นชั่วคราว เช่น สาเหตุของความสำเร็จหรือความล้มเหลวเกิดจากความสามารถหรือว่าเกิดจากโชคชะตา
2. ปัจจัยที่ทำให้เกิด (Locus of Causality) ปัจจัยนั้นเป็นภายนอกหรือภายในบุคคล เช่น คุณประสบความสำเร็จเพราะคุณพยายามอย่างมากในการแข่งขันหรือความสามารถของคุณแข่งขัน
3. ปัจจัยด้านการควบคุม (Locus of Control) ปัจจัยที่เป็นสาเหตุของความสำเร็จเราสามารถควบคุมได้หรือไม่ เช่น แข่งชนะเพราะวางแผนในการแข่งขันมาดี หรือ ชนะเพราะคู่แข่งอยู่ในสภาพที่ไม่พร้อมสำหรับการแข่งขัน

สาเหตุของการประสบความสำเร็จและความล้มเหลวที่นักกีฬาอ้างถึงจะส่งผลต่อการคาดหวังความสำเร็จหรือล้มเหลวในอนาคต รวมไปถึงการตอบสนองทางอารมณ์ การที่นักกีฬาอ้างถึงสาเหตุของการประสบความสำเร็จว่ามีสาเหตุที่มีความมั่นคง เกิดจากปัจจัยภายใน และสามารถควบคุมได้ ในอนาคตนักกีฬาก็จะคาดการณ์ได้ว่าตนเองจะประสบความสำเร็จเช่นเดิมได้อีก เช่น นักยิมนาสติกได้อ้างสาเหตุที่ตนเองประสบความสำเร็จในการเล่นกีฬานี้เพราะตนเองเป็นคนมีความสามารถในการเล่นยิมนาสติกในระดับสูง ในอนาคตนักยิมนาสติกคนนี้ก็คาดหวังว่าตนเองจะสามารถประสบความสำเร็จได้อีกในอนาคต รวมทั้งจะทำให้มีแรงจูงใจและความเชื่อมั่นเพิ่มสูงขึ้นในทางกลับกันถ้านักกีฬาอธิบายถึงสาเหตุของความสำเร็จว่าเป็นเรื่องของที่ไม่มั่นคง เกิดจากปัจจัยภายนอก และไม่สามารถควบคุมได้ นักกีฬาคงนั้นจะไม่ได้คาดหวังว่าตนเองจะประสบความสำเร็จเป็นประจำ แรงจูงใจและความเชื่อมั่นของนักกีฬาจะไม่ได้เพิ่มสูงขึ้นและอาจส่งผลต่อความพยายามกล่าวคือ นักกีฬาอาจจะไม่พยายามในการฝึกซ้อมเพื่อพัฒนาความสามารถของตนเองขึ้นมา

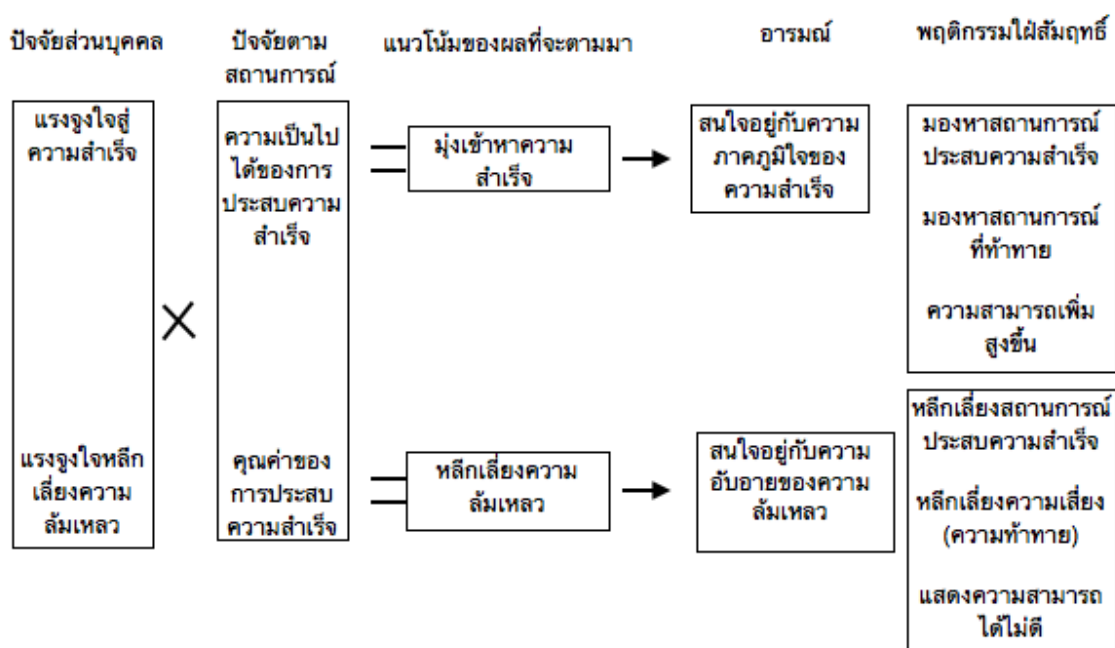
ทฤษฎีเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Goal Theory)

ทฤษฎีนี้เป็นทฤษฎีที่มุ่งเน้นในเรื่องของเป้าหมายของการประสบความสำเร็จว่า บุคคลอธิบายหรือให้คำนิยามของการประสบความสำเร็จของแต่ละบุคคลไปที่เรื่องใด โดยแบ่งออกเป็น 2 ด้านสำคัญๆ คือ เป้าหมายมุ่งเน้นทางผลงาน (Task Orientation) และเป้าหมายมุ่งเน้นทางด้านการแข่งขันเปรียบเทียบกับ (Ego Orientation) รายละเอียดของทฤษฎีนี้จะกล่าวถึงในภายหลังอีกครั้งต่อไป (Duda; & Hall. 2001; Dweck. 1986; Maehr; & Nicholls. 1980; Nicholls. 1984; Roberts. 1993)

ทฤษฎีแรงจูงใจจากความสามารถ (Competence Motivation Theory) ทฤษฎีสุดท้ายที่อธิบายถึงความแตกต่างของพฤติกรรมใฝ่สัมฤทธิ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเด็กได้แก่ ทฤษฎีแรงจูงใจจากความสามารถ ทฤษฎีนี้กล่าวถึงว่าคนจะมีแรงจูงใจเมื่อตนเองรู้สึกว่าเป็นคนมีความสามารถและมีคุณค่าในตนเอง โดยเมื่อบุคคลรู้สึกว่าคุณมีความสามารถที่จะควบคุมอะไรก็ตามที่ตนเองกำลังเรียนรู้หรือกำลังแสดงทักษะนั้น ๆ ออกมารวมด้วยความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองและการประเมินความสามารถ สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้จะส่งผลต่อแรงจูงใจของบุคคลนั้นๆ อย่างไรก็ตามความ

รู้สึกเหล่านี้ไม่ได้ส่งผลต่อแรงจูงใจของบุคคลโดยตรงแต่ส่งผลต่ออารมณ์ของบุคคล เช่น ความสนุกสนาน ความวิตกกังวล ความภาคภูมิใจ และ ความอับอาย และความรู้สึกเหล่านี้ส่งผลต่อแรงจูงใจ ยกตัวอย่างเช่น นักกีฬาฟุตบอลเยาวชน มีความภาคภูมิใจในตนเองสูง รับรู้ว่าตนเองมีความสามารถ และสามารถควบคุมการเรียนรู้ทักษะฟุตบอลได้เป็นอย่างดี ความพยายามของนักกีฬาจะเพิ่มสูงขึ้น ความสนุกสนาน ความภาคภูมิใจ และความสุข อารมณ์ทางบวกเหล่านี้จะส่งผลต่อการเพิ่มแรงจูงใจที่สูงขึ้นของนักกีฬาฟุตบอล เป็นต้น (Weiss; & Chaumeton. 1992)

จากทฤษฎีที่กล่าวมาแล้วเราสามารถเขียนเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

แผนภูมิที่ 1 ความสัมพันธ์ของทฤษฎีที่เป็นปัจจัยต่อแรงจูงใจ

ที่มา: Weinberg S. Robert; & Gould Daniel. (2007). *Foundations of Sport and Exercise Psychology*. p. 61.

นอกจากที่กล่าวมาข้างต้นแล้วยังมีทฤษฎีแรงจูงใจที่น่าสนใจอีกหลายทฤษฎีและได้นำเสนอไว้ดังต่อไปนี้

3.4 ทฤษฎีแรงจูงใจ

มีผู้ได้ทำการศึกษาและเขียนทฤษฎีแรงจูงใจที่เกี่ยวข้องกับการกีฬาจำนวนมาก ผู้วิจัยได้นำเสนอถึงทฤษฎีแรงจูงใจที่สำคัญๆ ไว้ดังต่อไปนี้

ทฤษฎีแรงจูงใจภายในและการประเมินความรู้

สุปราณี ขวัญบุญจันทร์ (2541) ได้สรุปเกี่ยวกับทฤษฎีของแรงจูงใจภายในดังนี้ แรงจูงใจที่เกิดขึ้นจากภายในโดยไม่มีรางวัล หรือสิ่งล่อใจภายนอกมาเป็นแรงกระตุ้นให้กระทำกิจกรรมนั้นๆ

แรงจูงใจภายในเป็นแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเพื่อความสุข เป็นความสุขที่จะได้เล่นโดยไม่มีอิทธิพลภายนอกเข้ามาเกี่ยวข้อง แรงจูงใจภายในเกิดขึ้นได้อย่างไร เพิ่มขึ้นได้อย่างไรเป็นสิ่งที่ยากจะอธิบาย เพราะแรงจูงใจภายในเกิดขึ้นจากแรงขับภายในที่ต้องการการตอบสนองต่อความต้องการพื้นฐานเท่านั้น การศึกษาของเฟอร์เรอร์และไวส์ (Ferrer; & Weiss. 2000) พบว่าแรงจูงใจภายในมีความสัมพันธ์กับความพยายามและความสม่ำเสมอของการออกกำลังกาย และให้ข้อเสนอแนะว่าแรงจูงใจภายในเป็นเครื่องทำนายทิศทางของความพยายามและความสม่ำเสมอในการทำกิจกรรม ดังนั้นเพื่อที่จะหาคำอธิบายในเรื่องนี้จึงเกิดทฤษฎี การประเมินความรู้

ทฤษฎีการประเมินความรู้ อธิบายเกี่ยวกับแรงจูงใจไว้ว่าเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากการรับรู้ของตนเองมีความสามารถและการตัดสินใจด้วยตนเอง องค์ประกอบที่สำคัญของทฤษฎีการประเมินความรู้ คือ การรับรู้ในการควบคุมและกระบวนการประเมินข้อมูล

การรับรู้ในการควบคุม หมายถึง นักกีฬาต้องรับรู้ว่าจะอะไรเป็นแหล่งของสาเหตุ ในการจูงใจให้นักกีฬาเล่นกีฬา แหล่งของสาเหตุประกอบด้วย แหล่งแรงจูงใจภายในและแหล่งแรงจูงใจภายนอก ดังนั้นนักกีฬาจำเป็นต้องรับรู้และควบคุมแหล่งของสาเหตุที่เล่นกีฬาให้ได้ในช่วงเวลาแรกของการเล่นกีฬา นักกีฬาหลายคนรับรู้ว่าการเล่นกีฬานั้นด้วยความสนใจอยากเล่น (แรงจูงใจภายใน) โดยไม่ได้หวังสิ่งล่อใจ คือ เงิน รางวัล หรือสิ่งของ (แรงจูงใจภายนอก) แต่เมื่อเล่นกีฬาไปได้นานๆ อาจจะมีแรงจูงใจภายนอกเข้ามาเกี่ยวข้องในการเล่นกีฬานักกีฬาได้ หากเมื่อใดนักกีฬารับรู้ว่าการเล่นกีฬาเพราะมีแรงจูงใจภายนอกมากกระตุ้นเป็นสำคัญ แรงจูงใจภายในของนักกีฬาจะลดลงด้วย เช่น นักกีฬาวัยน้ำเริ่มฝึกซ้อมว่ายน้ำเพราะชอบและสนใจในกีฬาวัยน้ำ ในเวลาต่อมาผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องทั้งหลายได้ให้รางวัลพิเศษกับนักกีฬามากมาย และในที่สุดนักกีฬาไม่สามารถทราบว่าการเล่นกีฬาวัยน้ำเพราะสาเหตุใด เป็นต้น เพราะฉะนั้นนักกีฬาต้องรับรู้ในการควบคุมให้ได้ว่าทำไมจึงเล่นกีฬา และต้องคำนึงถึงเสมอว่าถ้าเมื่อใดที่แรงจูงใจภายนอกเข้ามามีอิทธิพลต่อการเล่นกีฬา เมื่อนั้นแรงจูงใจภายในจะลดลงทันที ซึ่งเป็นไปในแนวทางเดียวกับการศึกษาของคาเมรอน (Cameron. 1992) คาเมรอน และคณะ (Cameron; et al. 2001) และดีซี และคณะ (Deci; et al. 2001) ที่ทำการศึกษาในเรื่องแรงจูงใจภายใน และยืนยันว่ารางวัลหรือแรงจูงใจภายนอกมีส่วนในการลดของแรงจูงใจภายใน

กระบวนการประเมินข้อมูล หมายถึง กระบวนการที่รับรู้ประเมินข้อมูลว่า แรงจูงใจภายในหรือแรงจูงใจภายนอกที่มีผลต่อความสามารถในการเล่นกีฬา กระบวนการประเมินข้อมูลเป็นองค์ประกอบสำคัญในการรับรู้ถึงความสามารถ และการตัดสินใจด้วยตนเอง ถ้านักกีฬามีกระบวนการประเมินข้อมูลที่ดีแล้ว จะสามารถประเมินข้อมูลได้เลยว่าแรงจูงใจภายใน หรือ แรงจูงใจภายนอกที่มีอิทธิพลต่อการเล่นกีฬา เช่น นักกีฬา เล่นกีฬาเพราะความสนใจที่จะเล่น ไม่ใช่เพราะรางวัล ก็จะให้นักกีฬาเล่นกีฬาเพื่อกีฬา แต่ในทางตรงข้ามถ้านักกีฬาเล่นกีฬาเพราะรางวัล นักกีฬาจะเล่นกีฬาเพื่อรางวัลแต่เพียงสิ่งเดียว ไม่คำนึงถึงแรงจูงใจภายในอีกเลย

ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเมอร์เรย์

เมอร์เรย์ (สรีย์ พันธรักษ์. 2541; อ้างอิงจาก Murrey. 1964) เป็นนักจิตวิทยาชาวอเมริกันที่ได้ศึกษาและรวบรวมความต้องการทางจิตของมนุษย์ไว้ 18 ชนิด ซึ่งจะรวมไปถึงความต้องการเอาชนะและประสบความสำเร็จด้วย เขาจึงเป็นบุคคลแรกที่ได้กล่าวถึงความต้องการทางจิตที่มีอยู่ในตัวมนุษย์ทุกคน เพราะมนุษย์ต้องการเป็นผู้ที่มีความสามารถที่จะเอาชนะอุปสรรค มุ่งมั่นที่จะกระทำในสิ่งที่ยากให้ประสบความสำเร็จ ซึ่งทฤษฎีความต้องการของเมอร์เรย์สามารถสรุปได้ดังนี้

1. ความต้องการที่จะเอาชนะด้วยการแสดงความก้าวร้าวออกมาเป็นความต้องการที่จะเอาชนะผู้อื่น เอาชนะสิ่งกีดขวางทั้งปวงด้วยความรุนแรงมีการต่อสู้ การแค้น การทำร้ายร่างกาย เช่น การพูดประชดประชันกับเพื่อนที่ไม่ชอบ เป็นต้น
2. ความต้องการที่จะเอาชนะผ่านอุปสรรคต่างๆเป็นความต้องการที่จะฟันฝ่าอุปสรรคความล้มเหลวต่างๆด้วยการสร้างความพยายามขึ้น เช่น เมื่อได้รับคำตักเตือนหมีน ผู้ที่ได้รับจะเกิดความพากเพียรเอาชนะคำสบประมาทจนประสบความสำเร็จ เป็นต้น
3. ความต้องการที่จะยอมแพ้ เป็นความต้องการที่จะยอมแพ้ ยอมรับผิด ยอมรับคำวิพากษ์วิจารณ์หรือยอมรับการถูกลงโทษ เช่น การเผด็จเพื่อประท้วงการปกครอง
4. ความต้องการป้องกันตนเอง เป็นความต้องการที่จะป้องกันตนเองจากคำวิพากษ์วิจารณ์ การตำหนิติเตียนซึ่งเป็นการป้องกันทางด้านจิตใจ พยายามหาเหตุผลมาอธิบายการกระทำของตน มีการป้องกันตนเองเพื่อให้พ้นผิดจากการกระทำต่างๆทั้งปวง
5. ความต้องการเป็นอิสระ เป็นความต้องการจะเป็นอิสระจากสิ่งกีดขวางทั้งปวง ต้องการที่จะดิ้นรนเพื่อเป็นตัวของตัวเอง ไม่ตกอยู่ภายใต้การควบคุมของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง
6. ความต้องการความสำเร็จ เป็นความต้องการที่จะกระทำสิ่งต่างๆที่ยากลำบากให้ประสบความสำเร็จ พยายามเอาชนะอุปสรรคทั้งปวง เพื่อให้การทำงานของตนประสบความสำเร็จ
7. ความต้องการสร้างมิตรภาพกับบุคคลอื่น เป็นความต้องการที่จะทำให้อีกบุคคลอื่นรักใคร่ ต้องการรู้จักหรือมีความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น มีความซื่อสัตย์ต่อเพื่อนฝูง พยายามสร้างความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับบุคคลอื่น
8. ความต้องการความสนุกสนาน เป็นความต้องการที่จะแสดงความสนุกสนาน ต้องการหัวเราะเพื่อผ่อนคลายความตึงเครียด มีการสร้างหรือเล่าเรื่องตลกขบขัน มีการพักผ่อนหย่อนใจ มีการเล่นเกมกีฬา เป็นต้น
9. ความต้องการแยกตนเองออกจากผู้อื่น เป็นความต้องการหรือเป็นปรารถนาของบุคคลในการที่จะแยกตนเองออกจากผู้อื่น โดยไม่มีความรู้สึกยินดียินร้ายกับผู้อื่น ต้องการمینเฉยกับบุคคลอื่น
10. ความต้องการที่จะให้ความช่วยเหลือบุคคลอื่น เป็นความต้องการมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมกับบุคคลอื่น โดยการให้ความช่วยเหลือแก่บุคคลที่ไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ หรือให้การช่วยเหลือบุคคลอื่นให้พ้นจากอันตรายต่างๆ

11. ความต้องการสร้างความประทับใจในตนเองให้แก่ผู้อื่น เป็นความต้องการให้บุคคลอื่นได้เห็น ได้ยินเกี่ยวกับเรื่องราวของตนเองต้องการให้ผู้อื่นมีความสนใจสนุกสนาน แปลกใจ หรือ ตกใจในเรื่องราวของตนเอง

12. ความต้องการมีอิทธิพลเหนือบุคคลอื่น เป็นความต้องการให้บุคคลอื่นทำตามคำสั่งของตนเอง ทำให้เกิดความรู้สึกว่าตนมีอำนาจเหนือผู้อื่น

13. ความต้องการที่จะยอมรับผู้ที่อาวุโสกว่า เป็นความต้องการการยอมรับนับถือผู้ที่อาวุโสกว่าด้วยความยินดี รวมทั้งนิยมชมชอบในบุคคลที่มีอำนาจเหนือกว่า พร้อมทั้งจะให้ความร่วมมือด้วยความยินดี

14. ความต้องการหลีกเลี่ยงความรู้สึกล้มเหลว เป็นความต้องการหลีกเลี่ยงความเจ็บปวดทางด้านจิตใจ ต้องการได้รับความปลอดภัยจากอันตราย

15. ความต้องการที่จะหลีกเลี่ยงจากอันตราย เป็นความต้องการหลีกเลี่ยงความเจ็บปวดทางด้านร่างกาย ต้องการได้รับความปลอดภัยจากอันตราย

16. ความต้องการหลีกเลี่ยงจากการถูกตำหนิหรือถูกลงโทษ เป็นความต้องการหลีกเลี่ยงการลงโทษด้วยการคล้อยตามกลุ่มหรือยอมรับคำสั่งหรือปฏิบัติตามข้อบังคับของกลุ่มเพราะถูกลงโทษ

17. ความต้องการความเป็นระเบียบเรียบร้อย เป็นความต้องการจัดสิ่งของต่างๆให้อยู่ในสภาพที่เป็นระเบียบเรียบร้อย มีความประณีตงดงาม

18. ความต้องการที่จะรักษาชื่อเสียง เป็นความต้องการที่จะรักษาชื่อเสียงของตนที่มีไว้จนสุดความสามารถ

ปี ค.ศ. 1938 เมอร์เรย์ (Merrey. 1938) ได้ให้ความหมายของความต้องการผลสัมฤทธิ์ไว้ว่า เป็นความต้องการได้รับผลสำเร็จจากการกระทำในสิ่งที่ยากลำบาก ต้องการที่จะควบคุม จัดกระทำวัตถุ บุคคลหรือความคิดด้วยการกระทำสิ่งเหล่านี้อย่างรวดเร็วและมีความเป็นอิสระมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ต้องการเอาชนะอุปสรรคและบรรลุถึงมาตรฐานอันดีเลิศ ต้องการเพิ่มความยอมรับตนเองโดยการบรรลุความสำเร็จในการกระทำหรือประกอบกิจกรรมที่ยากลำบาก

ทฤษฎีแรงจูงใจของฮาร์เตอร์

ฮาร์เตอร์ (สุปราณี ขวัญบุญจันทร์. 2541; อ้างอิงจาก Harter. 1983) ได้กล่าวว่าแรงจูงใจไฝ่สัมฤทธิ์เป็นแรงจูงใจที่ได้มาจากความรู้สึกว่าตนมีความสามารถและทำอะไรที่ยากขึ้นได้ ก็ต้องการที่จะทำหรือฝึกอะไรที่ยากกว่า เมื่อรับรู้ว่าคุณประสบความสำเร็จและในทางตรงข้ามจะไม่อยากทำเมื่อรู้ว่าตนเป็นคนล้มเหลว เป็นแรงจูงใจเกี่ยวกับการรับรู้ตนว่า ตนเองมีความสามารถ ก็เกิดความมั่นใจ ความต้องการที่จะทำการฝึกให้ยากยิ่งขึ้น มีแรงจูงใจที่กระทำมากขึ้น โค้ช เพื่อนร่วมทีมหรือคนใกล้ชิด มีผลมากในการสร้างแรงเสริมให้เกิดการรับรู้ว่าคุณมีความสามารถ ดังที่เบนดูราได้เสนอการสร้างเสริมการรับรู้ตนเองว่า ตนมีความสามารถอาจกระทำดังนี้

1. การประสบผลสำเร็จ (Perceive Success) นักกีฬาควรถูกฝึกให้มีการรับรู้ว่า “ความสำเร็จ” ทั้งในการฝึกซ้อมหรือการแข่งขันไม่ใช่การทำงานสำเร็จ หรือแพ้-ชนะ แต่ควรเน้นที่ความพยายามที่จะกระทำเพื่อบรรลุตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ และควรเป็นจุดมุ่งหมายที่ยากขึ้นและทำได้

2. โดยการใช้คำพูดกระตุ้น เพื่อให้กำลังใจ (Verbal Persuasion) เป็นการพูดให้กำลังใจ สร้างความเชื่อมั่น จากโค้ช เพื่อน และคนใกล้ชิดอื่นๆ เป็นการให้ผลย้อนกลับไปในทางบวก ก่อนลงแข่งขันหรือฝึกซ้อมทักษะใหม่ๆ

3. โดยการใช้สังเกตและเลียนแบบจากแม่แบบ (Vicarious Experience) โดยการใช้บุคคลที่มีอายุ เพศ และระดับความสามารถใกล้เคียงกันมาเป็นแม่แบบ เพื่อเปรียบเทียบและเห็นวิธีการ เพื่อเสริมความมั่นใจที่จะกระทำการฝึกซ้อม

4. โดยการกระตุ้นทางอารมณ์ (Emotional Arousal) ในการเล่นให้ได้ผลสูงสุดนั้น ควรมีระดับของแรงกระตุ้นที่พอเหมาะไม่ให้อยู่ในระดับสูงหรือต่ำเกินไป ดังนั้นการจัดปรับระดับแรงกระตุ้น เป็นสิ่งที่จะช่วยให้การฝึกซ้อมและแข่งขันได้ผลสูงสุดเต็มศักยภาพของนักกีฬา

4. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

แมคเคลแลนด์ได้เสนอแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ระหว่าง ค.ศ. 1950-1970 ซึ่งเป็นทฤษฎีที่ได้รับการสนใจมากที่สุดในเรื่องของจิตวิทยา และได้เสนอปัจจัย 2 ประการที่จะบ่งชี้ความต้องการความสำเร็จของนักกีฬา ปัจจัยนั้นได้แก่ แรงจูงใจสู่ความสำเร็จ (Motive to Achieve Success) และ สิ่งจูงใจหลบหนีความล้มเหลว (Motive to Avoid Failure)

แมคเคลแลนด์ (พิเชษฐ์ ชัยเลิศ. 2548; อ้างอิงจาก McClelland. 1953) ได้อธิบายว่า มนุษย์มีความต้องการความสำเร็จในระดับที่ต่างกันซึ่งมีปัจจัยบ่งชี้ก็คือ ความต้องการความสำเร็จ ซึ่งเขาอธิบายลักษณะของผู้ที่ประสบความสำเร็จสูงได้แก่

1. มีความกล้าเสี่ยงพอประมาณ (Moderate Risk) คนที่ประสบความสำเร็จสูงต้องมีการกล้าเสี่ยงพอประมาณเพื่อให้ได้ผลตอบแทนความสำเร็จและโอกาสทองของความสำเร็จด้วย

2. มีข้อมูลข่าวสารทันต่อสภาพการณ์ (Immediate Feed Back) นอกจากจะมีการกล้าเสี่ยงพอประมาณบุคคลจะต้องเลือก หรือสรรหาข้อมูลย้อนกลับทันต่อเหตุการณ์ทันทีทันใด เพื่อจะประเมินค่าสิ่งที่ตนกระทำและพร้อมที่จะแก้ไขปรับปรุงมุ่งสู่ความสำเร็จ

3. มีการประสบความสำเร็จในงาน (Accomplishment) การที่บุคคลจะประสบความสำเร็จขั้นสูงสุดจะต้องมีประสบการณ์ความสำเร็จในงานหรือการแสดงออก มีความพึงพอใจและมีความต้องการสำเร็จในงานมากกว่าสินจ้างรางวัลและค่าตอบแทน

4. มีความหมกมุ่นในงาน (Preoccupation with Task) บุคคลที่ประสบความสำเร็จสูงย่อมมีนิสัยหมกมุ่นกับงาน กล่าวคือ เมื่อเริ่มต้นทำงานแล้วจะสานต่อจนกระทั่งสำเร็จไม่กระทำครั้งใดกลางๆ

นอกจากนี้แมคเคลแลนด์ยังได้กำหนดหลักการในการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไว้ 4 ประการ คือ

1. กำหนดจุดมุ่งหมายที่เหมาะสม (Goal Setting) หมายความว่าในการทำอะไรรีก็ตามต้องการมีการตั้งจุดมุ่งหมายไว้อย่างเหมาะสมว่าจะทำอะไร ให้เสร็จแค่ไหน ซึ่งจะต้องเป็นจุดมุ่งหมายที่สามารถเป็นจริงและปฏิบัติได้ เมื่อทำได้สำเร็จแล้วค่อยทำงานที่ยากขึ้นต่อไป
 2. ยึดถือภาษาของผลสัมฤทธิ์มาเป็นตัวอย่าง (Language of Achievement) หมายความว่าในการทำงานหรือศึกษาเล่าเรียน บุคคลควรยึดถือแบบอย่างของผู้ที่ทำงานดี หรือประสบผลสำเร็จในการทำงานหรือในการเรียน เพื่อมาใช้เป็นแนวทางในการทำงานหรือในการเรียนของเรา
 3. กำหนดข้อสนับสนุนทางความคิด (Cognitive Supports) หมายความว่า บุคคลจะต้องรู้จักตนเองและปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมและพยายามปรับปรุงวิถีชีวิตและวิธีการทำงานหรือการเรียนให้ดียิ่งขึ้น เพื่อจะได้พบกับความสำเร็จข้างหน้า
 4. กำหนดข้อสนับสนุนของกลุ่ม (Group Supports) หมายความว่า มีการใช้ประสบการณ์ในการเข้าร่วมกลุ่ม และร่วมอภิปรายในกลุ่มย่อยเพื่อให้เกิดการยอมรับและเกิดกำลังใจในผลงาน
- แมคเคลแลนด์ (สรวงศ์ โควตระกูล. 2545; อ้างอิงจาก McClelland. 1953) ได้สรุปว่า คนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. เป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบพฤติกรรมของตนเองและตั้งมาตรฐานความเป็นเลิศในการทำงาน
2. เป็นผู้ที่ตั้งวัตถุประสงค์ที่จะมีโอกาสทำได้สำเร็จ 50-50 หรือเป็นผู้ที่มีความเสี่ยงปานกลาง

3. พยายามที่จะทำงานอย่างไม่ทอดทิ้งจุดหมายปลายทาง
4. เป็นบุคคลที่มีความสามารถในการวางแผนระยะยาว
5. ต้องการข้อมูลย้อนกลับของผลงานที่ได้กระทำ
6. เมื่อประสบผลสำเร็จมักจะอ้างสาเหตุภายใน เช่น ความสามารถและความพยายาม

จากการวิจัยของแมคเคลแลนด์ พบว่า ประเทศที่มีความเจริญก้าวหน้าทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็ว ประชาชนมีความต้องการสัมฤทธิ์ผลทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพที่สูงกว่าประชาชนที่มีความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจช้า ในประเทศที่มีประชาชนมีความต้องการสัมฤทธิ์ผลสูง ประชาชนมีลักษณะที่แสดงออกถึงการขวนขวายหาทางฝ่าอุปสรรคต่างๆ เพื่อให้บรรลุถึงเป้าหมาย ส่วนประเทศที่มีความเจริญก้าวหน้าทางเศรษฐกิจช้า มีความต้องการสัมฤทธิ์ผลในลักษณะที่แสดงถึงความปรารถนาที่จะบรรลุเป้าหมาย แต่ประชาชนไม่แสดงถึงความมานะพยายามเพื่อบรรลุเป้าหมาย

จะเห็นได้ว่า ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงนั้นจะเป็นผู้ที่ทำงานด้วยความมานะอดทนเพื่อเอาชนะความล้มเหลว พยายามที่จะไปถึงจุดหมายปลายทาง การทำงานมีเป้าหมายและแบบแผนที่แน่นอน มีการตั้งระดับความคาดหวังต่อความสำเร็จของงานไว้ค่อนข้างสูงพยายาม

เพิ่มความสามารถของตนในการประกอบกิจกรรมต่างๆ ให้สูงขึ้นเท่าที่จะสามารถทำได้เพื่อให้บรรลุมาตรฐานอันดีเลิศ โดยไม่ย่อท้อต่อความล้มเหลว

5. ความสัมพันธ์ของแรงจูงใจและเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์

จากที่กล่าวมาทั้งหมดจะเห็นได้ว่ามีผู้ได้ศึกษาและสร้างทฤษฎีเกี่ยวกับแรงจูงใจไว้เป็นจำนวนมาก เนื่องจากแรงจูงใจเป็นเรื่องที่มีความสำคัญอย่างมากต่อการเล่นกีฬาและการออกกำลังกาย การที่เราทราบถึงแรงจูงใจของบุคคล ทำให้เราทราบถึงพฤติกรรมและสาเหตุของพฤติกรรมที่เกิดขึ้น จากที่กล่าวมาทั้งหมดมีอีกหนึ่งทฤษฎีที่มีความสำคัญมากต่อการเล่นกีฬา นั่นคือ ทฤษฎีเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ เนื่องจากเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์จะช่วยให้เราทราบถึง เป้าหมายของนักกีฬา หรือการให้ความหมายของการประสบความสำเร็จในนักกีฬาแต่ละคนว่าความสำเร็จของตนเองนั้นคือมุ่งเน้นที่เรื่องใด เมื่อเราทราบลักษณะเป้าหมายดังกล่าวจะทำให้เราทราบแรงจูงใจ ที่เป็นแรงขับเคลื่อนนักกีฬาคอนนั้นๆ และทำให้เราสามารถแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ รวมทั้งเพิ่มสมรรถภาพในการเล่นกีฬาให้เพิ่มสูงขึ้นได้อีกด้วย

6. ทฤษฎีเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Goal Theory)

จากทฤษฎีเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ของนิโคลล์ (คุณัตว์ พิธพรชัยกุล. 2547; อ้างอิงจาก Nicholls. 1984) ที่กล่าวว่า ความสามารถนั้นมีมากกว่าหนึ่ง และเราสามารถทำความเข้าใจถึงพฤติกรรมใฝ่สัมฤทธิ์ในกรอบความคิดเกี่ยวกับความสามารถนั้นได้ ความคิดเกี่ยวกับความสามารถที่ประยุกต์ในด้านใฝ่สัมฤทธิ์นี้สามารถแบ่งออกได้เป็นความคิดที่ไม่สามารถแยกแยะได้ในความสามารถ (Undifferentiated Concept of Ability) ซึ่งบุคคลไม่สามารถทำหรือไม่บอกถึงความแตกต่างระหว่างความสามารถทางสติปัญญา กับความพยายาม และความคิดที่สามารถแยกแยะได้ในความสามารถ บุคคลสามารถบอกถึงความแตกต่างระหว่างความสามารถทางสติปัญญากับความพยายามได้

นิโคลล์ (Nicholls. 1989) มีความเห็นว่า เด็กที่ไม่สามารถแยกแยะความสามารถทางสติปัญญาจะไม่สามารถแยกความโชคดี ความยากของงานและความพยายามจากความสามารถทางสติปัญญาได้ ด้วยเหตุนี้เด็กจึงมีความสามารถด้วยการเรียนรู้ร่วมกับความพยายามและเห็นว่าเด็กที่มีความพยายามสูงประกอบกับการเรียนรู้หรือความสามารถทางสติปัญญาสูงจะเป็นหนทางหนึ่งที่จะนำไปสู่ผลสัมฤทธิ์ จากงานวิจัยของนิโคลล์ (Nicholls. 1989) ที่ทำการศึกษากับเด็กอายุ 12 ปีที่สามารถแยกความแตกต่างระหว่างโรค ความยากของงานและความพยายามจากความสามารถทางสติปัญญาได้ พบว่าเด็กจะให้ความสำคัญกับระดับของความสามารถทางสติปัญญา และความสามารถนี้จะนำไปสู่การหยุดผู้อื่นหรือคู่แข่งได้ ในเงื่อนไขของความพยายาม บุคคลจะแสดงให้เห็นถึงความสามารถสูงเมื่อหยุดคู่แข่งได้และใช้ความพยายามน้อยหรือปฏิบัติได้ดีพอๆกับคนอื่นแต่ใช้ความพยายามน้อยกว่า อย่างไรก็ตาม บุคคลที่มีความแตกต่างในความคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสติปัญญาและหลักเกณฑ์ของความสำเร็จจะมีลักษณะพฤติกรรมใฝ่สัมฤทธิ์ที่แตกต่าง

กัน นิโคลส์จำแนกลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ออกเป็น 2 ด้าน คือ เป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งในด้านของงาน (Task Goal Orientation) กับเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งเปรียบเทียบกับผู้อื่น (Ego Goal Orientation) เป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งในเรื่องของงานเป็นลักษณะของบุคคลที่มีความพยายามเป็นศูนย์กลางในการไปสู่ความสำเร็จ แนวโน้มพฤติกรรมของนักกีฬาที่มีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์มุ่งในการกระทำหรืองานนี้จะเรียนรู้ทักษะหรือกลยุทธ์ใหม่ๆ มีประสบการณ์ที่พึงพอใจและมีความสนุกสนานในการฝึกซ้อม เข้าร่วมกิจกรรมกีฬาโดยเห็นว่า มีประโยชน์ต่อตนเอง นักกีฬาจะสนใจกับการเรียนรู้การค้นหาคำถาม ความเชี่ยวชาญ เรียนรู้ทักษะใหม่ๆ และการพัฒนาตนเอง นักกีฬาประเภทนี้จะมีความพยายามสูง เลือกงานที่ท้าทายความสามารถของตนเอง และปฏิบัติหรือแสดงออกตามศักยภาพที่ตนมีอยู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เด็กที่มีเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์แบบงานสูงจะมีความสัมพันธ์กับความสนุก นักกีฬาที่มีเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์มุ่งเปรียบเทียบกับคนอื่นหรือการแข่งขันนักกีฬาจะมีแนวโน้มที่จะเป็นคนเปื้อน่ายง่าย ชอบแสดงความสามารถที่เกินความคาดหวังหรือสิ่งที่ผู้อื่นไม่กระทำ และมีแนวโน้มที่จะมีความวิตกกังวลสูง นักกีฬาจะมุ่งที่ชัยชนะ การเล่นหรือทำงานจะต้องดีกว่าผู้อื่นเสมอ นักกีฬาที่มีเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์แบบนี้จะหลีกเลี่ยงความท้าทาย จะไม่เลือกงานที่ท้าทายความสามารถ โดยจะเลือกงานที่ยากหรือง่ายจนเกินไป และจะมีความวิตกกังวลในการแข่งขันสูงและมุ่งที่ผลงานมากกว่าความพยายาม (Boyd; & Yin. 1996; White; & Duda. 1994; White. 1998)

7. แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำเร็จในการเล่นกีฬา

แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำเร็จในการเล่นกีฬา (TEOSQ; Task and Ego Orientation Sport Questionnaire) ฉบับภาษาไทย ซึ่งสร้างขึ้นโดย ลี วงศ์จตุรภัทร และฮาร์เมอร์ (Li, Vongjaturapat; & Harmer. 1994) เป็นแบบสอบถามเพื่อหาลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ในการเล่นกีฬาโดยจะหาหาลักษณะเป้าหมายที่มุ่งเน้นด้านงาน และลักษณะเป้าหมายที่มุ่งเน้นด้านการเปรียบเทียบแข่งขันโดยมีค่าความเชื่อมั่นลักษณะที่มุ่งเน้นด้านงานเท่ากับ .86 และด้านลักษณะที่มุ่งเน้นด้านการเปรียบเทียบแข่งขันเท่ากับ .84 นอกจากนี้พิรพรชัยกุลได้ทำการหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำเร็จในการเล่นกีฬามีค่าเท่ากับ .80 สำหรับด้านลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งในการกระทำมีค่าความเชื่อมั่นคงที่ภายในเท่ากับ .78 และสำหรับด้านลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งเปรียบเทียบกับผู้อื่นมีค่าความเชื่อมั่นคงที่ภายในเท่ากับ .85 (พิรพรชัยกุล. 2547) แบบสอบถามประกอบไปด้วยคำถามทั้งหมด 13 ข้อ โดยแบ่งออกเป็น 2 ด้าน คือ ด้านแนวคิดเกี่ยวกับความสำเร็จที่มุ่งเน้นในเรื่องของงาน และแนวคิดเกี่ยวกับความสำเร็จที่มุ่งเน้นในเรื่องการเปรียบเทียบแข่งขัน โดยในแต่ละคำถามจะแบ่งออกเป็น 5 สเกล ได้แก่ เห็นด้วยมากที่สุด เห็นด้วยมาก เห็นด้วยปานกลาง ไม่เห็นด้วย และ ไม่เห็นด้วยมากที่สุด คะแนนที่ได้จะเรียงจาก 5, 4, 3, 2 และ 1 ตามลำดับ หลังจากนั้นนำคะแนนที่ได้ในแต่ละด้านมารวมกัน โดยคะแนนด้านแนวคิดเกี่ยวกับความสำเร็จที่มุ่งเน้นในเรื่องของงาน มีคะแนนเต็มอยู่ที่ 35 คะแนน มีช่วงคะแนนอยู่

ระหว่าง 7-35 คะแนนและด้านแนวคิดเกี่ยวกับความสำเร็จที่มุ่งเน้นในเรื่องของการเปรียบเทียบ
แข่งขันมีคะแนนเต็มอยู่ที่ 30 คะแนน มีช่วงคะแนนอยู่ระหว่าง 6-30 คะแนน โดยมีการแบ่งกลุ่ม
คะแนนดังนี้

กลุ่ม High Task and High Ego มีคะแนน Task ≥ 21 Ego ≥ 18

กลุ่ม High Task and Low Ego มีคะแนน Task ≥ 21 Ego < 18

กลุ่ม High Ego and Low Task มีคะแนน Ego ≥ 18 Task < 21

กลุ่ม Low Ego and Low Task มีคะแนน Ego < 18 Task < 21

8. บรรยากาศแรงจูงใจ

โรเบิร์ต (Robert. 1992) กล่าวว่า บรรยากาศแรงจูงใจถูกสร้างโดยผู้ปกครอง โค้ช หรือ
บุคคลอื่น ที่มีผลต่อการประสบความสำเร็จ ซึ่งจะนำไปสู่การเลือกเป้าหมายที่เกี่ยวกับการแข่งขัน
หรือเป้าหมายที่เกี่ยวกับความเชี่ยวชาญ ซึ่งสอดคล้องกับที่ กิลล์และวิลเลียม (Gill & Williams.
2008) กล่าวว่าบุคลสำคัญมีผลต่อความคิดและพฤติกรรมของนักกีฬา เพราะบุคคลที่มีความ
สำคัญต่อนักกีฬาสามารถส่งผลต่อทัศนคติ ความเชื่อ การรับรู้เกี่ยวกับตนเอง คุณค่าในด้านต่างๆ
และพฤติกรรมของนักกีฬา งานวิจัยที่เกี่ยวกับกีฬาและการออกกำลังกายส่วนใหญ่จะศึกษาถึงผล
กระทบจากบุคคลสำคัญโดยให้ความสำคัญที่ ผู้ปกครอง เพื่อนร่วมทีม และผู้ฝึกสอน โดยที่ผู้ปกครอง
จะมีผลกระทบที่สำคัญเป็นอย่างมากในวัยเด็ก ในขณะที่เพื่อนร่วมทีมและผู้ฝึกสอนส่งผลกระทบ
มากขึ้นเมื่อเริ่มโตเป็นวัยรุ่น ซึ่งสอดคล้องกับที่เอมส์ (Ames. 1987) กล่าวว่าผู้ปกครอง ผู้ฝึกสอน
ครู สร้างบรรยากาศทางจิตใจที่ส่งผลต่อการรับรู้ความสำเร็จของนักกีฬา โครงสร้างเป้าหมายของ
เด็กถูกสร้างโดยผู้ใหญ่ที่มีส่วนร่วมต่อความสำเร็จ ในโครงสร้างนี้ประกอบไปด้วยกระบวนการที่แตก
ต่างกันของการประเมินตนเอง (Self-Evaluation) และการประเมินการแสดงความสามารถ
(Performance Assessment) ตัวอย่างเช่น การพูดของโค้ชกับนักกีฬาเกี่ยวกับความสามารถของ
นักกีฬา ไม่ว่าจะเป็นการชมหรือการแข่งขัน ไม่จำเป็นจะเป็นการบอกเป็นนัย การให้รางวัล และการคาดหวัง
จากโค้ช ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ นิโคล (Nicholls. 1989) ที่ว่าการรับรู้ของเด็กที่มีต่อ
ลักษณะเป้าหมายของผู้ปกครองส่งผลต่อลักษณะเป้าหมายของตนเอง

ฮอร์นและฮอร์น (Horn; & Horn. 2007) กล่าวว่า ความเชื่อและทัศนคติของผู้ปกครอง
ส่งผลต่อพฤติกรรมของตนเองและส่งผลกระทบต่อมายังลูกของตนหรือนักกีฬา พฤติกรรมต่างๆของ
ผู้ปกครองไม่ว่าจะเป็น พฤติกรรมที่แสดงให้เห็นเป็นแบบอย่าง การสนับสนุน การสร้างโอกาสให้กับ
ลูกของตน มีผลกระทบต่อความเชื่อและทัศนคติของนักกีฬา ซึ่งจะส่งผลต่อมายังพฤติกรรมของ
นักกีฬาในอนาคต (ดูได้จากแผนภูมิที่ 2) ความเชื่อโดยรวมของผู้ปกครองส่งผลต่อความเชื่อและ
พฤติกรรมของเด็ก เช่นถ้าเด็กรับรู้ว่าคุณปกครองของคุณให้ความสำคัญกับเรื่องของการเข้าร่วมกีฬา
ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของโฮล (Holt. 2009) ที่ว่า เด็กได้รับข้อมูลเกี่ยวกับความเชื่อ พฤติกรรม และ
เป้าหมายจากผู้ปกครองและสิ่งเหล่านั้นส่งผลต่อพัฒนาการทางด้านจิตใจ นอกจากนี้ผู้ปกครอง

สามารถส่งผลกระทบทั้งด้านดีและไม่ดีต่อบุตรหลานของตนเองอาทิเช่น เด็กมีแนวโน้มที่จะมีความสุขในการเล่นกีฬาเพิ่มมากขึ้นเมื่อผู้ปกครองพอใจและสนับสนุนในการเล่นกีฬาของเด็ก และมีรายงานว่าเด็กจะมีความวิตกกังวลสูงเมื่อผู้ปกครองเข้ามาเกี่ยวข้องกับการเล่นกีฬา มีความคาดหวังในการเล่นกีฬาที่มากเกินไป และสร้างความกดดันในการเล่นกีฬาให้กับตนเอง นอกจากนี้ยังมีเอกสารที่บ่งชี้ว่า ความเชื่อ พฤติกรรม และ เป้าหมายของผู้ปกครองส่งผลต่อการพัฒนาทางจิตใจของเด็ก

สมิธและคณะ (Smith; et al. 2007) กล่าวว่า ในนักกีฬาเยาวชนสิ่งแวดล้อมที่มีความสำคัญและมีผลกระทบต่อประสบการณ์มากที่สุดได้แก่โค้ช ไม่ว่าจะเป็นเป้าหมาย ทักษะและคุณค่า และการทำงานของโค้ชส่งผลกระทบที่สำคัญต่อการมีส่วนร่วมในกิจกรรมกีฬของเด็กและเยาวชน โค้ชมีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาและการจัดการกับความวิตกกังวล ด้วยการให้ผลย้อนกลับเกี่ยวกับการแสดงความสามารถ นักกีฬาที่ได้รับการตำหนิและลงโทษจากโค้ชจะทำให้เกิดผลเสียในระดับสูงต่อเด็กกลัวการล้มเหลวและไม่ได้รับการยอมรับ ซึ่งนำไปสู่สภาพแวดล้อมที่คุกคามนักกีฬา ในทางตรงข้ามเด็กที่ได้รับการสนับสนุนจากโค้ชมีระดับความสนุกสนานในการเล่นกีฬาเพิ่มสูงขึ้น และมีความวิตกกังวลต่ำ พฤติกรรมของโค้ชมีผลกระทบที่สำคัญในการที่เด็กจะให้คำนิยามของความสำเร็จและปัจจัยที่เป็นแรงจูงใจอื่นๆอีกเป็นจำนวนมากรวมไปถึงความวิตกกังวลโค้ชสร้างบรรยากาศที่ทำให้เกิดแรงจูงใจผ่านการตั้งเป้าหมาย (เช่น การพัฒนาทักษะ การได้รับความสนุกสนาน การชนะ) และรูปแบบของรางวัลและการทำโทษสำหรับพฤติกรรมของนักกีฬา เช่น การประสบความสำเร็จ การไม่ประสบความสำเร็จ และการแสดงความสามารถ มีงานวิจัยจำนวนมากที่ให้ความสนใจในเรื่องของความเป็นเลิศและการแข่งขัน ว่าขึ้นอยู่กับสิ่งที่โค้ชให้คำนิยามถึงการประสบความสำเร็จว่าเป็นเรื่องของการพัฒนาตนเอง เรื่องของงานที่ทำ และเรื่องของความพยายามและการคงอยู่ ในนักกีฬาที่ได้โค้ชให้คำนิยามเช่นนี้จะได้รับแรงเสริมให้เลือกงานที่ทำหาย ให้พยายามเต็มที่ และไม่ยอมแพ้ต่อความท้อถอยหรือพ่ายแพ้ ให้กำลังใจและสนับสนุนเพื่อนร่วมทีม และแสดงให้เห็นถึงการพัฒนาการส่วนบุคคล มองว่าความผิดพลาดเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนา ในทางตรงข้ามบรรยากาศที่เน้นด้านการแข่งขันจะทำให้เกิดการเปรียบเทียบทางสังคมเป็นพื้นฐานของความสำเร็จ เมื่อโค้ชสร้างบรรยากาศการแข่งขันขึ้นมา มีแนวโน้มที่จะให้ความสนใจที่แตกต่างกัน และเน้นไปที่การให้แรงเสริมในทางบวกต่อนักกีฬาที่มีความสามารถและมีศักยภาพที่จะชนะได้ สิ่งสำคัญคือการให้ความสำคัญ การพัฒนาทักษะอยู่ที่การเอาชนะคนอื่นมากกว่าการพัฒนาในตนเอง และข้อผิดพลาดคือ อาจจะทำให้เกิดพฤติกรรมการลงโทษจากโค้ช

ความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนร่วมทีมมีความสำคัญอย่างมากต่อการเล่นกีฬาของนักกีฬาเยาวชน ไม่ว่าจะเป็นการยอมรับของเพื่อน ความสามารถทางกาย มิตรภาพในกีฬา เป็นต้น มีงานวิจัยที่แสดงให้เห็นว่าเพื่อนมีความสำคัญมากยิ่งขึ้นเมื่อเด็กเริ่มโต เด็กที่มีอายุต่ำกว่า 10 ขวบลงไป จะให้ความสำคัญกับการตัดสินของผู้ใหญ่มากกว่าการตัดสินของเพื่อนแต่จะเพิ่มมากขึ้นเมื่อเด็กเข้าสู่วัยรุ่น การยอมรับจากเพื่อนและมิตรภาพมีความเกี่ยวข้องกับแรงจูงใจ เช่น การมีความรื่นรมย์ใน

การเล่นกีฬา การให้สัญญากับตนเองในการเล่นกีฬา และระดับความวิตกกังวลที่ต่ำ (Ntoumanis; & Vazou. 2005)

9. แรงจูงใจภายนอกและเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์

เดมพ์ซีและเซลส์ (Dempsey; & Sales. 1993) กล่าวว่า ผู้ปกครองและครูมีการใช้เทคนิคต่างๆ มากมายในการสร้างแรงจูงใจของนักเรียนระหว่างช่วงแรกของการเรียนรู้เพื่อเพิ่มโอกาสของความสำเร็จโดยการให้รางวัลภายนอก เช่น ขนมหรือเงิน เป็นต้น การให้คำชมเชยหรือการให้ความช่วยเหลือโดยที่บุคคลนั้นไม่ได้ร้องขอ หรือการเปรียบเทียบความสามารถของผู้เรียนกับผู้อื่น เทคนิคเหล่านี้เป็นแรงกระตุ้นให้เกิดเป้าหมายที่เกี่ยวกับการแข่งขัน และผู้เรียนถูกมองโดยคนอื่นหรือเปลี่ยนให้ผู้เรียนสนใจเรื่องอื่นมากกว่าการเรียนรู้ การให้รางวัลภายนอกทำให้เป้าหมายในการเรียนรู้ลดลงได้เนื่องจากผู้เรียนบ่อยครั้งจะเลือกงานที่มีความง่ายเพื่อเพิ่มโอกาสของความสำเร็จเพื่อจะได้รับรางวัล

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

4.1 งานวิจัยต่างประเทศ

เอมส์และอาเซอร์ (Ames; & Archer. 1987) ศึกษาเกี่ยวกับความเชื่อของมารดาเกี่ยวกับบทบาทของความสามารถและความพยายามในการเรียนรู้ในโรงเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นมารดาของนักเรียนระดับชั้นอนุบาลถึงระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 500 คน สิ่งที่มารดาให้ความสำคัญระหว่างความเชี่ยวชาญในงาน กับ ความสามารถ แสดงให้เห็นถึงความต้องการของมารดาต่อผลงานของนักเรียนในเรื่องระหว่าง ความพยายาม กับ ความสามารถในระดับสูง การศึกษาแสดงให้เห็นว่า มุมมองของมารดาเกี่ยวกับธรรมชาติของการเรียนรู้ในโรงเรียนนั้นมีความแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่ตนเองให้ความสำคัญ เป้าหมายความเชี่ยวชาญและเป้าหมายความสามารถนั้นเกี่ยวข้องกับความแตกต่างในความเชื่อว่าการเรียนรู้เกิดขึ้นได้อย่างไร การเรียนรู้ถูกส่งเสริมอย่างไร และการเรียนรู้ควรได้รับการประเมินอย่างไร ผลการวิจัยแนะนำว่า เด็กที่มารดามีเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่แตกต่างกัน มีแนวโน้มที่จะได้รับการสนับสนุนให้มีชนิดของกิจกรรมใฝ่สัมฤทธิ์ที่แตกต่างมีมุมมองของพฤติกรรมที่แตกต่างกัน และอาจจะมีชนิดของความคาดหวังที่แตกต่างกันด้วย

ไวท์ (White. 1996) ได้ทำการศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างแนวทางของเป้าหมายและบรรยากาศแรงจูงใจที่สร้างขึ้นจากผู้ปกครองตามการรับรู้ของนักวอลเลย์บอลหญิง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาวอลเลย์บอลหญิง จำนวน 204 คน อายุระหว่าง 14-17 ปี อายุเฉลี่ยอยู่ที่ 15.40 ปี กลุ่มตัวอย่างได้ทำแบบสอบถามบรรยากาศแรงจูงใจที่สร้างขึ้นจากพ่อแม่ (Parent-Initiated Motivational Climate Questionnaire : PIMCQ-2) และทำแบบสอบถามความคิดเกี่ยวกับความสำเร็จในการเล่น

กีฬา (Task and Ego Orientation in Sport Questionnaire : TEOSQ) ผลการศึกษาพบว่า บุคคลที่รับรู้ว่าคุณภาพการสนับสนุนบรรยากาศของการเรียนรู้ ความสนุกสนาน มีแนวโน้มที่จะมีเป้าหมายที่มุ่งเน้นในเรื่องของงาน นอกจากนั้นผลจากงานวิจัยนี้ยังบ่งชี้ว่า นักกีฬาวอลเลย์บอลหญิงมีแนวโน้มที่จะมีแนวทางเป้าหมาย (Goal Orientation) ตามสิ่งที่ผู้ปกครองให้ความสำคัญในการเรียนรู้ทักษะกีฬา

เครนและคณะ (Krane; et al. 1997) ทำการศึกษารายกรณีนักยิมนาสติกชั้นเลิศ ในด้านการรับรู้ทางสังคมที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motivation) ซึ่งจะทำให้เราสามารถเข้าใจและอธิบายพฤติกรรมของนักยิมนาสติก โค้ชของนักยิมนาสติก และผู้ปกครองของนักยิมนาสติกคนนี้ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลคือ การสัมภาษณ์แบบเจาะลึกอดีตนักกีฬายิมนาสติกอเมริกันชั้นเลิศ นักยิมนาสติกได้รับการสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง 3 ครั้งด้วยกัน มีการวิเคราะห์ข้อมูล 3 ด้าน ได้แก่ บรรยากาศแรงจูงใจ (Motivation Climate) หลักฐานที่เกี่ยวข้องกับแนวทางด้านการเปรียบเทียบและแข่งขัน (Evidence of An Ego Orientation) และ ความเกี่ยวข้องกับการเปรียบเทียบและการแข่งขัน (Correlates of Ego Involvement) ผลการศึกษาพบว่า แรงจูงใจที่เกี่ยวข้องกับการเปรียบเทียบและการแข่งขัน (Ego Orientation) ถูกสร้างโดยโค้ชและผู้ปกครองของนักกีฬายิมนาสติก สิ่งแวดล้อมรอบตัวของนักกีฬาให้ความสำคัญกับชัยชนะ การแสดงความสามารถอย่างสมบูรณ์แบบ บุคคลสำคัญของนักกีฬาให้ความสำคัญกับการเปรียบเทียบแข่งขันและความสมบูรณ์แบบ รวมทั้งให้ความสำคัญกับคนที่มีความสามารถมากที่สุด เป้าหมายที่เกี่ยวข้องกับการแข่งขันของนักกีฬาแสดงให้เห็นจากการที่นักกีฬายิมนาสติกคนนี้ชอบเปรียบเทียบทางสังคม (Social Comparison) การให้ความสำคัญกับการได้รับข้อมูลย้อนกลับและรางวัลที่ได้รับจากภายนอก (External Feedback) ความต้องการที่จะแสดงความสามารถเหนือกว่าคนอื่น และแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมเมื่อต้องเผชิญกับความยากลำบาก นักกีฬาคนนี้ทำการฝึกซ้อมและเข้าร่วมการแข่งขันในขณะที่ยังมีอาการบาดเจ็บร้ายแรง รับประทานอาหารที่ไม่เหมาะสมในการฝึกซ้อม มีอาการฝึกซ้อมหนักมากเกินไป (Over Trained) และปฏิเสธที่จะรับฟังคำแนะนำของคณะแพทย์ที่อาจจะทำให้เธอไม่ได้เข้าร่วมทีมโอลิมปิก

ไวท์ (White. 1998) ได้ทำการศึกษาถึงผลของบรรยากาศแรงจูงใจจากผู้ปกครอง ที่มีต่อความวิตกกังวลอันเป็นนิสัยของวัยรุ่น กลุ่มตัวอย่างจำนวน 279 คน อายุเฉลี่ย = 14.41 ปี ซึ่งได้แข่งขันในกีฬาประเภททีม จากแบบวัดความคิดเกี่ยวกับความสำเร็จในการเล่นกีฬา (Task and Ego Orientation Sport Questionnaire : TEOSQ) ทิศทางเป้าหมาย 4 แบบได้ถูกสร้างขึ้น ได้แก่ เป้าหมายที่เน้นงานสูงและการแข่งขันสูง เป้าหมายที่เน้นงานสูงและการแข่งขันต่ำ เป้าหมายที่เน้นการแข่งขันสูงและงานต่ำ และ เป้าหมายที่เน้นงานต่ำและการแข่งขันต่ำ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้คือ MANOVA ซึ่งผลการศึกษาบ่งชี้ว่ากลุ่มที่มีเป้าหมายมุ่งเน้นเรื่องงานสูงและการแข่งขันต่ำ รับรู้ว่าคุณภาพและแม่ของตนสนับสนุนบรรยากาศแรงจูงใจที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้และความสนุกสนาน ในทางกลับกัน กลุ่มที่มีเป้าหมายมุ่งเน้นเรื่องการแข่งขันสูงและงานต่ำ กลุ่มตัวอย่างรับรู้

ว่าพ่อและแม่ของตนให้ความสำคัญกับบรรยากาศของความสำเร็จที่ไม่ต้องใช้ความพยายามมาก ในกลุ่มนี้พ่อจะสร้างความกังวลให้กับเด็กในเรื่องของการทำผิดพลาด นอกจากนี้ยังแสดงให้เห็นถึงระดับความวิตกกังวลอันเป็นนิสัยที่สูงอีกด้วย สำหรับกลุ่มเป้าหมายที่มุ่งเน้นเรื่องงานสูงและการแข่งขันสูง พบว่าพ่อจะให้ความสำคัญกับบรรยากาศของความสำเร็จที่ไม่ต้องใช้ความพยายามมาก และแม่เป็นผู้ทำให้เกิดความกังวลเกี่ยวกับการทำผิดพลาด อย่างไรก็ตาม ในกลุ่มที่เป้าหมายมุ่งเน้นในเรื่องงานสูงและการแข่งขันสูง ยังคงเชื่อว่าทั้งพ่อและแม่ยังคงให้ความสำคัญในเรื่องของการเรียนรู้และความสนุกสนานในการพัฒนาทักษะทางกาย สุดท้าย กลุ่มที่เป้าหมายมุ่งเน้นในเรื่องงานต่ำและการแข่งขันต่ำ กลุ่มนี้รับรู้ว่ามีแม่เป็นคนที่ทำให้ตัวเองกลัวการสร้างผิดพลาดในการเรียนรู้ทักษะ

ดันและดัน (Dunn; & Dunn. 1999) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์กับการรับรู้ความก้าวร้าวในนักกีฬา และนำใจนักกีฬาในนักกีฬาออกกีฬาวชนชายชั้นเลิศ กลุ่มตัวอย่างมีจำนวนทั้งสิ้น 171 คน อายุเฉลี่ยอยู่ที่ 13.08 ปี โดยกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ตอนด้วยกัน คือ ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง แบบสอบถามที่ใช้วัดเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ แนวคิดเกี่ยวกับเรื่องการทำให้อีกฝ่ายบาดเจ็บอย่างจงใจ และความเป็นนักกีฬาที่ดี สถิติที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้ได้แก่ การวิเคราะห์เชิงทดถอยหลายขั้นตอน (Multiple Regression Analyses) จากผลการวิจัยสามารถสรุปได้ดังนี้

1. นักกีฬาที่มีแนวทางของการเปรียบเทียบแข่งขันสูง (High Ego Orientation) มีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมก้าวร้าวในสนามแข่งมากกว่านักกีฬาที่มุ่งเน้นเรื่องการแข่งขันต่ำ (Low Ego Orientation)

2. นักกีฬาที่มีแนวทางของงานสูง (High Task Orientation) มีแนวโน้มที่จะมีใจนักกีฬาส่งกว่านักกีฬาที่มีแนวทางของงานต่ำ (Low Task Orientation)

3. จากการวิเคราะห์เป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์แสดงให้เห็นว่า นักกีฬาออกกีฬามีเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ประเภทการแข่งขันไม่ว่าจะสูงหรือต่ำก็ตาม นักกีฬาที่มีเป้าหมายทางด้านงานต่ำจะเป็นผลเสียต่อแรงจูงใจในมิติต่างๆ ของความเป็นนักกีฬาที่ดี

เอทเคน (Aitken. 1999) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ในนักกอล์ฟระหว่างแมทช์เพลย์กับสโตรคเพลย์ งานวิจัยชิ้นนี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพแบบศึกษารายกรณี กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกอล์ฟสมัครเล่นระดับสูงจำนวน 4 คน ได้ทำแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำเร็จในการเล่นกีฬา (Task and Ego Orientation of Sport Questionnaire : TEOSQ) และได้รับการสัมภาษณ์เชิงลึกแบบกึ่งโครงสร้าง ผลการวิจัยพบว่า นักกีฬาที่เล่นในแมทช์เพลย์ (Match Play) มีแนวโน้มที่จะมีเป้าหมายที่มุ่งเน้นในด้านการเปรียบเทียบแข่งขัน แต่ในขณะที่เล่นการเล่นแมทช์เพลย์มีเป้าหมายที่แสดงออกให้เห็นทั้งในด้านที่มุ่งเน้นเรื่องงานและมุ่งเน้นด้านการเปรียบเทียบแข่งขันในทางกลับกัน นักกีฬาที่เล่นสโตรคเพลย์จะมีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งเน้นในเรื่องงานเป็นหลัก

ดิเกลิดิสและคณะ (Digelidis; et al. 2001) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับผลของการแทรกแซงบรรยากาศแรงจูงใจระยะยาวในชั้นเรียนพลศึกษาที่มีต่อแนวทางเป้าหมายและทัศนคติในการออกกำลังกายและรับประทานอาหารเพื่อสุขภาพ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีการแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่มโดยที่ กลุ่มทดลองมีกลุ่มตัวอย่างจำนวน 262 คน และกลุ่มควบคุมมีจำนวน 521 คน โดยกลุ่มทดลองจะได้รับบทเรียนที่มุ่งเน้นในตำนาน ทั้งสิ้น 88 บทเรียน และกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มได้ทำการตอบแบบสอบถามในการวัดบรรยากาศแรงจูงใจ แนวทางเป้าหมาย และ ทัศนคติ ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองมีทัศนคติในทางบวกมากกว่าต่อการออกกำลังกายและการรับประทานอาหารเพื่อสุขภาพ กลุ่มทดลองมีคะแนนทางด้านการเปรียบเทียบแข่งขัน ลดต่ำลงและมีคะแนนทางตำนานเพิ่มสูงขึ้น กลุ่มทดลองรับรู้ว่าการให้ความสำคัญกับเรื่องงานมากขึ้นและให้ความสำคัญกับเรื่องของการเปรียบเทียบแข่งขันลดลง

ดันและคณะ (Dunn; et al. 2002) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของเป้าหมายไม่สัมฤทธิ์กับความสมบูรณ์แบบ (Perfectionist Orientation) และทิศทางของเป้าหมาย (Goal Orientation) ในการศึกษา กลุ่มตัวอย่างได้แก่นักฟุตบอลชายชาวแคนาดา จำนวน 174 คน อายุเฉลี่ย 18.24 ปี การวัดความสมบูรณ์แบบทำโดยใช้แบบวัดความสมบูรณ์แบบหลายมิติ (Multidimensional Perfectionism Scale : MPS; Frost, Marten, Lahart; & Rosenblate. 1990) ประกอบไปด้วย ปัจจัย 4 ด้านได้แก่ การรับรู้ความกดดันจากผู้ปกครอง ลักษณะนิสัยส่วนตัวไป ความกังวลเกี่ยวกับการผิดพลาด และการรับรู้ความกดดันจากผู้ฝึกสอน สรุปผลการศึกษาได้ดังนี้

1. ทิศทางที่เกี่ยวข้องกับงาน (Task Orientation) มีความสัมพันธ์ทางบวกกับ นักกีฬาที่มีลักษณะความสมบูรณ์แบบชนิดปรับตัวได้ (Adaptive Profile of Perfectionism)

2. ทิศทางที่เกี่ยวข้องกับการแข่งขัน (Ego Orientation) มีความสัมพันธ์ทางบวกกับ นักกีฬาที่มีลักษณะความสมบูรณ์แบบชนิดปรับตัวได้ไม่ดี (Maladaptive Profile of Perfectionism)

เพนส์การ์ดและโรเบิร์ต (Pensgaard; & Roberts. 2002) ที่ศึกษาเกี่ยวกับความสำคัญของบรรยากาศที่อยู่รอบตัวนักกีฬาระดับสูงและบทบาทของโค้ชสำหรับนักกีฬาระดับสูงโดยใช้วิธีสัมภาษณ์เชิงลึก กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาระดับสูงจำนวน 7 คน นักกีฬาได้รับการสัมภาษณ์แบบเชิงลึก และได้ทำแบบสอบถามเกี่ยวกับการรับรู้ความสำเร็จ (Perception of Success Questionnaire : POSQ) และแบบสอบถามการรับรู้บรรยากาศแรงจูงใจ (Perception of Motivational Climate Questionnaire : PMCQ) ผลการวิจัยพบว่า นักกีฬาเกือบทั้งหมดมีแนวทางเป้าหมายทางตำนาน (Task) สูงมากและมีเป้าหมายด้านการเปรียบเทียบแข่งขัน (Ego) ระดับปานกลาง และนักกีฬาส่วนใหญ่รับรู้ถึงบรรยากาศแรงจูงใจเกี่ยวกับความเชี่ยวชาญในระดับสูงและรับรู้เกี่ยวกับบรรยากาศความสามารถในระดับต่ำ

เซจ และ คาวาสซานู (Sage; & Kavussanu. 2007) ได้ศึกษาผลกระทบของความเกี่ยวข้องทางตำนานและการแข่งขันต่อพฤติกรรมทางศีลธรรม 3 ด้านด้วยกัน คือ การเลือกพฤติกรรมที่ยอมรับสังคม (Pro-social Choice) การสังเกตพฤติกรรมที่ยอมรับสังคม (Pro-social)

และการสังเกตพฤติกรรมที่ไม่ยอมรับสังคม (Antisocial) ในการแข่งขันที่ได้จัดเตรียมไว้ นอกจากนี้ยังได้ทำการศึกษาถึงความแตกต่างระหว่างเพศที่มีต่อพฤติกรรมศีลธรรม (Moral Behavior) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักศึกษาวิทยาศาสตร์การกีฬาและการออกกำลังกายของมหาวิทยาลัยบริติช (British University) กลุ่มตัวอย่างจำนวน 96 คน เป็นผู้ชาย 48 คนหญิง 48 คน อายุเฉลี่ยเท่ากับ 21.5 ปี กลุ่มตัวอย่างมีประสบการณ์เกี่ยวกับกีฬาเฉลี่ย 9.23 ปี กลุ่มตัวอย่างแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มที่เกี่ยวข้องกับงาน (Task Involving) กลุ่มที่เกี่ยวข้องกับการเปรียบเทียบแข่งขัน (Ego Involving) และกลุ่มควบคุม กลุ่มตัวอย่างได้แข่งขันเกมฟุตบอลตั้งโต๊ะและทำการตอบการเลือกพฤติกรรมที่สังคมยอมรับ เป้าหมายที่เกี่ยวข้อง (Goal Involving) ทิศทางของเป้าหมาย (Goal Orientation) และ ประวัติทั่วไป การแข่งขันทั้ง 2 ครั้งได้รับการบันทึกวิดีโอ และได้มีการบันทึกพฤติกรรม 2 ด้านด้วยกัน ได้แก่ พฤติกรรมยอมรับจากสังคม (Pro Social) และพฤติกรรมที่ไม่ได้ยอมรับสังคม (Anti Social) ผลการศึกษาพบว่า

1. กลุ่มตัวอย่างที่เกี่ยวข้องกับงาน (Task Involving) จะเลือก Pro-Social มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่เกี่ยวข้องกับการแข่งขัน (Ego Involving)

2. กลุ่มตัวอย่างที่เกี่ยวข้องกับการแข่งขัน (Ego Involving) จะมีพฤติกรรมที่สังคมไม่ยอมรับ (Antisocial) มากกว่ากลุ่มที่เกี่ยวข้องกับงาน (Task Involving) หรือกลุ่มควบคุม

3. ผู้หญิงมีพฤติกรรมที่สังคมยอมรับ (Pro-Social) สูงกว่าผู้ชาย

ลีและคณะ (Lee; et al. 2008) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างคุณค่า เป้าหมายไม่สัมฤทธิ์ และ ทศนคติในนักกีฬาเยาวชน การศึกษาได้แบ่งออกเป็น 2 ครั้ง ในการศึกษาที่ 1 นักกีฬาเยาวชนได้ทำการตอบแบบสอบถาม คุณค่าทางกีฬาของเยาวชน (Youth Sport Questionnaire : YSVQ) (Lee, Whitehead; & Balchin. 2000) ซึ่งใช้วัดศีลธรรม (Moral) ความสามารถ (Competence) และ คุณค่าของสถานะ (Status Value) ในการศึกษาที่ 2 ได้ทำการเก็บข้อมูลเชิงโครงสร้าง (Structural Equation Modeling on Data) ของนักกีฬาจำนวน 549 คน ชาย 317 คน และหญิง 232 คน อายุระหว่าง 12-15 ปี ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. คุณธรรม (Moral) และคุณค่าความสามารถ (Competence Value) ในทางบวกสามารถคาดการณ์ถึงทัศนคติของการยอมรับสังคม (Prosocial) ในขณะที่ ศีลธรรมในทางลบและคุณค่าทางสถานะในด้านบวกสามารถคาดการณ์ถึงทัศนคติของการไม่ยอมรับสังคม (Anti Social Attitudes) ได้

2. ความสามารถ (Competence) และคุณค่าทางสถานะ (Status Value) ทำนายเป้าหมายที่มุ่งเน้นเรื่องงาน (Task Orientation) และการแข่งขันตามลำดับ (Ego Orientation)

3. เป้าหมายที่มุ่งเน้นเรื่องงานและการแข่งขัน (Task and Ego Orientation) เป็นส่วนหนึ่งที่มีผลต่อคุณค่าของความสามารถและคุณค่าของสถานะ (Status Value)

โฮลและคณะ (Holt; et al. 2009) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับลักษณะของผู้ปกครองและลักษณะการฝึกของผู้ปกครองในนักกีฬาเยาวชน โดยทำการสัมภาษณ์ผู้ปกครองของนักกีฬาจำนวน

56 คน และสัมภาษณ์นักกีฬาหญิงเพิ่มเติมจำนวน 34 คน การวิเคราะห์ข้อมูลใช้การวิเคราะห์แบบ
 ไกรนิค (Grolnick's. 2003) ทฤษฎีลักษณะของผู้ปกครอง ผลการวิจัยพบว่า 1). ผู้ปกครองประเภท
 ให้อิสระและการสนับสนุน ผู้ปกครองกลุ่มนี้จะสร้างสภาวะที่เหมาะสมให้แก่บุตรหลานของตนและจะ
 อนุญาตให้บุตรหลานของตนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจต่าง ๆ ผู้ปกครองกลุ่มนี้ยังมีความสามารถที่จะ
 อ่านอารมณ์ของบุตรหลานและทำการสื่อสารสองทางกับบุตรหลานของตน 2). ผู้ปกครองแบบ
 ควบคุม ผู้ปกครองกลุ่มนี้จะไม่ให้การสนับสนุนเด็กอย่างอิสระ จะไม่ค่อยใส่ใจกับอารมณ์ของบุตร
 หลานและมีแนวโน้มที่จะสื่อสารแบบปิดบังอารมณ์ 3). ในบางครอบครัวพ่อและแม่มีสไตล์ที่ไม่
 สอดคล้องกัน 4). ลักษณะการฝึกของผู้ปกครองมีความหลากหลายแตกต่างกันไปแต่ละสถานการณ์
 5). พฤติกรรมบุตรหลานส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมของผู้ปกครอง

สมิธและคณะ (Smith; et al. 2009) ได้ทำการศึกษาถึงบรรยากาศแรงจูงใจและการ
 เปลี่ยนแปลงของเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ในนักกีฬาเยาวชน วิธีการวิจัย โค้ชจะสร้างบรรยากาศแรง
 จูงใจให้กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักกีฬาสเกตบอลจำนวน 47 คน อายุระหว่าง 9-13 ปีตลอดทั้ง
 ฤดูกาล ผลการวิจัยพบว่า คณะแนวทางด้านบรรยากาศความเชี่ยวชาญมีความสัมพันธ์อย่างมีนัย
 สำคัญทางสถิติในการเพิ่มคะแนนเป้าหมายที่มุ่งเน้นเรื่องงานและลดคะแนนเป้าหมายที่มุ่งเน้นการ
 เปรียบเทียบแข่งขัน และคะแนนบรรยากาศแรงจูงใจที่ส่งเสริมด้านการแข่งขันมีความสัมพันธ์อย่างมี
 นัยสำคัญทางสถิติต่อการเพิ่มคะแนนเป้าหมายที่มุ่งเน้นด้านการแข่งขัน

4.2 งานวิจัยในประเทศ

กฤษฎา จุลชาติ (2543) ได้ทำการศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬากอล์ฟ กลุ่มตัวอย่าง
 เป็นเยาวชนชาย เยาวชนหญิง ประชาชนชาย ประชาชนหญิง ที่เล่นกอล์ฟ ณ สนามฝึกซ้อม ใน
 กรุงเทพมหานคร จำนวน 10 สนาม กลุ่มตัวอย่าง 100 คน รวมจำนวน 400 คน เครื่องมือที่ใช้ใน
 การเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์โดยวิธีการ
 แจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. เยาวชนชายที่เล่นกีฬากอล์ฟ มีแรงจูงใจในการเล่นกอล์ฟ ระดับปานกลาง 3 ด้าน ตาม
 ลำดับคือ ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านเกียรติยศชื่อเสียง และด้านความรักความถนัดและความ
 สนใจ มีแรงจูงใจในระดับมากที่สุด คือ ด้านสุขภาพอนามัย มีแรงจูงใจในระดับมาก คือ ด้านความ
 คิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง

2. ประชาชนชายที่เล่นกอล์ฟ มีแรงจูงใจในการเล่นกอล์ฟระดับปานกลาง 5 ด้านตาม
 ลำดับคือ ด้านสุขภาพและอนามัย ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านความ
 รักความถนัดและความสนใจ ด้านเกียรติยศชื่อเสียง และด้านรายได้และผลประโยชน์

3. เยาวชนหญิงที่เล่นกีฬากอล์ฟ มีแรงจูงใจในการเล่นกอล์ฟ ระดับปานกลาง 4 ด้านตาม
 ลำดับคือ ด้านสุขภาพและอนามัย ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านความ

รักความถนัดและความสนใจ และด้านเกียรติยศชื่อเสียง และมีแรงจูงใจระดับมาก คือ ด้านสุขภาพอนามัย

4. ประชาชนหญิงที่เล่นกอล์ฟ มีแรงจูงใจในการเล่นกอล์ฟระดับปานกลาง 3 ด้านตามลำดับคือ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านความรักและความถนัดและความสนใจ และด้านรายได้และผลประโยชน์ มีแรงจูงใจระดับมาก คือ ด้านสุขภาพและอนามัย และมีแรงจูงใจระดับน้อยที่สุดคือ ด้านเกียรติยศชื่อเสียง

พิเชษฐ์ ชัยเลิศ (2546) ได้ทำการศึกษาถึงแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาของนักกีฬาคนพิการตัวแทนทีมชาติไทย โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาคนพิการ ตัวแทนทีมชาติไทย ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเอเชียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 2 ประเทศเวียดนาม จำนวน 84 คน แบบสอบถามที่ใช้ในการเก็บข้อมูลได้ดัดแปลงจากแบบสอบถามการวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาของสมบัติ กาญจนกิจ และนพรัตน์ เอี่ยมอดุง (2539) ใช้วัดระดับของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาและเปรียบเทียบความแตกต่างของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาใน 5 ชนิดกีฬา ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ (r) เท่ากับ .84 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) ผลการวิจัย พบว่า นักกีฬาคนพิการตัวแทนทีมชาติไทยมีระดับของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาโดยรวมอยู่ในระดับสูง และเมื่อแยกเป็นรายด้าน พบว่า นักกีฬาคนพิการตัวแทนทีมชาติไทยมีระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาอยู่ในระดับสูง 5 ด้าน คือ ด้านความทะเยอทะยาน ความกระตือรือร้น ความกล้าเสี่ยง ความรับผิดชอบต่อตนเอง และความมีเอกลักษณ์เฉพาะตน อยู่ในระดับปานกลาง 1 ด้านคือ ด้านการวางแผน และเมื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาใน 5 ชนิดกีฬา พบว่า กีฬาทั้ง 5 ชนิดมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาที่ไม่แตกต่างกัน ดังนั้นผู้ฝึกสอนกีฬาหรือผู้ที่เกี่ยวข้องควรที่จะเข้าใจว่า นักกีฬาคนพิการมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่สูงเช่นเดียวกับนักกีฬาปกติ การฝึกซ้อมหรือการปฏิบัติที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาคนพิการจึงสามารถใช้กับนักกีฬาปกติได้เช่นเดียวกัน

ต่อพงศ์ คลังกรณ์ (2548) ได้ศึกษาแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิสของประชาชนที่สนามกีฬาการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2547 เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิส ประชากรและกลุ่มตัวอย่างใช้เป็นประชาชนทั่วไปที่มาใช้บริการสนามเทนนิสจำนวน 300 คน จากวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์โดยวิธีการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า

1. ประชาชนทั่วไปชายระดับอายุ 30-39 ปี มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิส ระดับปานกลาง 3 ด้านคือ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านสุขภาพอนามัย และด้านสถานที่และการบริการ มีแรงจูงใจระดับมาก คือ ด้านความรัก ความถนัดและความสนใจ และด้านสังคม ครอบครัวและเศรษฐกิจ

2. ประชาชนทั่วไปชายระดับอายุ 40 ปี มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิส ระดับปานกลาง 3 ด้าน คือ ด้านความรัก ความถนัดและความสนใจ ด้านสังคม ครอบครัวและเศรษฐกิจ และด้าน

สถานที่และการบริการ มีแรงจูงใจระดับมากคือ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้องและด้านสุขภาพอนามัย

3. ประชาชนทั่วไปหญิงระดับอายุ 30-39 ปี มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิส ระดับปานกลาง 4 ด้าน คือ ด้านความรัก ความถนัดและความสนใจ ความคิดเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านสุขภาพอนามัย และด้านสถานที่และการบริการ ด้านมีแรงจูงใจระดับมาก คือ ด้านสังคม ครอบครัว และเศรษฐกิจ

4. ประชาชนทั่วไปหญิงระดับอายุ 40 ปีขึ้นไป มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิส ระดับปานกลาง 2 ด้าน คือ ด้านความรัก ความถนัดและความสนใจ และด้านสังคม ครอบครัวและเศรษฐกิจ มีแรงจูงใจระดับมาก คือ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านสุขภาพอนามัยและด้านสถานที่และการบริการ

คุณัตว์ พิชรชัยกุล (2549) ได้ทำการศึกษาอิทธิพลของลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มีต่อแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬานักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 31 มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จังหวัด เชียงใหม่ จำนวน 594 คน เป็นนักกีฬาชาย 349 คน หญิง 245 คน ที่มีอายุเฉลี่ย 20.67 ± 1.63 ปี (อายุระหว่าง 18-25 ปี) นักกีฬากลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำเร็จในการเล่นกีฬา จำนวน 13 ข้อ และแบบสอบถามแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬา จำนวน 30 ข้อ

ผลการวิเคราะห์พบว่า โมเดลแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬามีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ (RMSEA = .043, SRMR -.046, NFI = .97, CFI =.98) แสดงว่าแบบสอบถามแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬามีความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างสามารถใช้วัดแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้การสำรวจพบว่า มีจำนวนนักกีฬาที่มีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งในการกระทำให้ระดับสูง และมุ่งเปรียบเทียบผู้อื่นในระดับต่ำ (Task สูง Ego ต่ำ) มากที่สุด รองลงมาเป็นนักกีฬาที่มีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งในการกระทำให้ระดับสูง และมุ่งเปรียบเทียบผู้อื่นในระดับสูง (Task สูง Ego สูง) ส่วนนักกีฬาที่มีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งในการกระทำให้ระดับต่ำ และมุ่งเปรียบเทียบผู้อื่นในระดับต่ำ (Task ต่ำ Ego สูง) ไม่พบในการวิจัยครั้งนี้ นอกจากนี้ ยังพบว่า นักกีฬากลุ่ม Task สูง Ego สูง และกลุ่ม Task สูง Ego ต่ำ มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาด้านใฝ่สัมฤทธิ์ การยอมรับและด้านการทำงานเป็นทีมแตกต่างกับนักกีฬากลุ่ม Task ต่ำ Ego ต่ำและมีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬา ด้านใฝ่สัมฤทธิ์ การยอมรับและด้านการทำงานเป็นทีมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้ฝึกสอนกีฬาควรส่งเสริมให้นักกีฬามีลักษณะที่มุ่งในการกระทำและพยายามกระตุ้นให้นักกีฬามีแรงจูงใจทางด้านใฝ่สัมฤทธิ์ให้การยอมรับและส่งเสริมการทำงานเป็นทีมในการฝึกซ้อมกีฬา

จุฑาทิพย์ ชำนาญผล (2549) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับเจตคติที่เกี่ยวข้องกับความสำเร็จในการเล่นกีฬาที่มีต่อแรงจูงใจในการเล่นกีฬา โดยได้ทำการพัฒนาแบบวัดแรงจูงใจในการเล่นกีฬา (The Sport Motivation Scale : SMS) จากภาษาอังกฤษ เป็นภาษาไทยและศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง

เจตคติที่เกี่ยวข้องกับงานและตนเองที่มีผลต่อแรงจูงใจในการเล่นกีฬา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 22 จำนวน 368 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบทดสอบวัดเจตคติที่เกี่ยวข้องกับงานและตนเองที่มีต่อการเล่นกีฬา (Task and Ego Orientation in Sport Questionnaire : TEOSQ) ของดูด้า (Duda. 1989) ฉบับภาษาไทย โดยลี และคณะ (Li; et al.1996) โดยผู้วิจัยหาความเชื่อมั่นทั้งฉบับได้ .73 และแบบวัดแรงจูงใจในการกีฬา (The Sport Motivation Scale :SMS) ของเพลล์เลตต์เดียร์, ฟอर्टเดียร์, วอลล์เลอร์แลนด์ ไบรร์, ทุสันและไบลส (Pelletier, Fortier, Vallerand, Briere, Tuson; & Blais. 1995) โดยผู้วิจัยหาความเชื่อมั่นทั้งฉบับได้ .93 แล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ผลการวิจัยพบว่า

1. เจตคติในการเล่นกีฬาของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติครั้งที่ 22 มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเล่นกีฬาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
 2. เจตคติที่เกี่ยวข้องกับงานในการเล่นกีฬาของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติครั้งที่ 22 มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
 3. เจตคติที่เกี่ยวข้องกับตนเองในการเล่นกีฬามีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจภายนอกและความไม่มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่เจตคติที่เกี่ยวข้องกับตนเองในการเล่นกีฬาไม่มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจภายในในการเล่นกีฬา
 4. นักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติครั้งที่ 22 มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเป็นแรงจูงใจภายนอกด้านการพัฒนาบุคลิกภาพ มากที่สุด รองลงมาคือ แรงจูงใจภายในเกี่ยวกับความรู้ และแรงจูงใจภายนอกเกี่ยวกับการรับอิทธิพลจากสิ่งแวดล้อม มีค่าคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด
- จากที่กล่าวมาทั้งหมดจะเห็นได้ว่า เป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์มีผลต่อการแสดงความสามารถ ทักษะ และการประสบความสำเร็จในการเล่นกีฬา นอกจากความสำคัญที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว เป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ยังเป็นพื้นฐานสำคัญของแรงจูงใจและพฤติกรรมต่างๆที่เกิดขึ้นในการเล่นกีฬา ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกอล์ฟสมัครเล่นเพื่อทราบถึงสาเหตุและนำข้อมูลที่ได้มาพัฒนาและปรับปรุงให้นักกีฬามีเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่เหมาะสมต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬา골ฟสมัครเล่นอายุระหว่าง 13-20 ปี การเลือกกลุ่ม ตัวอย่างใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง โดยกลุ่มตัวอย่างทุกคนได้ลงลายมือชื่อแสดงความยินยอมและกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปีได้ให้ผู้ปกครองลงลายมือชื่อในหนังสือแสดงความยินยอม ในการยินดียอมรับการสัมภาษณ์และให้ข้อมูลส่วนตัวในงานวิจัยนี้

การเลือกสถานที่ศึกษา

ผู้วิจัยมีความสนใจเรื่องเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬา골ฟสมัครเล่นหลังจาก หาข้อมูลปรากฏว่านักกีฬา골ฟสมัครเล่นส่วนใหญ่มาฝึกซ้อมและเล่นกอล์ฟในช่วงเวลา 16.00-21.00 น. เมื่อตรวจสอบเวลาเรียนแล้วผู้วิจัยพบว่ามีความสะดวกในการเข้าสู่สนามศึกษา จึงเลือกที่จะศึกษาเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬา골ฟสมัครเล่น ณ สนามไทรฟกอล์ฟ 4 แห่ง

การเข้าสู่สนามศึกษา ผู้วิจัยได้เข้าไปสังเกตและพูดคุยกับนักกอล์ฟที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง และขออนุญาตนักกอล์ฟและผู้ปกครองเพื่อทำการวิจัยซึ่งก็ได้รับความร่วมมือเป็นอย่างดี

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ทำการแบ่งประเภทกลุ่มตัวอย่างโดยใช้แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำเร็จในการเล่นกีฬา (Task and Ego Orientation Sport Questionnaire, TEOSQ) (Li, Vongjaturapat; & Harmer. 1994) เพื่อจำแนกชนิดของเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ของกลุ่มตัวอย่างแต่ละคน

ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยวิธีการสังเกตและสัมภาษณ์ ใช้แนวทางสัมภาษณ์ แบบกึ่งโครงสร้างในการหาสาเหตุของเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬา골ฟสมัครเล่น ในการสัมภาษณ์ผู้วิจัยได้มีการปรับเปลี่ยนแนวคำถามให้ยืดหยุ่นตามสถานการณ์ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ชัดเจนครอบคลุมนำไปสู่ การตอบคำถามการวิจัยได้อย่างตรงประเด็น

การวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลที่ได้จากการเก็บข้อมูลแบ่งเป็น 3 ส่วนด้วยกันคือ ข้อมูลที่ได้จาก แบบสอบถาม ความคิดเกี่ยวกับความสำเร็จในการเล่นกีฬา (Task and Ego Orientation Sport Questionnaire, TEOSQ) ข้อมูลจากการสังเกต และข้อมูลจากการสัมภาษณ์โดยมีวิธีการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามความคิดเกี่ยวกับความสำเร็จในการเล่นกีฬา แบบสอบถาม TEOSQ ประกอบไปด้วยคำถามทั้งหมด 13 ข้อ โดยแบ่งออกเป็น 2 ด้าน คือ ด้านแนวคิดเกี่ยวกับความสำเร็จที่มุ่งเน้นในเรื่องของงาน และแนวคิดเกี่ยวกับความสำเร็จที่มุ่งเน้นในเรื่องการเปรียบเทียบแข่งขัน โดยในแต่ละคำถามจะแบ่งออกเป็น 5 ระดับ ได้แก่ เห็นด้วยมากที่สุด เห็นด้วยมาก เห็นด้วยปานกลาง ไม่เห็นด้วย และ ไม่เห็นด้วยมากที่สุด คะแนนที่ได้จะเรียงจาก 5, 4, 3, 2 และ 1 ตามลำดับ หลังจากนั้นนำคะแนนที่ได้ในแต่ละด้านมารวมกัน (ดูภาคผนวก ก)

ข้อมูลที่ได้จากการสังเกตและสัมภาษณ์ มีวิธีการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้ ข้อมูลจากการสังเกต ผู้วิจัยทำการจดบันทึกการสังเกตกลุ่มตัวอย่าง ที่ได้จากการฝึกซ้อมในสนามไตรฟ์ สนามซ้อมพิท และสนามซ้อมชิพ ทำการสังเกต 1 ครั้งต่อสัปดาห์ ในส่วนข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้วิจัย ได้ทำการบันทึกเสียงการสัมภาษณ์และได้นำเสียงมาถอดความแบบคำต่อคำและพิมพ์ลงในโปรแกรม เอกสารเวิร์ดเพื่อความสะดวกในการจัดทำแบบสัมภาษณ์และสำหรับนำไปวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้วิธีเปรียบเทียบความคงที่ของข้อมูล ซึ่งได้มาจากการสังเกต และสัมภาษณ์เพื่อหาหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับแนวทางของเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ ของนักกอล์ฟเยาวชน การเปรียบเทียบความคงที่ของข้อมูลประกอบด้วย 4 ขั้นตอน คือ การอ่านข้อมูลเพื่อค้นหาข้อมูล การจัดกลุ่มหัวข้อ การนำข้อมูลมาจัดเข้าหัวข้อที่เหมาะสม และการอภิปรายหัวข้อ (สาลี สุภาภรณ์. 2550)

การตรวจสอบความเชื่อถือได้ของข้อมูล

ตรวจสอบความเชื่อถือได้ของข้อมูลด้วยวิธีการตรวจสอบข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง (Member Checks) โดยที่ กลุ่มตัวอย่างทั้ง 10 คนจะได้อ่านผลการวิจัยหลังจากการเก็บข้อมูล เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างแก้ไขข้อผิดพลาดในการเก็บข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลที่ได้มา

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเกี่ยวกับเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬากอล์ฟสมัครเล่น กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬากอล์ฟสมัครเล่นจำนวน 10 คน ซึ่งมีประสบการณ์ในการแข่งขันระหว่าง 8-11 ปี การนำเสนอผลการวิจัยจะได้กล่าวถึงคุณลักษณะของกลุ่มตัวอย่างและผลการวิจัยตามลำดับ

คุณลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬากอล์ฟสมัครเล่น ที่เคยเข้าร่วมการแข่งขันกอล์ฟที่จัดขึ้นโดยสมาคมกอล์ฟแห่งประเทศไทย จำนวน 10 คน อายุระหว่าง 13-18 ปี ซึ่งสมัครใจเข้าร่วมเป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยเรื่องนี้ (ดูตาราง 1)

ตาราง 1 แสดงคุณลักษณะของนักกอล์ฟสมัครเล่นที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

ลำดับ	ชื่อสมมุติ	อายุ	จำนวน ปีที่เล่น กอล์ฟ	แมตช์ แข่ง ต่อปี	เคยเป็น ตัวแทนทีม ชาติ	ผลงานในอดีต
1	เดวิด	18	8	20-30	เคย	ชนะเลิศรายการสิงค์ โปร์โอเพ่น ปี 2008
2	ไรอัน	18	6-7	20	ไม่เคย	ได้อันดับที่ 3 ในการ แข่งขันของสมาคมรุ่น A-Class
3	อีริค	17	10	30-40	ไม่เคย	แชมป์ชมรมเยาวชน ของ RJG
4	รอย	18	11	20-30	เคย	แชมป์ประเภททีมราย การไลออนส์ซิตีคลับ ครั้งที่ 3
5	พอล	16	8-10	20-30	ไม่เคย	ชนะเลิศรายการ นักเรียนชิงแชมป์แห่ง ประเทศไทย
6	แอนดี้	14	4-5	10-20	ไม่เคย	แชมป์ A-Class ของ สมาคมกอล์ฟสมัคร เล่น
7	โอเล่	16	3	10-20	ไม่เคย	ได้อันดับที่ 3 ในราย การช้างไลท์
8	ยาป	18	7	20-30	ไม่เคย	รองแชมป์รายการ Road to the future
9	ปีเตอร์	13	10	10	ไม่เคย	แชมป์เยาวชนกีฬาสาริต
10	จูเลีย	15	5	20-30	ไม่เคย	ได้ที่ 5 ในรายการ Optimist ที่ประเทศ สหรัฐอเมริกา

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกอล์ฟอายุระหว่าง 13-18 ปี เป็นนักกอล์ฟชาย 9 คน นักกอล์ฟหญิง 1 คน มีประสบการณ์ในการเล่นกอล์ฟระหว่าง 3-11 ปี ประสบการณ์แข่งขันแตกต่างกันตั้งแต่ 8-11 ปี เป็นตัวแทนทีมชาติไทย จำนวน 3 คน แต่ละคนเคยเข้าร่วมแข่งขันในรายการสำคัญ ๆ แตกต่างกันไปและได้อันดับตั้งแต่ชนะเลิศไปจนถึงอันดับอื่น ๆ ดังแสดงในตาราง 1

ผลการวิจัย

การเสนอผลการวิจัยแบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ ตอนที่ 1 เป็นผลจากการตอบแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำเร็จในการเล่นกีฬา (Task and Ego Orientation in Sport Questionnaire : TEOSQ) เพื่อจำแนกลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬากอล์ฟ และตอนที่ 2 เป็นผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพจากสังเกตและสัมภาษณ์ โดยจะได้กล่าวถึง ประวัติโดยย่อของกลุ่มตัวอย่าง สภาพการฝึกซ้อมและแข่งขันของนักกีฬา และผลการวิจัยตามลำดับ

ผลการตอบแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำเร็จในการเล่นกีฬา (TEOSQ) ซึ่งเป็นแบบสอบถามประกอบด้วยข้อคำถาม 13 ข้อ แบ่งออกเป็นข้อคำถามที่วัดคะแนนแทสค์ (Task) 7 ข้อ และวัดคะแนนอีโก้ (Ego) 6 ข้อ โดยมีคะแนนด้านแทสค์ (Task) คะแนนเต็ม อยู่ที่ 35 คะแนน คะแนนด้านอีโก้คะแนนเต็มอยู่ที่ 30 คะแนน โดยมีช่วงคะแนนอยู่ที่ 7-35 และ 6-30 ตามลำดับ โดยนำคะแนนที่ได้ในแต่ละด้านมาแบ่งครึ่งเพื่อแบ่งออกเป็นสูงและต่ำ โดยมีเกณฑ์ดังนี้

คะแนนแทสค์ (Task) ช่วง 7-21 ต่ำ 22-35 สูง

คะแนนอีโก้ (Ego) ช่วง 6-18 ต่ำ 19-30 สูง

ตาราง 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำเร็จในการเล่นกีฬา (TEOSQ)

ลำดับ	ชื่อสมมุติ	Task	Ego	เป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์
1	เดวิด	28	17	Task สูง Ego ต่ำ
2	ไรอัน	30	15	Task สูง Ego ต่ำ
3	อีริก	29	15	Task สูง Ego ต่ำ
4	รอย	28	28	Task สูง Ego สูง
5	พอล	30	22	Task สูง Ego สูง
6	แอนดี้	30	21	Task สูง Ego สูง
7	โอเล่	32	17	Task สูง Ego ต่ำ
8	ยาป	27	17	Task สูง Ego ต่ำ
9	ปีเตอร์	27	15	Task สูง Ego ต่ำ
10	จูเลีย	33	23	Task สูง Ego สูง

ประวัติโดยย่อของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกอล์ฟสมัครเล่นจำนวน 10 คน ในหัวข้อนี้จะกล่าวถึงประวัติโดยย่อและแนวคิดเกี่ยวกับการประสบความสำเร็จในการเล่นกอล์ฟของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 10 คน คือ เดวิด ไรอัน อีริก รอย พอล แอนดี้ โอเล่ ยาป ปีเตอร์และจูเลีย ตามลำดับ

1. เดวิด

เดวิดเป็นนักกอล์ฟที่มีลักษณะบุคลิกหนึ่งๆ เวลาฝึกซ้อมกอล์ฟจะแสดงให้เห็นถึงความจริงจังและตั้งใจฝึกซ้อมโดยเดวิดจะไม่พูดคุยเล่นกับเพื่อนในขณะที่ตนเองกำลังซ้อมอยู่แต่เมื่อถึงเวลาพักก็จะมีบุคลิกที่แจ่มใสร่าเริง ยิ้มง่าย และเป็นกันเองกับเพื่อน ๆ และคนอื่น ๆ เดวิดเริ่มเล่นกอล์ฟตั้งแต่อายุ 10 ปี โดยในตอนนั้นคุณแม่มีความตั้งใจที่จะพาพี่ชายไปเล่นกอล์ฟและเดวิดได้มีโอกาสติดตามไปด้วย เมื่อไปถึงสนามไคร์ฟ พี่ชายของเดวิดไม่ชอบแต่เดวิดเพียงได้จับไม้กอล์ฟเป็นครั้งแรกก็เกิดความรู้สึกชอบการตีกอล์ฟขึ้นมาทันที เมื่ออายุได้ประมาณ 11-12 ปี ก็เริ่มเข้าแข่งขันเป็นนักกอล์ฟ เดวิดรู้สึกว่าการกอล์ฟเป็นกีฬาที่ท้าทาย เพราะในสนามกอล์ฟจะได้พบกับบรรยากาศที่แตกต่างกันไป สนามกอล์ฟมีความยากง่ายที่แตกต่างกันในแต่ละหลุม แต่ละสนาม และแต่ละวัน เดวิดมีเป้าหมายในการเล่นกอล์ฟอยู่ที่การได้เป็นนักกอล์ฟอาชีพได้เข้าร่วมการแข่งขันระดับนานาชาติ เป้าหมายสำคัญที่เดวิดตั้งไว้คือ การได้เป็นนักกอล์ฟอาชีพ ได้แข่งขันในทัวร์นาเมนต์ (Tournament) ต่างประเทศเพราะเป็นความภูมิใจถ้าตนเองที่สามารถเข้าไปในการแข่งขันระดับสูงได้

2. ไรอัน

ไรอันมีโอกาสนำเล่นกอล์ฟครั้งแรกตั้งแต่ยังเด็กแต่ก็เลิกเล่นเพราะเกิดความรู้สึกว่ากอล์ฟน่าเบื่อ ไม่สนุก แต่พอโตขึ้นก็มีโอกาสได้เห็นนักกอล์ฟตีกอล์ฟในโทรทัศน์และรู้สึกว่าตีย่างจึงได้กลับมาเล่นอีกครั้ง ไรอันได้รับการสนับสนุนจากผู้ปกครองเป็นอย่างดีในการเล่นกอล์ฟ ไรอันเล่าให้ฟังว่าตนเองนั้นมาเริ่มเล่นกอล์ฟแบบจริงจังก็เมื่อโตแล้วทำให้ไม่ทันเพื่อน ๆ แต่ก็ไม่ได้รู้สึกกังวลว่าจะต้องเล่นให้ได้ในระดับเดียวกับเพื่อนที่ร่วมซ้อมเพราะรู้ว่าตนเองเริ่มเล่นช้ากว่าคนอื่น ไรอันให้ความสำคัญกับคะแนนในการแข่งขันโดยไม่ได้นึกถึงกับอันดับที่ของการแข่งขัน ถ้าแข่งแล้วทำคะแนนได้ดีเขาก็รู้สึกว่าตนเองประสบความสำเร็จแล้ว

3. อีริค

อีริคเป็นน้องคนเล็กและมีพี่สาวหนึ่งคน อีริคเป็นนักกอล์ฟที่จริงจังในการฝึกซ้อมและแข่งขัน ช่วงเวลาซ้อมก็จะแสดงความตั้งใจและมีสมาธิอยู่กับการฝึกซ้อมอย่างเห็นได้ชัด แต่นอกเวลาซ้อมอีริคนับได้ว่าเป็นนักกอล์ฟที่มีกริยามารยาทสุภาพมากคนหนึ่ง จะยิ้มแย้มแจ่มใส แสดงออกถึงความมีสัมมาคาราวะอย่างเห็นได้ชัด คุณพ่อและคุณแม่สนับสนุนอีริคในการเล่นกอล์ฟอย่างมาก โดยจะไปรับไปส่งอีริคทุกครั้งในการฝึกซ้อมและการแข่งขัน นอกจากนั้นก็ยังตามไปดูการแข่งขันเกือบทุกครั้ง และในบางโอกาสคุณพ่อถึงกับไปเป็นแคดดี้ให้กับอีริคด้วยตนเองอีริคเริ่มเล่นกอล์ฟตอนอายุ 7-8 ขวบ โดยเริ่มจากการที่ตามคุณพ่อไปที่สนามกอล์ฟแล้วมีความรู้สึกอยากเล่น ก็เลยเริ่มเล่นมาตั้งแต่ตอนนั้น เมื่อโตขึ้นรู้สึกว่าตนเองเล่นได้มากขึ้นจึงเริ่มเล่นแบบจริงจังตอนที่ยังอายุประมาณ 12 ปี พออายุได้ประมาณ 16 ปี ก็เริ่มตัดสินใจว่าจะเล่นกอล์ฟเพื่อเป็นอาชีพในอนาคต ทำให้เวลาไปเรียนหนังสือ ก็ไปเฉย ๆ ไม่ได้ตั้งใจเรียน อีริควางแผนไว้ว่า เมื่อเรียนจบมัธยมปลายก็จะเรียนกอล์ฟที่มหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงเกี่ยวกับกอล์ฟแห่งหนึ่งและมาเล่นกอล์ฟเป็นอาชีพ อีริคคิดว่าการประสบความสำเร็จในการเล่นกอล์ฟของตนเองคือการที่เขาสามารถตีลูกได้ตามที่ตั้งใจเอาไว้ เช่น ถ้าต้องการจะพัตลูกนี้ให้ได้น้ำหนักดี แล้วตนเองทำได้ตามที่คาดหวังไว้ ถึงแม้ว่าลูกจะไม่ลงหลุม อีริคก็รู้สึกว่าตนเองประสบความสำเร็จแล้ว

4. รอย

รอยเริ่มเล่นกอล์ฟตั้งแต่อายุ 6 ขวบ และประสบความสำเร็จเป็นอย่างสูงในวัยเด็ก รอยเป็นบุตรชายคนที่สองของครอบครัว โดยมีพี่ชายคนโตเป็นนักกอล์ฟที่มีฝีมือสูงมากคนหนึ่งของประเทศ รอยเรียนหนังสือนอกกระบวนโรงเรียน คือ เรียนการศึกษานอกโรงเรียน (กศน.) ทำให้รอยเล่นกอล์ฟเสมือนเป็นอาชีพ นั่นคือ ฝึกซ้อมกอล์ฟทุกวันตั้งแต่วันจันทร์ - ศุกร์ และวันเสาร์ในบางสัปดาห์ ตั้งแต่ 09.00 - 17.00 โดยประมาณ ในขณะที่ฝึกซ้อมรอยจะคุยเล่นกับเพื่อนบ้าง คุยโทรศัพท์บ้าง ซ้อมวันหนึ่งประมาณ 6-10 ถาด รอยกล่าวว่า “ตนไม่ต้องการที่จะซ้อมเยอะมากจนเกินไป เพราะรู้สึกว่าซ้อมทีละน้อยอย่างตั้งใจดีกว่าตีวันหนึ่ง 15-16 ถาดแต่ตีแบบสัปดาห์เดียวทำให้ครบจำนวน” รอยเริ่มเล่นกอล์ฟเนื่องจากตามพ่อกับพี่ชายไปเล่นกอล์ฟ เริ่มต้นจากการไปนั่งดูก่อนและเมื่อเห็นพ่อกับพี่ชายตี ก็รู้สึกอยากจะทำบ้างจึงทดลองดู เมื่อได้ลองตีแล้วรู้สึกสนุกจึงได้เริ่มตีมาเรื่อย ๆ รอย

ชอบการเล่นกอล์ฟ เพราะรู้สึกว่าเป็นกีฬาที่สนุก และทำให้ตนเองมีวินัย มีความรับผิดชอบ และได้สังคมกับผู้อื่นมากขึ้น เป้าหมายในการเล่นกอล์ฟของรอยคือ การได้เป็นโปรกอล์ฟและได้ไปเล่นในเอเชียนทัวร์ รอยกล่าวว่า “ความสำเร็จในการเล่นกอล์ฟคือการที่ ตนเองตั้งใจฝึกซ้อม แล้วเวลาที่แข่งขันสามารถทำได้ตามนั้น ... เวลาแข่งไม่ได้คิดว่าต้องเข้ารอบ หรือได้ชนะเลิศแต่ถ้าได้ก็ดีใจ”

5. พอล

พอลเริ่มเล่นกอล์ฟตั้งแต่อายุ 7 ปี พอลเป็นลูกชายคนโตจากพี่น้องทั้งหมด 2 คน พอลเป็นนักกีฬาที่ไม่ได้จริงจังมากนักในการซ้อม ในบางครั้งระหว่างการซ้อมพอลก็คุยโทรศัพท์กับคนอื่นบ้าง คุยเล่นกับเพื่อนบ้าง พอลเป็นนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จอย่างสูงในวัยเด็ก พอลเล่าให้ฟังว่าตนเองได้รับแรงบันดาลใจจากการที่ได้ดูคุณพ่อเล่นในตอนเด็กๆ เมื่อได้ลองเล่นคุณพ่อก็เห็นว่ามีความแววของการเป็นนักกอล์ฟจึงสนับสนุนให้ฝึกมาจนถึงทุกวันนี้ พอลเริ่มเอาใจจริงจังกับการเล่นกอล์ฟตอนที่อยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เป็นการเล่นเพื่อที่จะสะสมประสบการณ์การเป็นนักกีฬาและเพื่อให้ได้สิทธิที่จะเข้าเรียนในโรงเรียนที่ต้องการ พอลกล่าวว่าตนเองชอบกอล์ฟเพราะรู้สึกว่าเป็นกีฬาที่ต้องเล่นกับตัวเองคนเดียว ต้องเอาชนะใจตัวเองให้ได้ แล้วก็ได้มีความท้าทายใหม่ ๆ กับสนาม กับธรรมชาติที่อยู่ในกอล์ฟ พอลคิดว่าความสำเร็จในการเล่นกอล์ฟของตนเองคือการได้เข้าร่วมการแข่งขันในระดับพีจีเอ ทัวร์ (PGA Tour) เพราะเป็นสิ่งที่นักกอล์ฟทุกคนใฝ่ฝัน และคิดว่ามันเป็นจุดหมายที่บอกว่าตนเองประสบความสำเร็จ พอลคิดว่าความสำเร็จในการเล่นกอล์ฟของตนเองนั่นคือ การที่ได้ทำตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้และทำได้ตามมาตรฐานครั้งก่อน ๆ ของตนเอง

6. แอนดี้

แอนดี้เป็นนักกอล์ฟที่ได้รับแรงบันดาลใจในการเริ่มเล่นกอล์ฟมาจาก ธงชัย ใจดี นักกอล์ฟชั้นนำของประเทศไทย แอนดี้เริ่มเล่นกอล์ฟตอนอายุประมาณ 3 ขวบ และเริ่มเล่นอย่างจริงจังตอนเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เนื่องจากผู้ปกครองมองเห็นว่าน่าจะประสบความสำเร็จจากการเรียนได้ยาก จึงได้ปรึกษากับแอนดี้และได้ข้อตกลงร่วมกันว่าแอนดี้ควรจะหันมาเล่นกอล์ฟอย่างจริงจัง และเมื่อได้เริ่มแข่งขันแอนดี้ก็สามารถคว้าเหรียญทองจากการแข่งขัน ซึ่งแอนดี้บอกว่า เหรียญทองเหรียญนั้นเป็นแรงจูงใจในการเล่นกอล์ฟมาจนถึงทุกวันนี้ แอนดี้เป็นนักกอล์ฟที่มีลักษณะนิสัยร่าเริง ยิ้มแย้ม แจ่มใส ตลอดเวลา แต่ทว่าเมื่อถึงเวลาแข่งขัน บุคลิกของแอนดี้จะเปลี่ยนไปเป็นเอาจริงจัง เอาใจมากและบางครั้งก็ก้าวร้าว มีหลายครั้งที่แอนดี้แสดงออกถึงความก้าวร้าวในเวลาที่เล่นไม่ได้ อย่างที่ตนเองต้องการ แอนดี้รู้สึกว่าการกอล์ฟเป็นกีฬาที่มีความท้าทาย สนุก ชอบเวลาที่ตัวเองต้องเล่นช็อต (Shot) แก่ไขแล้วทำได้ดี เป้าหมายในการเล่นกอล์ฟของแอนดี้คือการเข้าไปติด 1 ใน 10 ของการแข่งขันรายการพีจีเอ ทัวร์ (PGA Tour) เพราะมันดูเท่หัดดี แอนดี้เป็นนักกอล์ฟที่ให้ความสำคัญกับคะแนนของตนเองค่อนข้างมาก แอนดี้กล่าวว่า “การประสบความสำเร็จของตนเองอยู่ที่ความรู้สึกในขณะที่เล่น ถ้าตนเองเล่นแล้วสามารถประคองความรู้สึกแล้วเล่นได้ก็จะรู้สึกดีกับการแข่งในวันนั้น” นอกจากนั้นเขายังให้ความสำคัญกับอันดับในการแข่งขัน คือ บางครั้งเขาอยากได้ที่ 1 ในการแข่งขันนั้นเพื่อจะได้ขึ้นไปรับถ้วยรางวัล

7. โอเล่

โอเล่ได้มีโอกาสเล่นกอล์ฟครั้งแรกตอนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และได้หันมาเล่นกอล์ฟอย่างจริงจังเป็นเวลาประมาณ 3 ปี เมื่อสมัยเด็กโอเล่เคยอยู่ในวงโยธวาทิต และคุณพ่อสังเกตเห็นว่าการอยู่ในวงโยธวาทิตไม่น่าจะมีอนาคตที่ดี จึงคุยกับโอเล่และให้โอเล่หันมาเล่นกอล์ฟอย่างจริงจัง ปัจจุบันโอเล่จึงเล่นกอล์ฟเต็มเวลาเสมือนเป็นนักกอล์ฟอาชีพ โอเล่เป็นนักกอล์ฟหนุ่มที่เมื่อดูบุคลิกจากภายนอก จะดูเป็นคนเงียบ ๆ ไม่ค่อยพูดจา ลักษณะท่าทางเรียบร้อย สุภาพ โอเล่มีความตั้งใจในการซ้อมกอล์ฟอย่างมาก ในการซ้อมกอล์ฟแต่ละครั้ง โอเล่จะมุ่งมั่นและให้ความสำคัญกับการซ้อม ไม่เคยย่อท้อต่ออุปสรรค เป็นนักกอล์ฟที่สู้และอดทนต่อความยากลำบาก ไม่ว่าจะเป็นแดดที่ร้อนจัด หรือการต้องยืนซ้อมวันละหลาย ๆ ชั่วโมงเป็นเวลานาน โอเล่รักการเล่นกอล์ฟเพราะรู้สึกว่าการกอล์ฟเป็นกีฬาที่ต้องใช้สมาธิและมีความท้าทายตลอดเวลา ตลอดระยะเวลาในการเล่นกอล์ฟของโอเล่นั้นคุณพ่อเป็นบุคคลสำคัญที่คอยผลักดันและพยายามกระตุ้นเขาว่าต้องเล่นให้ดีให้ได้ โอเล่เล่าให้ฟังว่า “ ตั้งแต่เล่นกอล์ฟมาจนถึงทุกวันนี้ ก็โดน (คุณพ่อ) กดดันมาเรื่อย ๆ ว่าเราต้องเล่นให้ทันเพื่อน ” โอเล่เป็นนักกีฬาที่รักคุณพ่อเป็นอย่างมาก เป้าหมายในการเล่นกอล์ฟของโอเล่คือ การที่ทำให้พ่อของตนเองภูมิใจ ซึ่งจะประกอบไปด้วย การทำคะแนนให้ได้ต่ำกว่า 80 และการติดอันดับ 1 ใน 10 การประสบความสำเร็จในการเล่นกอล์ฟโอเล่คือ การชนะตัวเอง เนื่องจากโอเล่ได้รับการสอนมาว่าให้เอาชนะตัวเองเรื่อย ๆ โดยเฉพาะในเรื่องของการรู้ทันสติของตัวเอง โดยโอเล่คิดว่าหากที่สามารถรู้ทันสติของตัวเองได้ ก็คือการชนะตัวเราเอง รวมทั้งการควบคุมการเล่นที่สนใจอยู่กับตัวเองและไม่สนใจผู้แข่งขันคนอื่น

8. ยาบ

ยาบเป็นนักกอล์ฟหนุ่มหน้าตาดี มีบุคลิกสุภาพเรียบร้อย ก่อนข้างซ้าย มีความละเอียดอ่อนจนบางครั้งดูเหมือนว่าจะอ่อนไหวได้ง่าย ยาบเริ่มเล่นกอล์ฟเนื่องจากคุณปู่ชวนไปเล่น โดยเริ่มเล่นครั้งแรกตอนอายุ 12 ปี คุณปู่ชวนไปเล่น ไปแข่งกับเพื่อน ๆ แล้วแพ้เพื่อน ยาบจึงเกิดความรู้สึกว่าตนเองต้องการจะชนะเพื่อนให้ได้จึงทำการฝึกซ้อมมาเรื่อย ๆ เขาเริ่มเล่นอย่างจริงจังมาได้ประมาณ 5 ปี ผู้ปกครองของยาบให้การสนับสนุนเป็นอย่างดี เกือบทุกครั้งที่มีแข่งขันเขาจะมีผู้ปกครองตามไปคอยให้กำลังใจอยู่เสมอ ยาบชอบกีฬาทุกชนิดเนื่องจากรู้สึกว่าการกอล์ฟเป็นกีฬาที่เล่นคนเดียว ไม่ต้องพึ่งพาคนอื่น พึ่งความสามารถของตนเองเพียงคนเดียว ยาบเล่นกอล์ฟตั้งแต่เด็ก เขาเป็นนักกอล์ฟที่ให้ความสำคัญกับการชนะและคว้าแชมป์เป็นอย่างมาก เป้าหมายในการเล่นกอล์ฟของยาบคือการได้ไปเป็นโปรกอล์ฟในรายการใหญ่ ๆ เพราะยาบรู้สึกว่าการได้เข้าร่วมแข่งขันในรายการแบบนั้น น่าจะสนุกและมีเงินรางวัลตอบแทนจำนวนมาก

9. ปีเตอร์

ปีเตอร์เป็นนักกอล์ฟเยาวชนที่มีความสุภาพเรียบร้อย แต่งกายเป็นระเบียบและดูดีอยู่ตลอดเวลา การพูดจาอ่อนช้อยเป็นผู้ใหญ่ ปีเตอร์เป็นคนที่มีความสามารถสูงมากในเกือบทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการเรียน การเล่นกอล์ฟ รวมทั้งความรับผิดชอบในด้านอื่น ๆ ที่ทางโรงเรียนได้มอบหมายให้ทำ ปีเตอร์เล่าให้ฟังว่าตนเองเริ่มเล่นกอล์ฟเพราะว่าตอนที่เขายังเป็นเด็ก อายุได้ประมาณ 2 ขวบ นั้น ชอบดูวีซีดีโดยเฉพาะรายการเกี่ยวกับกอล์ฟและวีซีดีการสอนเล่นกอล์ฟ จะชอบมากเป็นพิเศษ ซึ่งตนเองก็บอกไม่ได้เหมือนกันว่าเพราะอะไร ดังนั้นคุณพ่อของปีเตอร์จึงได้ให้เขาเริ่มเล่นกอล์ฟและเล่นจริงจังมากขึ้นเรื่อย ๆ เขาเข้าแข่งขันเป็นประจำเมื่ออายุได้ประมาณ 5-6 ขวบ ปีเตอร์ชอบการเล่นกอล์ฟเพราะความรู้สึกผูกพันกับกีฬาที่เล่นมาตั้งแต่เด็ก และชอบการที่ได้อยู่ท่ามกลางธรรมชาติระหว่างการเล่นกอล์ฟ ปีเตอร์รู้สึกว่าการกอล์ฟเป็นกีฬาที่ใช้ความคิดในการเล่น และเป็นกีฬาที่เล่นคนเดียว ไม่มีใครสามารถมาช่วยเราได้ นอกจากตนเอง และนั่นก็เป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ปีเตอร์รักการเล่นกอล์ฟ การประสบความสำเร็จในการเล่นกอล์ฟของปีเตอร์คือ การที่ผ่านเอาไว้อแล้วไปให้ถึงฝัน หรืออาจจะใกล้เคียงฝัน ซึ่งนั่นก็ถือว่าเป็นการประสบความสำเร็จในการเล่นกอล์ฟแล้ว และความฝันของปีเตอร์ในตอนนี้ก็คือการได้มีอาชีพที่เกี่ยวข้องกับกอล์ฟ และในแต่ละแมทช์ (Match) การแข่งขันการประสบความสำเร็จ ก็คือการทำได้ดีที่สุด

10. จูเลีย

จูเลียเป็นนักกอล์ฟสาวหน้าตาดี มีนิสัยขยันขันแข็ง เป็นกันเองกับเพื่อน ๆ และคนอื่น ๆ แต่ทว่าในขณะที่แข่งขันบุคลิกของเธอจะเปลี่ยนไป คือ จากที่ปกติเป็นคน ยิ้มแย้ม แจ่มใส ร่าเริง ชอบคุยกลายเป็นคนเงียบ ใช้ความคิดอยู่กับตัวเองและเดินก้มหน้าคนเดียวไม่พูดคุยกับใคร จูเลียเริ่มเล่นกอล์ฟจากการที่คุณพ่อให้มาตีเล่น ๆ พร้อมกับพี่และน้อง เมื่อมาตีแล้วคุณพ่อสังเกตเห็นว่าจูเลียมีแนวโน้มที่จะเป็นนักกอล์ฟที่มีฝีมือในอนาคตได้จึงได้ให้จูเลียมาเล่นกอล์ฟอย่างจริงจัง เมื่อเทียบกับนักกีฬากอล์ฟคนอื่น ๆ ในรุ่นเดียวกันจูเลียต้องถือว่าเป็นประสบการณ์ในการแข่งขันน้อยกว่าคนอื่นอยู่พอสมควร เพราะเพิ่งจะเริ่มเล่นกอล์ฟอย่างจริงจังได้ประมาณ 5 ปี โดยในช่วง 2 ปีแรกเป็นการฝึกซ้อมเพียงอย่างเดียวไม่ได้เข้าแข่งขันรายการใด ๆ เธอเพิ่งเข้าแข่งขันได้เป็นเวลาประมาณ 3 ปี แต่ทว่าประสบการณ์ที่มีน้อยกว่าคนอื่น ๆ นั้นไม่ได้ส่งผลต่อผลงานในสนามของจูเลียแต่อย่างใด เพราะเธอเป็นนักกอล์ฟหญิงที่มีฝีมือดีมากคนหนึ่ง จนกระทั่งรุ่นพี่ก็ยอมรับในฝีมือของเธอ แรงจูงใจที่สำคัญที่ทำให้จูเลียเล่นกอล์ฟก็คือคุณพ่อ เนื่องจากคุณพ่อจะคอยควบคุม รวมทั้งให้การสนับสนุนให้จูเลียทำการฝึกซ้อมอย่างสม่ำเสมอ รวมทั้งคุณพ่อยังเป็นคนเลือกแมทช์ในการลงแข่งขันของ จูเลียอีกด้วย เป้าหมายในการเล่นกอล์ฟของจูเลียคือ การเล่นกอล์ฟให้ดีขึ้นได้ทุนการศึกษาเพื่อไปศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยในประเทศสหรัฐอเมริกาในฐานะนักกีฬามหาวิทยาลัย เธอมีเป้าหมายในการแข่งขันกอล์ฟแต่ละครั้งคือ เล่นให้ได้เหมือนตอนซ้อมและตั้งใจเล่นให้ดีทุกช็อต ขณะเดียวกันเธอก็คิดถึงเรื่องอันดับการแข่งขันด้วยเช่นกัน คือต้องการได้อันดับที่ดีเพราะเป็นสิ่งที่คุณพ่อคาดหวัง

สภาพการฝึกซ้อมและแข่งขันของนักกีฬา

เพื่อให้เกิดความเข้าใจในธรรมชาติของกีฬากอล์ฟที่ดียิ่งขึ้นผู้วิจัยจึงได้นำเสนอถึงสภาพการฝึกซ้อมและการแข่งขันของกลุ่มตัวอย่างที่ได้จากการสัมภาษณ์และสังเกต โดยแบ่งออกเป็น 2 ด้าน ได้แก่ (1) สภาพการฝึกซ้อมทั่วไปและก่อนการแข่งขัน และ (2) เป้าหมายที่เหมือนกันของนักกอล์ฟในเรื่องคะแนน (สกอร์) ของตนเองในการแข่งขันนั่นเอง ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. สภาพการฝึกซ้อมทั่วไปและก่อนการแข่งขัน

1.1 เป็นการฝึกซ้อมแบบตัวคนเดียว กล่าวคือนักกีฬากอล์ฟจะมาที่สนามกอล์ฟตามเวลาที่ตนเองสะดวก โดยการฝึกซ้อมของนักกอล์ฟแต่ละคนจะมีโปรแกรมการฝึกซ้อมและระยะเวลาที่แตกต่างกันออกไป และเป้าหมายในการฝึกซ้อมของแต่ละคนก็ไม่เหมือนกัน ส่วนมากการซ้อมของนักกีฬาจะใช้จำนวนก๊าด (ก๊าดบรรจุลูกกอล์ฟ) และใช้ระยะเวลามาเป็นตัวกำหนดความนานในการฝึกซ้อม เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬากอล์ฟสมัครเล่น ดังนั้นเวลาในการฝึกซ้อมของนักกอล์ฟส่วนใหญ่ จะเป็นช่วงเวลาย่ำหลังเลิกเรียนในวันจันทร์-ศุกร์ ในช่วงเวลา 17.00-21.00 น. โดยประมาณ และ วันเสาร์-อาทิตย์ ในช่วงเวลา 10.00-18.00 น. โดยประมาณ ร่วมกับการสลับไปซ้อมออกรอบและไปแข่งขันในรายการต่าง ๆ ดังเช่นการฝึกซ้อมของ ปีเตอร์ซึ่งวันธรรมดาจะซ้อมวันละ 4 ก๊าดในช่วงเวลาย่ำหลังเลิกเรียน และในวันเสาร์-อาทิตย์ก็จะซ้อมเต็มเวลา โดยจะมีการซ้อมลูกชิพและพัตบ้างเล็กน้อยในแต่ละสัปดาห์ ซึ่งคล้ายคลึงกับเวลาในการซ้อมของ เฮนริก ที่จะซ้อมในช่วงเย็นหลังเลิกเรียนในวันจันทร์-ศุกร์ โดยซ้อมวันละ 4 ก๊าด และซ้อมในวันเสาร์-อาทิตย์เต็มวัน สลับกับการไปออกรอบและแข่งขันในแต่ละอาทิตย์ การฝึกซ้อมของนักกอล์ฟเมื่อมาถึงสนามได้รฟ์ ก็จะเป็นการซ้อมส่วนบุคคลนั่นคือ แต่ละคนก็จะมีเป้าหมายในการซ้อมที่แตกต่างกัน บางคนมีแผนการและเป้าหมายที่ชัดเจนในการฝึกซ้อมแต่ละวัน แต่ละสัปดาห์ เช่น ช่วงนี้เป็นช่วงแก๊วงสวิง ก็จะเน้นเรื่องการซ้อมการเคลื่อนไหวของวงสวิง และหลีกเลี่ยงการไปออกรอบในสนามใหญ่ เนื่องจากการออกรอบจะทำให้หัวสวิงที่กำลังฝึกอยู่นั้นไม่ถูกต้องได้ ในขณะที่นักกอล์ฟส่วนใหญ่จะมาซ้อมแบบไม่มีแผนการที่ชัดเจน เช่น บางคนตั้งใจว่าจะตี 4 ก๊าดแล้วเสร็จการซ้อมในวันนั้น ในขณะที่บางคนมาที่สนามแล้วมาคุยเล่นกับเพื่อนก่อนที่จะเริ่มต้นการฝึกซ้อมของตนเอง บางคนคุยโทรศัพท์ไปในขณะที่ฝึกซ้อมลูกสั้นอย่างเช่นการชิพ เป็นต้น จากการสังเกตพบว่านักกีฬากอล์ฟที่เป็นกลุ่มตัวอย่างซึ่งมีความตั้งใจสูง มีวินัยในการฝึกซ้อมจะมีประมาณ 3 คน คือ เดวิด โอลิ่ และ ยาบ โดยสังเกตได้จากลักษณะท่าทางที่แสดงออกถึงความตั้งใจ การมีสมาธิอยู่แต่กับการฝึกจนกระทั่งตีครบในแต่ละเซต (Set) ตามที่ตนเองวางแผนไว้ การมาซ้อมเป็นประจำสม่ำเสมอ ส่วนนักกอล์ฟที่ไม่ค่อยมีวินัย ขณะที่ฝึกซ้อมก็จะมีการคุยโทรศัพท์ไปฝึกซ้อมไป พอตีได้ระยะหนึ่งก็จะหันไปคุยกับคนอื่นหรือดูทีวี ไม่ค่อยมีความกระตือรือร้นในการฝึกซ้อมเท่าที่ควร

1.2 เน้นการฝึกซ้อมพัฒนาด้านทักษะมากกว่าการฝึกซ้อมเพื่อเอาชนะคู่แข่ง กล่าวคือนักกอล์ฟที่มาฝึกซ้อมจะเน้นการพัฒนาทักษะให้ดีขึ้นกว่ามาตรฐานเดิมของตนเองมากกว่าเน้นการฝึกซ้อมเพื่อเอาชนะคู่แข่ง เนื่องจากในเกมส์การแข่งขันกอล์ฟ นักกอล์ฟจะแข่งกันที่คะแนน

(สกอร์) ใครที่ทำคะแนนได้น้อยที่สุดในการแข่งขันจะเป็นผู้ชนะ ซึ่งการแข่งขันอาศัยทักษะหลายอย่างประกอบกัน ได้แก่ การตีด้วยหัวไม้ การตีด้วยเหล็ก การชิพ การพัต การพัต ประสบการณ์ในการแก้ไขสถานการณ์ต่าง ๆ ในสนามแข่งขัน และรวมไปถึงทักษะการวางแผนการเล่นให้เหมาะสมกับลักษณะเกมการเล่นและวงสวิงของตนเองในเวลานั้น ๆ นักกอล์ฟจึงให้ความสนใจกับการพัฒนาทักษะเหล่านี้ ข้อมูลจากการสังเกตและสัมภาษณ์สอดคล้องกัน นั่นคือ นักกอล์ฟจะฝึกซ้อมทักษะต่าง ๆ มากกว่าการวางแผนการเล่นเพื่อเอาชนะคู่ต่อสู้ ทักษะที่ฝึกซ้อมก็ได้แก่ การตีด้วยเหล็กสั้นและเหล็กยาวให้ได้ระยะทางที่ต้องการและวางลูกตามเป้าหมายที่ต้องการให้แม่นยำ การซ้อมไดร์ฟด้วยหัวไม้ให้ได้ระยะไกลและอยู่ในแฟร์เวย์และการพัตในระยะไม่เกิน 6 ฟุตให้แน่นอน

1.3 การพูดคุยกับเพื่อนร่วมซ้อมส่วนใหญ่จะเป็นการพูดคุยเรื่องทั่วไปมากกว่าการพูดคุยเกี่ยวกับกอล์ฟ และถ้ามีการพูดคุยเกี่ยวกับกอล์ฟก็จะเป็นในเรื่องของการพัฒนาทักษะ เทคนิคการเล่น กฎ กติกา ในการแข่งขัน มากกว่าพูดคุยเรื่องผลการแข่งขัน กล่าวคือ โดยปกตินักกีฬากอล์ฟทุกคนจะมีโปรที่คอยทำหน้าที่ในการดูแลและพัฒนา ในเรื่องเทคนิคและทักษะในการแข่งขันอยู่แล้ว ดังนั้น นักกอล์ฟส่วนมากจึงไม่ค่อยได้พูดคุยกันเกี่ยวกับการเล่นกอล์ฟของตนเองกับเพื่อนมากนัก ส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องส่วนตัว เรื่องการเรียน และเรื่องทั่วไปมากกว่าเรื่องในสนาม จะมีบ้างในเวลาที่ดูรายการแข่งขันกอล์ฟทางโทรทัศน์ หรืออ่านหนังสือนิตยสารที่เกี่ยวกับกอล์ฟ แล้วถึงจะพูดคุยในเรื่องเหล่านี้

1.4 ในวันแข่งขันจะมีลักษณะการฝึกซ้อมดังนี้ การฝึกซ้อมก่อนการแข่งขันนักกีฬาจะซ้อมแต่ทักษะของตนเอง นักกอล์ฟจะมาถึงสนามแข่งขันก่อนเวลา โดยจะใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับผู้ปกครองของตนเอง และเตรียมตัวแข่งขันโดยมีการซ้อมตีที่สนามไดร์ฟ และซ้อมการเล่นลูกสั้นที่สนามชิพและพัต การแสดงออกของผู้ปกครองส่วนใหญ่ก็จะแตกต่างกันไปแล้วแต่บุคคล ผู้ปกครองบางคนก็จะคอยแนะนำควบคุมให้นักกีฬาไปซ้อมตรงนั้น ตรงนี้ คอยกำชับเรื่องอุปกรณ์ที่ใช้ในการแข่งขัน การทานอาหารก่อนการแข่งขัน แต่ผู้ปกครองอีกส่วนหนึ่ง ก็จะแค่พาลูกกีฬามาส่งและมานั่งเป็นกำลังใจ รวมทั้งเดินเชียร์ในการแข่งขันเท่านั้น ในขณะที่อีกกลุ่มหนึ่งก็ให้นักกีฬามาเล่นเองกับเพื่อน ๆ ในช่วงเวลาซ้อมนี้ นักกอล์ฟจะสนใจแต่การฝึกซ้อมของตนเอง มีการพูดคุยกับเพื่อน ๆ บ้างเล็กน้อยในเรื่องทั่วไป แต่จะไม่พูดเรื่องเกมส์การแข่งขันเท่าไรนัก ยกตัวอย่างเช่น “วันนี้ออกตอนกี่โมง” เป็นต้น และหลังการแข่งขันนักกีฬาก็จะเดินมาดูอันดับของตนเองและคะแนนของผู้เข้าแข่งขันคนอื่น ๆ ที่บอร์ด รวมทั้งเพื่อตรวจสอบเวลาในการเริ่มตี (Tee off) ในวันรุ่งขึ้น ถ้านักกีฬามาแข่งในแมทช์โปร นักกีฬบางคนจะมาดูอันดับคะแนน (Leader Board) เพื่อดูว่าตอนนี้ใครคะแนนเป็นอย่างไร อันดับที่ 1 ดีได้สกอร์เท่าไร และตนเองอยู่ในอันดับเท่าไร

2. เป้าหมายในเรื่องของคะแนน (Score)

นักกอล์ฟส่วนใหญ่มีเป้าหมายหรือความต้องการที่เหมือนกันอย่างหนึ่งคือการทำคะแนนในการตีของตนเองให้ดี ทั้งนี้นักกอล์ฟที่มีเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์มุ่งเน้นในเรื่องของงานสูงและมุ่งมั่นในเรื่องการเปรียบเทียบแข่งขันสูง กับในกลุ่มที่มุ่งเน้นในเรื่องงานสูงและมุ่งมั่นในเรื่องการเปรียบ

เทียบแข่งขันต่ำ เนื่องจากว่ากอล์ฟเป็นกีฬาที่ใช้คะแนนในการตีเป็นตัวกำหนดอันดับ การผ่านเข้ารอบ จำนวนเงินรางวัลที่ได้ และเป็นการบ่งบอกถึงความสามารถของนักกีฬาวินั้นทำผลงานได้ตามมาตรฐานหรือไม่ ดังนั้น นักกอล์ฟจำนวนมากจะให้ความสำคัญกับคะแนนของตนเอง รวมทั้งได้รับการสนับสนุนจากผู้ปกครอง โปรกอล์ฟ เพื่อน และสิ่งแวดล้อมด้านต่างๆ ในการเพิ่มพูนความสามารถในการทำคะแนนให้ตีให้ได้ นักกอล์ฟหลายคนพยายามที่จะทำสกอร์ให้ต่ำกว่า 80 เพื่อให้ผู้ปกครองจะได้ภาคภูมิใจ และไม่ถูกผู้ปกครองตำหนิ นักกอล์ฟหลายคนผู้ปกครองไม่ได้สนใจว่าเกมสกีในวันนั้นบุตรหลานของตนจะตีได้ดีหรือไม่ แต่จะคอยดูคะแนนว่าได้ตามมาตรฐานที่บุตรหลานของตนเคยทำได้หรือไม่บ้าง ตัวนักกีฬาเอง บางคนก็เกิดความรู้สึกหงุดหงิด ไม่พอใจเมื่อตีได้คะแนนไม่ดี ดังเช่นที่สตีฟเล่าให้ฟังถึงในแมทช์ที่ตนเองเล่นดีแต่ทำสกอร์ได้ไม่ดีว่า “ ...โอ้แมทช์ที่เราตีดีแต่ทำสกอร์ไม่ได้มันก็หงุดหงิด มันก็เซ็งนะ คือถ้ามันวัดกัน มันก็วัดกันที่สกอร์ เราจะตีมาสวยงามยังไง ก็มาวัดกันที่สกอร์อยู่ดี” นอกจากนั้นบุคคลภายนอก ไม่ว่าจะเป็นเพื่อน โปรกอล์ฟ กรรมการ คนรู้จัก อาจารย์ที่โรงเรียนหรือเพื่อนบ้าน เมื่อเจอนักกีฬาก็จะถามถึงคะแนนของการตีในวันนั้นว่าตีเท่าไร สกอร์เท่าไร คล้ายกับว่า ถามถึงคะแนนเป็นมารยาทอย่างหนึ่งเมื่อพบกับนักกอล์ฟ ยิ่งไปกว่านั้นสื่อต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นสิ่งพิมพ์ โทรทัศน์ วิทยุ ก็ให้ความสำคัญไปที่เรื่องของคะแนนในการแข่งขันเป็นหลักเช่นเดียวกัน

ผลการวิจัย

จากการศึกษาวิจัยนักกีฬากอล์ฟสมัครเล่นจำนวน 10 คน พบว่าสามารถแบ่งได้เป็น 2 กลุ่ม คือ (1) นักกอล์ฟมีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งเน้นในเรื่องของงานสูงแต่การเปรียบเทียบการแข่งขันต่ำ (High Task and Low Ego) จำนวน 6 คน และ (2) นักกอล์ฟที่มีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งเน้นในเรื่องของงานสูงและการเปรียบเทียบแข่งขันก็สูงด้วย (High Task and High Ego) จำนวน 4 คน สำหรับปัจจัยเกี่ยวข้องที่ส่งผลต่อลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬา สรุปได้เป็นเป็น 2 กลุ่ม ดังแสดงในตาราง 3

ตาราง 3 แสดงปัจจัยที่ส่งผลต่อเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกอล์ฟสมัครเล่น

เป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์	ปัจจัยที่เกี่ยวข้อง
มุ่งเน้นด้านงานสูงและการเปรียบเทียบแข่งขันต่ำ (High Task and Low Ego)	1. ผู้ปกครองเน้นเรื่องการพัฒนาและความสามารถ 2. ผู้ฝึกสอนเน้นเรื่องการพัฒนาและความสามารถ 3. การประยุกต์ใช้ความรู้ด้านจิตวิทยาการกีฬา
มุ่งเน้นด้านงานสูงและการเปรียบเทียบแข่งขันสูง (High Task and High Ego)	1. ผู้ปกครองเน้นเรื่องผลงาน 2. ผู้ฝึกสอนเน้นเรื่องการพัฒนาและความสามารถ 3. ความต้องการแรงจูงใจภายนอก

1. กลุ่มที่มุ่งเน้นในเรื่องของงานสูงและการเปรียบเทียบแข่งขันต่ำ (High Task and Low Ego)

กลุ่มนี้มีปัจจัยที่เกี่ยวข้องสรุปได้เป็น 3 หัวข้อ คือ 1) ผู้ปกครองเน้นเรื่องการพัฒนาและความสามารถ 2) ผู้ฝึกสอนเน้นเรื่องการพัฒนาและความสามารถและ 3) การประยุกต์ใช้ความรู้ด้านจิตวิทยาการกีฬา ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ผู้ปกครองเน้นเรื่องการพัฒนาและความสามารถ

ผู้ปกครองกลุ่มนี้จะมุ่งเน้นในเรื่องของการพัฒนาและความพยายามของนักกีฬาเป็นหลัก โดยเห็นได้จาก การตั้งเป้าหมายของผู้ปกครองในการแข่งขันกีฬา รวมทั้งการแสดงออกของผู้ปกครองหลังการแข่งขัน ดังคำกล่าวของเดวิด ที่เล่าให้ฟังถึงการตั้งเป้าหมายของผู้ปกครองในการแข่งขันให้กับตนเองว่า “เหมือน (ผู้ปกครอง) อยากให้ดีดี ถ้าสกอร์ออกมาดีก็จะดีใจ ถ้าดีสกอร์ออกมาดีแต่อันดับไม่ดี เขาก็จะไม่ว่าอะไร คืออยากให้ดีออกมาดี ๆ มากกว่า” สอดคล้องกับที่ไรอัน อธิบายดังนี้

คือ เขาก็อยากให้ผมดีดีอะ เขาจะมาแบบ มาบอกผมตอนซ้อมดีกว่า ว่าให้ซ้อมดี ๆ เขาจะเน้นเรื่องการพัฒนา แต่มันก็พุดยากเพราะมันก็ต้องใช้เวลาของอย่างนี้ มันพุดแล้วมันไปเลยไม่ได้ ของอย่างนี้ เขาก็อยากให้เราเก่งอยู่แล้ว

อิริคอธิบายถึงประสบการณ์ที่คล้ายคลึงกันโดยกล่าวว่า “คุณพ่อจะย้ำว่าอะไรที่มันไม่ดี ก็ปรับปรุง แก้ไข ... ก็ออกแนวประมาณว่า ถ้าตรงนี้ไม่ดีให้ปรับปรุงตรงนี้ ให้ไปซ้อมทักษะอะไรเพิ่ม” ซึ่งสอดคล้องกับที่ปีเตอร์บรรยายว่า “คุณพ่อจะประเมินสถานการณ์ทั้ง ทุกครั้ง ว่าเป็นอย่างไรบ้าง ไตรฟ์โอเคนะ ตรงนี้มี อะไร คือคุณพ่อดูตลอดว่าตรงไหนเป็นอย่างไรบ้าง เป็นเรื่องของความสามารถ”

2. ผู้ฝึกสอนเห็นเรื่องการพัฒนาและความสามารถ

ผู้ฝึกสอนกลุ่มนี้จะมุ่งเน้นที่การแสดงความสามารถของนักกีฬาในวันที่มีการแข่งขัน จะให้ความสำคัญกับทักษะต่างๆ การนำสิ่งที่ฝึกไปใช้ในสนามแข่ง การพัฒนาการของนักกีฬา การเล่นตามแผนการที่วางไว้ ผู้ฝึกสอนจะดูที่การเล่นในแต่ละช็อต (Shot) มากกว่าอันดับหรือผลการแข่งขัน ดังเช่นที่ไรอันได้อธิบายว่า “ส่วนใหญ่เขา (ผู้ฝึกสอน) สนใจที่แผนการเล่นมากกว่า สมมุติแข่งอย่างเนี่ย เขาก็จะวางแผนให้เรา ส่วนใหญ่เขาจะสนใจแผนการเล่นมากกว่าว่า เราดีตามแผนหรือเปล่า” ซึ่งสอดคล้องกับที่อีริคอธิบายว่า “โปรเขาก็จะถามว่าช็อต (Shot) เป็นไงบ้าง คำจะถามว่า คิดว่าดีหรือยัง มันเสียเพราะอะไร บางทีถ้าเราคิดว่าเราเล่นดีแล้วแต่สนามมันยาก คำก็จะไม่ว่าอะไร” และยังสอดคล้องกับที่เดวิดได้อธิบายว่า

อย่างในวันที่เราตีสกอร์ออกมาดีอย่างเงี้ย เราก็คุยกับเขา แล้วเขาก็ถามๆ ว่า ดีอย่างโน้นเป็นยังไง สถิติเป็นยังไง คือ เขาจะบอกว่าต่อให้สกอร์ออกมาดีแล้ว แต่สถิติยังไม่ดีเราก็ต้องกลับไปพัฒนาอีก ส่วนใหญ่เขาจะเน้นไปเรื่องพัฒนามากกว่า แต่ถ้าเราไปตีแข่งอย่างเนี่ย ดีแล้วตกรอบ แต่เขาไปเห็นแล้วว่า เออ ไอ้ลูกที่เขาพัฒนา ให้ไปซ้อมเนี่ย มันได้ผลนะ เราเอาไปใช้นะ เขาก็จะชมเรา อย่างเรื่องสกอร์เนี่ยเราบังคับไม่ได้ว่าเราได้เท่าไร แต่เรื่องการซ้อมเนี่ย การพัฒนาตัวเองเราบังคับได้

3. การประยุกต์ใช้ความรู้ด้านจิตวิทยาการกีฬา

นักกีฬากลุ่มนี้ได้นำความรู้ที่ได้จากการเรียนจิตวิทยาการกีฬาไปใช้ในการฝึกซ้อมและแข่งขันกอล์ฟของตนเอง จากการศึกษาพบว่า การเรียนจิตวิทยาการกีฬามีส่วนช่วยในการพัฒนาความคิดและทัศนคติให้กับนักกีฬา ให้มุ่งเน้นในเรื่องของงานมากกว่ามุ่งเน้นในเรื่องของการเปรียบเทียบแข่งขัน ในการเรียนจิตวิทยาการกีฬาของนักกีฬา ส่วนหนึ่งที่สำคัญที่ได้จากการเรียนคือนักกีฬาจะได้รับความรู้เกี่ยวกับเรื่องการวางเป้าหมายในการเล่นกอล์ฟ โดยมีแนวทางที่มุ่งเน้นในเรื่องของการพัฒนาความสามารถของตนเองในการเล่นกอล์ฟ มากกว่ามุ่งเปรียบเทียบและแข่งขันกับบุคคลอื่น ดังที่โอเล่กล่าวไว้ว่า “มีช่วงหนึ่งที่เราคิดว่าเราต้องไปสนใจสกอร์ของเขาอยู่ แต่ว่าต่อมาเราไม่คิดแล้ว ช่วงแรก ๆ ก็ยังไม่ได้เรียนจิตวิทยาอะไรครับ แต่ตอนนี้เราไม่คิด เราก็ก่อนไปเรื่อย ๆ” ซึ่งสอดคล้องกับยาป ที่เล่าให้ฟังถึงจุดเปลี่ยนของแนวความคิดของเขาว่า “ตอนนี้สนใจแต่ตัวเราเอง แต่ก่อนหน้านี้เวลาไปเล่นก็จะสนใจคนอื่นด้วย...พอมาเรียนจิตวิทยา ตอนนี้พอมาเล่นเราก็ก่อนที่ละช็อต (Shot) ดีไป” อีริคเห็นด้วยและบรรยายประสบการณ์ของตนเองเกี่ยวกับการเรียนจิตวิทยาการกีฬาดังนี้

มันทำให้เรามีทัศนคติที่ถูกต้อง ทำให้เราตั้งประสิทธิภาพ ความสามารถ ออกมาใช้ได้หมด ทำให้เราเล่นได้ดีที่สุดมันสำคัญเพราะว่ามันติดตัวเราไปตลอด อย่างแต่ก่อนเนี่ย ถ้าเราเล่นดีก็โอเค แต่พอถึงจุดที่เราจะชิงแชมป์ได้อะไรอย่างเนี่ย เราก็คจะไปเปรียบเทียบกับคนอื่น แต่เดี๋ยวนี้เราสนใจแต่ทำของเราไปเรื่อย ๆ ทำให้ดีที่สุดครับ ถ้ามันจะได้ เดี่ยวมันได้เอง ถ้าคนอื่นดีกว่าเราเขาก็ได้ ก็คือไม่สนใจ

2. กลุ่มที่มุ่งเน้นในเรื่องของงานสูงและการเปรียบเทียบแข่งขันสูง (High Task and High Ego)

กลุ่มที่ 2 นี้มีปัจจัยที่เกี่ยวข้องสรุปได้เป็น 3 หัวข้อ คือ (1) ผู้ปกครองเน้นเรื่องผลงาน (2) ผู้ฝึกสอนเน้นเรื่องการพัฒนาและความสามารถ และ (3) ความต้องการแรงจูงใจภายนอก ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ผู้ปกครองเน้นเรื่องผลงาน

ผู้ปกครองกลุ่มนี้ให้ความสำคัญกับผลการปฏิบัติกิจกรรม หรือผลงานของบุตรหลานของตน ตัวอย่างเช่น รอย กล่าวถึงการแสดงออกของผู้ปกครองว่า “ท่าน (ผู้ปกครอง) จะดีใจถ้าเราตั้งใจแล้วได้รางวัล ถ้าเราเล่นไม่ดีแล้วได้รางวัลท่านก็ยังดีใจอยู่ดี ท่านจะอารมณ์ดี ไม่ได้ทำอะไรแต่เรารู้ว่าท่านดีใจ” ซึ่งสอดคล้องกับที่จุลียเล่าถึงการแสดงออกของผู้ปกครองในวันที่ทำผลงานได้ดีดังนี้

หม่อมมาจะรู้จักคนที่อยู่แถวบ้าน หม่อมมาก็จะพูดไปหมดเลย ตลาครูไปหมดเลยเวลาไปเดินซื้อของ คือพูดแบบกระจายข่าวไปทั่ว อย่างเวลาเราไปเดินกับหม่อมมา เขาก็จะพูดว่า อ้อเนี่ยหรอ ลูกสาวที่ดี (กอล์ฟ) ดี ๆ ที่ได้แชมป์ อะไอย่างเนี่ย หม่อมมาเค้าคุยเก่งอยู่แล้ว และยังสอดคล้องกับพอลที่สรุปว่า

แมทซ์ที่เราเล่นดี (แต่ผลงานไม่ดี) เขา (ผู้ปกครอง) ก็ไม่ได้พูดอะไรมากมาย แค่ว่าพรุ่งนี้ก็เล่นให้ได้อย่างนี้ ส่วนแมทซ์ที่ชนะการแข่งขันก็ชม บอกว่าที่ซ้อมมาทำให้ประสบความสำเร็จได้ ที่ผ่านมาก็จะมีพาไปกินเลี้ยงอะไอย่างเนี่ย ก็จะพามาดี ๆ มาที่บ้านอะไอย่างเงี้ย

2. ผู้ฝึกสอนเน้นเรื่องการพัฒนาและความสามารถ

ผู้ฝึกสอนของนักกีฬากลุ่มนี้จะเป็นผู้ฝึกสอนที่มีลักษณะเหมือนกับผู้ฝึกสอนของนักกีฬากลุ่มนักกีฬากลุ่มแรกซึ่งมีเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์มุ่งเน้นในเรื่องงานสูงและการแข่งขันต่ำ กล่าวคือ ผู้ฝึกสอนจะมีการตั้งเป้าหมายก่อนการแข่งขันและการแสดงออกหลังการแข่งขันต่อนักกีฬามุ่งเน้นในเรื่องของการพัฒนาความสามารถ การเล่นได้เหมือนซ้อม การนำสิ่งที่ฝึกซ้อมไปใช้ได้ในวันแข่งขัน ความต่อเนื่องในการเล่น ดังคำกล่าวของพอลที่อธิบายถึงการตั้งเป้าหมายของโปรที่ว่า “โปรเน้น

ความคิดกับแผนการเล่นอย่างเดียว โปรตั้งเป้าว่า เราจะต้องเล่นตามแผน เน้นเรื่องแผน” นอกจากการตั้งเป้าหมายที่เหมือนกับนักกีฬากลุ่มงานสูงและการเปรียบเทียบการแข่งขันต่ำแล้วการแสดงออกของผู้ฝึกสอนในการแข่งขันก็มีลักษณะคล้ายคลึงกัน ดังเช่นรอยอริบายว่า “ในวันที่เราดีดีเขา ก็จะได้ใจกับเรา แต่ถ้าดีไม่ดีเขาก็จะบอกให้เราไปแก้ตรงไหน...พอแข่งเสร็จ ก็มาบอกทีละหลุมว่าเราดีเป็นไง” ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของพอลที่ว่า

ในวันที่เล่นดีแต่ผลงานไม่ดีโปรก็พูดแบบว่า มันอาจไม่เป็นแบบนี้ตลอดไป ก็เพราะอะไรเราถึงเล่นไม่ดี ทำยังผลงานถึงออกมาดีอะไรอย่างเงี้ย...โปรก็จะพูดเกี่ยวกับว่า สาเหตุอะไรถึงผลงานไม่ดี ก็จะเอามาแก้ไข อย่างแมทซ์ที่ผ่านมา ที่แบบว่ามันก็แก่วง (สวิง) อยู่ด้วยแล้วก็ไปแข่ง เราก็ทำเต็มที่แล้ว คือตอนนั้นมันก็ตีได้เท่านี้ เพราะว่าแก่วง (สวิง) มา ผลงานก็ออกมาไม่ดี แต่ก็พอใจ (กับ) การตีของเรา

3. ความต้องการแรงจูงใจภายนอก

นักกีฬาในกลุ่มนี้ได้รับรางวัลจากบุคคลต่าง ๆ เป็นประจำเมื่อตนเองสามารถทำผลงานการแข่งขันได้ดี รางวัลดังกล่าวมาในรูปของคำชมเชยจากคนรอบข้างและการได้รับการยกย่องดังเช่นพอล กล่าวถึงเหตุการณ์วันที่ตนเองคว้าแชมป์และมีญาติ ๆ มาแสดงความยินดี “ส่วนใหญ่เขา (ญาติ) ก็จะพูดว่าเก่งนะ ขอให้เป็นอย่างนี้ไปเรื่อย ๆ” ซึ่งสอดคล้องกับที่มีเชลบรรยายถึงคำชมจากเพื่อนบ้านดังนี้ “อ้อ เนี่ยเธอลูกสาวที่ดี ๆ ที่ได้แชมป์ อะไรอย่างเนี้ย” จิม มีประสบการณ์ที่คล้ายคลึงกันเขาริบาย “อยากได้ถ้วย เราก็รู้สึกว่ามันเท่ อะไรอย่างเนี้ย...เรื่องเงินก็ไม่เท่าไรหรอกที่มันได้ถ้วย มีสปอนเซอร์ มีคนมาสัมภาษณ์ รู้จักขยายไปเรื่อย ๆ”

นอกจากคำชมเชยจากคนรอบข้างและการได้รับการยกย่องแล้ว แรงจูงใจภายนอกที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งคือ เรื่องเงินรางวัลที่จะได้จากการชนะเลิศในรายการต่าง ๆ ดังคำกล่าวของเคนนี่ที่อธิบายถึงสาเหตุที่ทำให้อยากชนะการแข่งขันว่า “อยากมีตังค์ (สตางค์) ไม่อยากดั่ง ไม่อยากมีชื่อเสียง มีตังค์ก็พอแล้ว” รวมไปถึงสิ่งตอบแทนจากผู้ปกครองหลังการแข่งขัน ดังเช่นที่มีเชลสรุปว่า “หม่าม้า (แม่) จะให้เป็นเงิน ให้เงินว่าได้ที่ 1 ที่ 2 ที่ 3 จะให้เงิน”

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อศึกษาเป้าหมายไฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาอล์ฟสมัครเล่นและปัจจัยที่มีผลต่อการเกิดเป้าหมายไฝ่สัมฤทธิ์

คำถามในการวิจัย

1. นักกีฬาอล์ฟสมัครเล่นมีเป้าหมายไฝ่สัมฤทธิ์ด้านใด
2. ปัจจัยด้านใดบ้างที่มีผลต่อการเกิดเป้าหมายไฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาอล์ฟสมัครเล่นไทย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกอล์ฟแห่งหนึ่งจำนวน 10 คน กลุ่มตัวอย่างมีอายุระหว่าง 13-18 ปี ก่อนเริ่มดำเนินการวิจัยกลุ่มตัวอย่างทุกคนได้ลงนามในหนังสือแสดงความยินยอมและผู้ที่อายุต่ำกว่า 18 ปี ผู้ปกครองได้ลงนามในหนังสือแสดงความยินยอมเพื่ออนุญาตให้บุตรหลานของตนเป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยเรื่องนี้

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการใช้แบบสอบถาม ทีอีโอเอสไอ (TEOSI; Task and Ego Orientation Sport Questionnaire) ซึ่งสร้างขึ้นโดยลี วงจตุรภัทร์ และแฮมเมอร์ (Li, Vongjaturapat; & Harmer. 1994) สอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำเร็จในการเล่นกีฬา เพื่อหาลักษณะเป้าหมายไฝ่สัมฤทธิ์ของกลุ่มตัวอย่างแต่ละคน จากนั้นทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยวิธีการสังเกตและการสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างโดยใช้แบบสัมภาษณ์ (ดูภาคผนวก ข)

การวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามทีโอเอสคิว (TEOSQ)

แบบสอบถามทีโอเอสคิว เป็นแบบประเมินค่า แบ่งออกเป็น 5 ระดับ ได้แก่ เห็นด้วยมากที่สุด เห็นด้วยมาก เห็นด้วยปานกลาง ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยมากที่สุด ประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 13 ข้อ การให้คะแนนมีตั้งแต่ 1-5 โดยข้อที่เห็นด้วยมากที่สุดมีคะแนนเท่ากับ 5 และไม่เห็นด้วยมากที่สุด เท่ากับ 1 ตามลำดับ

ข้อมูลจากการสังเกตและการสัมภาษณ์

ข้อมูลจากการสังเกตผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการสังเกตมาเขียนแบบบันทึกการสังเกตฉบับสมบูรณ์ (Field Note) และนำข้อมูลที่ได้มาเปรียบเทียบกับความสอดคล้องกับข้อมูลจากการสัมภาษณ์ สำหรับข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้วิจัยได้ทำการบันทึกเสียงการสัมภาษณ์และได้นำเสียงมาถอดความคำต่อคำและนำข้อมูลที่ได้พิมพ์ลงในโปรแกรมเวิร์ด (Word) เพื่อความสะดวกสำหรับนำไปวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้วิธีเปรียบเทียบความคงที่ของข้อมูล (Constant Comparison) ซึ่งได้มาจากการสังเกต และสัมภาษณ์เพื่อหาหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับแนวทางของเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ ของนักกอล์ฟสมัครเล่น การเปรียบเทียบความคงที่ของข้อมูลประกอบด้วย 4 ขั้นตอน คือ การอ่านข้อมูลเพื่อค้นหาข้อมูล การจัดกลุ่มหัวข้อ การนำข้อมูลมาจัดเข้าหัวข้อที่เหมาะสม และการอภิปรายหัวข้อ (สาลี สุภาภรณ์. 2550)

สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกอล์ฟสมัครเล่นอายุระหว่าง 13-18 ปี ก่อนเริ่มดำเนินการวิจัย กลุ่มตัวอย่างทุกคนได้ลงนามในหนังสือแสดงความยินยอมและกลุ่มที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปีได้ให้ผู้ปกครองลงนามในหนังสือแสดงความยินยอมเพื่ออนุญาตให้บุตรหลานของตนเป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้

ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างจำนวน 10 คน มีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์แบบมุ่งมั่นในผลงานสูงและการเปรียบเทียบแข่งขันต่ำ (High Task and Low Ego) จำนวน 6 คน และมีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์มุ่งมั่นในเรื่องผลงานสูงและการเปรียบเทียบแข่งขันสูง (High Task and High Ego) จำนวน 4 คน โดยในการอภิปรายแบ่งออกเป็น 2 หัวข้อ คือ กลุ่มนักกอล์ฟที่มีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์มุ่งมั่นในเรื่องผลงานสูงและการเปรียบเทียบแข่งขันต่ำ และ กลุ่มนักกอล์ฟที่มีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์มุ่งมั่นในเรื่องผลงานสูงและการเปรียบเทียบแข่งขันสูง ตามลำดับ

กลุ่มที่มุ่งเน้นในเรื่องงานสูงและการเปรียบเทียบแข่งขันต่ำ (High Task and Low Ego)

ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่เกี่ยวข้องในนักกีฬากลุ่มนี้ สรุปได้เป็น 3 ประการ คือ (1) ผู้ปกครองเน้นเรื่องการพัฒนาและความสามารถ (2) ผู้ฝึกสอนเน้นเรื่องการพัฒนาและความสามารถ และ (3) การประยุกต์ใช้ความรู้ด้านจิตวิทยาการศึกษา ดังจะได้อภิปรายตามลำดับ

1. ผู้ปกครองเน้นเรื่องการพัฒนาและความสามารถ

ผู้ปกครองของนักกีฬากลุ่มนี้ให้ความสำคัญกับการพัฒนาและความสามารถในการฝึกซ้อมและแข่งขันของนักกีฬา ทั้งนี้เพราะในการตั้งเป้าหมายให้กับนักกีฬานั้นเน้นเรื่องพัฒนาการในด้านต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นทักษะกอล์ฟ การวางแผนการเล่น ความเข้มแข็งทางจิตใจ นอกจากนั้นยังพบว่าเมื่อนักกีฬาทำการแข่งขัน ผู้ปกครองจะบอกให้นักกีฬา สนใจอยู่กับตนเอง ไม่ต้องสนใจผู้อื่น เน้นความสนใจไปที่มาตรฐานการเล่นและความสามารถของตนเองมากกว่าที่จะไปสนใจคนอื่น ๆ ให้ความสำคัญกับคุณภาพของการเล่นมากกว่าเรื่องอันดับของการแข่งขัน ซึ่งการที่ผู้ปกครองมุ่งเน้นเรื่องการพัฒนาและความสามารถ ส่งผลให้นักกีฬาทตั้งเป้าหมายในทำนองเดียวกันด้วย ทั้งนี้เพราะความเชื่อและทัศนคติของผู้ปกครองมีผลต่อพฤติกรรมและทัศนคติของลูก สอดคล้องกับงานวิจัยของไวท์ (White. 1996) ที่ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับแนวทางของเป้าหมายและการรับรู้ถึงบรรยากาศแรงจูงใจจากผู้ปกครอง และพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่รับรู้จากผู้ปกครองให้การสนับสนุนและมุ่งเน้นในเรื่องของการเรียนรู้และความสนุกสนาน จะมีลักษณะเป้าหมายแบบมุ่งเน้นเรื่องงาน (Task Orientation) และยังพบว่านักกีฬามีแนวโน้มที่จะมีลักษณะเป้าหมายตามสิ่งที่ผู้ปกครองให้ความสำคัญในการเรียนรู้ทักษะต่างๆ

นอกเหนือจากที่ผู้ปกครองตั้งเป้าหมายที่มุ่งเน้นในเรื่องการพัฒนาและความสามารถแล้ว การแสดงออกของผู้ปกครองหลังการแข่งขันก็เป็นไปในทางสนับสนุนข้อสรุปดังกล่าว โดยผู้ปกครองจะสอบถามเกี่ยวกับเรื่องของความสามารถ จะพูดคุยเกี่ยวกับข้อดีในการเล่นในครั้งนั้น ๆ และทำการแนะนำให้นักกีฬাজัดการกับข้อเสียที่เกิดขึ้นในการแข่งขันเพื่อปรับปรุงและพัฒนาตนเองให้ดีขึ้น

ส่งผลให้นักกีฬามีความต้องการที่จะพัฒนาทักษะและความสามารถของตนเองให้ดียิ่งขึ้น สอดคล้องกับ ไวท์ (White. 1998) ที่ศึกษาเกี่ยวกับผลของลักษณะเป้าหมายที่มุ่งเน้นเรื่องงาน (Task) และมุ่งเน้นเรื่องการแข่งขัน (Ego) ตามการรับรู้ของวัยรุ่นเกี่ยวกับบรรยากาศแรงจูงใจที่เกิดจากผู้ปกครองและความวิตกกังวลในการแข่งขันและพบว่า กลุ่มที่มุ่งเน้นเรื่องงานสูงและการเปรียบเทียบแข่งขันต่ำ (High Task and Low Ego) รับรู้ว่าพ่อแม่ของตนสนับสนุนในเรื่องการเรียนรู้และความสนุกสนาน ในทางกลับกัน กลุ่มที่มุ่งเน้นด้านการเปรียบเทียบแข่งขันสูงและด้านงานต่ำ (High Ego and Low Task) คิดว่าพ่อแม่ของตนเองให้ความสำคัญในระดับต่ำกับการประสบความสำเร็จและความพยายาม สำหรับกลุ่มนักกีฬาที่มุ่งเน้นในเรื่องของงานสูงและการเปรียบเทียบแข่งขันสูง (High Task and High Ego) เชื่อว่าพ่อแม่ยังคงให้ความสำคัญกับการเรียนรู้และ

ความสนุกสนานในการพัฒนาทักษะกีฬาในขณะที่กลุ่มมุ่งเน้นเรื่องงานต่ำและการเปรียบเทียบ
แข่งขันต่ำ (Low Task and Low Ego) รับรู้ว่ามีพ่อแม่และแม่ของตนเป็นสาเหตุทำให้ตนเองกลัวการทำ
ผิดพลาดในการเรียนรู้ทักษะต่าง ๆ

2 ผู้ฝึกสอนเน้นเรื่องการพัฒนาและความสามารถ

ผู้ฝึกสอนของนักกีฬากลุ่มนี้จะมุ่งเน้นที่การพัฒนาและความสามารถในการแข่งขันซึ่ง
สอดคล้องกับผู้ปกครอง กล่าวคือ ผู้ฝึกสอนจะตั้งเป้าหมายโดยมุ่งเน้นในเรื่องของการเล่นให้ได้อย่าง
ที่ฝึกซ้อม การทำตามแผนการเล่นที่วางไว้ การแสดงทักษะได้ตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ก่อนการ
แข่งขัน เช่น สามารถตีลูกให้อยู่ในแฟร์เวย์ได้กี่ครั้งภายใน 18 หลุม หรือพัตให้ไม่เกินกี่ครั้งในแต่ละ
วัน เป็นต้น

ผู้ฝึกสอนจะกำหนดเป้าหมายให้นักกีฬาในเรื่องของการแสดงความสามารถในแต่ละครั้ง
โดยไม่ได้อำหนดอันดับในการแข่งขัน ส่งผลให้นักกีฬามีการกำหนดเป้าหมายในการแข่งขันที่เฉพาะ
เจาะจงและเน้นอยู่กับเรื่องความสามารถของตัวเอง สอดคล้องกับที่สมิธและคณะ (Smith; et. al.
2007) สรุปว่า โค้ชสร้างบรรยากาศแรงจูงใจให้นักกีฬาผ่านการตั้งเป้าหมาย เช่น การพัฒนาของ
ทักษะ ความสนุกสนาน ชัยชนะ รูปแบบการให้รางวัลหรือลงโทษต่อพฤติกรรมของนักกีฬา
นอกจากนั้น การแสดงออกหลังการแข่งขันของผู้ฝึกสอนก็เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อนักกีฬา เช่น ผู้
ฝึกสอนจะถามเกี่ยวกับเกมส์การเล่น การแสดงความสามารถ ความต่อเนื่องของพัฒนาการ และ
สอนให้นักกีฬาเล็งเห็นเรื่องพัฒนามากกว่าผลการแข่งขันเพียงอย่างเดียว สอนให้เข้าใจว่าการที่
เราสามารถพัฒนาเกมส์ของเราได้จะส่งผลต่อการเล่นเกมในระยะเวลาอย่างไร เวลาที่นักกีฬาแสดง
ความสามารถได้ไม่ดีหรือเล่นผิดพลาด ผู้ฝึกสอนก็จะให้กำลังใจและมองว่าเป็นเรื่องของการพัฒนา
และนำข้อผิดพลาดมาปรับปรุงแก้ไขต่อไป ส่งผลให้นักกีฬาที่มีความพยายามที่พัฒนา ไม่กลัวความ
ผิดพลาด ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค และมีเป้าหมายที่เหมาะสมในการเล่นกีฬาซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัย
ของสมิธและคณะ (Smith; etc al. 2009) ที่ศึกษาพบว่าโค้ชที่ส่งเสริมบรรยากาศแรงจูงใจที่เกี่ยวกับ
ความเชี่ยวชาญ (Mastery Climate) จะส่งผลให้นักกีฬามีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งเน้นด้าน
งาน (Task) เพิ่มขึ้น และมีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งเน้นในด้านการเปรียบเทียบแข่งขัน
(Ego) ลดลง และยังสอดคล้องกับเอมส์ (Ames. 1992) ที่กล่าวว่า นักกีฬาที่โค้ชให้ความสำคัญและ
ให้คำนิยามเกี่ยวกับการประสบความสำเร็จว่า เป็นเรื่องของการพัฒนาตนเอง เรื่องของความ
พยายาม จะส่งผลให้นักกีฬาได้รับแรงเสริมในเรื่องของความพยายามอย่างเต็มที่ การสู้ไม่ถอย การ
ไม่ยอมแพ้ต่อความพ่ายแพ้ ซึ่งเป็นลักษณะสำคัญที่บ่งชี้ถึงลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งเน้นใน
เรื่องของการงาน (Task)

3 การประยุกต์ใช้ความรู้ด้านจิตวิทยาการกีฬา

กลุ่มตัวอย่างได้รับการฝึกฝนด้านจิตวิทยาการกีฬา และจากการศึกษาพบว่านักกีฬาที่ได้
นำความรู้เกี่ยวกับเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ไปใช้ในการฝึกซ้อมและการแข่งขันกอล์ฟของตนเอง ส่งผล
ต่อความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างได้รับการ

สนับสนุนและส่งเสริมให้เกิดเป้าหมายที่มุ่งเน้นในเรื่องของงานมากกว่าการเปรียบเทียบแข่งขัน นักกีฬากลุ่มนี้จะมีทัศนคติ เกี่ยวกับการรับรู้การประสบความสำเร็จในการแข่งขันที่เปลี่ยนแปลงไป จากก่อนการฝึกฝนด้านจิตวิทยาการกีฬา เช่น จากที่เคยให้ความสำคัญกับคนรอบข้าง คู่แข่งขัน ก็ เปลี่ยนเป็นให้ความสำคัญกับการแสดงความสามารถของตนเองมากกว่าเดิม นอกจากนี้ นัก จิตวิทยาการกีฬาได้ใช้วิธีการฝึกทักษะทางจิตใจด้านต่าง ๆ เพื่อสร้างให้เกิดบรรยากาศแรงจูงใจที่มุ่ง เน้นในเรื่องของงานและการแสดงความสามารถ เช่น การตั้งเป้าหมาย การพูดกับตนเอง การ จินตภาพ การสะกดจิต ซึ่งส่งผลให้นักกีฬามีความสนใจในเกมส์การเล่นของตนเองมากยิ่งขึ้น และ ยังส่งผลต่อการแสดงความสามารถที่ดีขึ้นในการแข่งขันอีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ดิเกลลิดิสและคณะ (Digelides; et al. 2003) ที่ศึกษาเกี่ยวกับผลของการสร้างบรรยากาศแรงจูงใจที่ มีต่อแนวทางเป้าหมายและทัศนคติในการออกกำลังกายและพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ได้รับบรรยากาศ แรงจูงใจแบบมุ่งเน้นเรื่องงานมีทัศนคติคะแนนเป้าหมายด้านการเปรียบเทียบแข่งขันต่ำลง และ คะแนนเป้าหมายด้านงานเพิ่มสูงขึ้น

กลุ่มที่มุ่งเน้นในเรื่องของงานสูงและการเปรียบเทียบแข่งขันสูง (High Task and High Ego)

นักกีฬาในกลุ่มนี้มีปัจจัยที่เกี่ยวข้องสรุปได้ 3 หัวข้อด้วยกัน คือ (1) ผู้ปกครองเน้นเรื่องผล งาน (2) ผู้ฝึกสอนเน้นเรื่องการพัฒนาและความสามารถ และ (3) ความต้องการแรงจูงใจภายนอก

1. ผู้ปกครองเน้นเรื่องผลงาน

ผู้ปกครองของนักกีฬากลุ่มนี้จะให้ความสนใจในเรื่องของผลงาน โดยแสดงออกถึงความ ตีใจ ชื่นชม และให้รางวัลกับนักกีฬา เมื่อนักกีฬาทำผลงานได้ดี ส่งผลให้นักกีฬาสงเกตใจการแสดงผล งานเพื่อให้ได้รับความพึงพอใจ คำชมเชย และรางวัลจากผู้ปกครองซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของเอม ส์และอาเซอร์ (Ames; & Archer. 1987) ที่พบว่าเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ของมารดาที่แตกต่างกันใน แต่ละคนส่งผลต่อมุมมองเกี่ยวกับธรรมชาติในการเรียนรู้ในโรงเรียน และเด็กที่มารดามีเป้าหมายใฝ่ สัมฤทธิ์ที่แตกต่างกัน มีแนวโน้มที่จะได้รับการสนับสนุนให้มีชนิดของกิจกรรมใฝ่สัมฤทธิ์ที่แตกต่าง มีมุมมองของพฤติกรรมที่แตกต่างกัน และอาจที่จะมีชนิดของความคาดหวังที่แตกต่างกันด้วยและ ยังสอดคล้องกับนิโคล (Nicholls. 1989) ที่สรุปว่า การที่เด็กรับรู้ลักษณะเป้าหมายของผู้ปกครองจะ ส่งผลต่อลักษณะเป้าหมายของเด็กเอง

2. ผู้ฝึกสอนเน้นเรื่องการพัฒนาและความสามารถ

ผู้ฝึกสอนของนักกีฬากลุ่มนี้ให้ความสำคัญเรื่องการพัฒนาและความสามารถ ซึ่งก็ สอดคล้องกับผู้ฝึกสอนในกลุ่มแรกที่ได้กล่าวถึงมาแล้ว และสอดคล้องกับงานวิจัยของเพนสการ์ด และโรเบิร์ต (Pensgaard; & Roberts. 2002) ที่ศึกษาเกี่ยวกับความสำคัญของบรรยากาศที่อยู่รอบ ตัวนักกีฬาระดับสูงและบทบาทของโค้ชสำหรับนักกีฬาระดับสูงโดยใช้วิธีการสัมภาษณ์เชิงลึก ผล การวิจัยพบว่า นักกีฬาเกือบทั้งหมดมีแนวทางเป้าหมายทางด้านงาน (Task) สูงมากและมีเป้าหมาย

ด้านการเปรียบเทียบแข่งขัน (Ego) ระดับปานกลาง และนักกีฬาส่วนใหญ่รับรู้ถึงบรรยากาศแรงจูงใจเกี่ยวกับความเชี่ยวชาญในระดับสูงและรับรู้เกี่ยวกับบรรยากาศความสามารถในระดับต่ำ

3. ความต้องการแรงจูงใจภายนอก

นักกีฬากลุ่มนี้เคยได้รับรางวัลต่างๆ เมื่อแข่งขันประสบความสำเร็จ ในรูปของค่าชมเชย เงินรางวัลและการได้รับการยอมรับจากคนรอบข้าง ซึ่งส่งผลให้นักกีฬากลุ่มนี้ให้ความสนใจและความต้องการแรงจูงใจภายนอก โดยเฉพาะในเรื่องของรางวัลต่างๆที่เคยได้รับ และรางวัลที่คาดหวังตนเองสมควรจะได้รับ ซึ่งสอดคล้องกับเดมพ์ซีและเซล (Dempsey; & Sales. 1993) ที่ศึกษาพบว่า ผู้ปกครองและครูที่ใช้แรงจูงใจภายนอก เช่น ขนมหิน หรือการชมเชยเปรียบเทียบความสามารถกับคนอื่น ส่งผลให้ผู้เรียนสนใจในของรางวัลด้านอื่นมากกว่าสนใจการเรียนรู้ และทำให้ผู้เรียนเลือกงานที่เพิ่มโอกาสในการประสบความสำเร็จของตนเองให้มากขึ้นเพราะต้องการรางวัล

กล่าวโดยสรุป กอล์ฟเป็นกีฬาประเภทบุคคล นักกีฬาส่วนใหญ่จะมีเป้าหมายที่คล้ายคลึงกัน คือเรื่องของคะแนนในการเล่นของตนเองซึ่งเป็นตัวชี้วัดความสำเร็จในการแข่งขัน คือถ้านักกีฬาสามารถทำได้ตามเดิมหรือดีกว่ามาตรฐานเดิมของตนเองก็ถือว่าตนเองประสบความสำเร็จในการเล่นกอล์ฟ ดังนั้น เมื่อมีการแข่งขันแบบสโตรคเพลย์ซึ่งเป็นการแข่งขันนับคะแนน นักกอล์ฟจึงมีแนวโน้มในการให้ความสำคัญกับผลงานของตนเอง สอดคล้องกับงานวิจัยของเอทเคน (Aitken. 1999) ซึ่งทำการศึกษาเกี่ยวกับเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ในนักกอล์ฟระหว่างแมทช์เพลย์กับสโตรคเพลย์ และพบว่า นักกีฬาที่เล่นสโตรคเพลย์จะมีเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งเน้นในเรื่องงานเป็นหลัก ด้วยเหตุนี้นักกอล์ฟซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างจึงมีเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งเน้นในเรื่องของงานสูงทุกคน ซึ่งนักกีฬาที่มุ่งเน้นในเรื่องของงานจะมีความพยายามมากกว่า มีแรงจูงใจภายในสูงกว่าจะแสดงความสามารถ ทางกอล์ฟได้ดีกว่า มีความวิตกกังวลทางกาย และความวิตกทางการรับรู้ น้อยกว่า และมีความเชื่อมั่นในตนเองหรือการรับรู้ความสามารถ ของตนเองที่สูงกว่านักกีฬาที่มุ่งเน้นในเรื่องของการแข่งขัน (Newton; & Duda. 1993) ดังนั้นผู้ที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็น ผู้ปกครอง ผู้ฝึกสอน และนักจิตวิทยาการกีฬา ควรจะให้ความสำคัญกับเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬา และจัดสภาพแวดล้อมที่ก่อให้เกิดลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่จำเป็นต่อนักกีฬา เพื่อให้ นักกีฬา มีเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่เหมาะสมและสามารถแสดงความสามารถสูงสุดของตนออกมาได้ในวันที่มีการแข่งขัน

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการสัมภาษณ์ผู้ปกครอง โค้ช และเพื่อนร่วมทีมเพื่อเป็นการหาข้อมูลสนับสนุน
2. คำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์ควรเพิ่มในส่วนของปัจจัยด้านอื่น ๆ นอกเหนือจากด้าน
บรรยากาศแรงจูงใจเป็นหลัก
3. ควรศึกษาเรื่องลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ในนักกีฬาบอลระดับอื่น ๆ
4. ควรทำการศึกษาเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาบอลฟโดยใช่วิธีสัมภาษณ์แบบเจาะลึก

(In-depth Interview)

5. ควรศึกษาถึงปัจจัยในแต่ละด้านอย่างละเอียดว่าส่งผลอย่างไรต่อนักกีฬาบอลฟ
สมัครเล่น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กฤษฎา จุลชาติ. (2543). แรงจูงใจในการเล่นกีฬากอล์ฟ. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- การกีฬาแห่งประเทศไทย. (2008). สืบค้นเมื่อ 24 มิถุนายน 2551, จาก
<http://www2.sat.or.th/sportslearning/index3.asp?clicktype=1>.
- คุณัตว์ พิษพรชัยกุล. (2549). อิทธิพลของลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มีต่อแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬานักกีฬาระดับอุดมศึกษา. ดุษฎีนิพนธ์ (วิทยาศาสตรการออกกำลังกายและการกีฬา). ชลบุรี : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา.
- จุฑาทิพย์ ชำนาญผล. (2549). เจตคติที่เกี่ยวข้องกับความสำเร็จในการกีฬาที่มีต่อแรงจูงใจในการเล่นกีฬา. ปรินญานิพนธ์ วท.ม. (วิทยาศาสตรการกีฬา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ต่อพงศ์ คลังกรณ์. (2548). แรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิสของประชาชนที่สนามกีฬาการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2547. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- บัณฑิต สุกุมลนันทน์. (2541). การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬากอล์ฟ สำหรับนักศึกษา. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- พิเชษฐ์ ชัยเลิศ. (2548). แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬานักกีฬาคอนฟิการตัวแทนทีมชาติไทย. วิทยานิพนธ์. วท.ม. (วิทยาศาสตรการออกกำลังกายและการกีฬา). ชลบุรี: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ศิณปชัย สุวรรณธาดา. (2533). การเรียนรู้ทักษะการเคลื่อนไหวทฤษฎีและปฏิบัติการ. กรุงเทพฯ: ภาควิชาพลศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมบัติ กาญจนกิจ. (2532). เอกสารวิชาการชมรมจิตวิทยาการกีฬาแห่งประเทศไทย : บทบาทและแนวโน้มจิตวิทยาการกีฬา. กรุงเทพฯ: ภาควิชาพลศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สาลี สุภาภรณ์. (2550). วิจัยเชิงคุณภาพทางพลศึกษาและกีฬา. กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัดสามลดา.
- สืบสาย บุญวีรบุตร. (2550). ความเป็นเลิศทางการกีฬา : ในทัศนะด้านจิตวิทยา. จิตวิทยาการกีฬา. หน้า 335.
- สืบสาย บุญวีรบุตร. (2541). จิตวิทยาการกีฬา. ชลบุรี: ชลบุรีการพิมพ์.

สุปราณี ขวัญบุญจันทร์. (2541). *จิตวิทยาการกีฬา*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

สุรางค์ โค้วตระกูล. (2545). *จิตวิทยาการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุริย์ พันธรักษ์. (2541). *แรงจูงใจในการเลือกเล่นจักรยานเสือภูเขา*. วิทยานิพนธ์. วท.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

Aitken, Vicki J. (1999). Match Play and Stroke Play Myths: Do Elite Amateur Golfers Play the Course or the Person. *Sciences and Golf*3. Illinois: Human Kinetics.

Alderman, Richard B. (1978). *Sport Psychology*. New York: Ithaca.

Ames, C.; & Archer, J. (1987). Mothers' Beliefs About the Role of Ability and Effort in School Learning. *Journal of Educational Psychology*. 79(4): 409-414.

Ames, C. (1992). Achievement goals, motivational climate, and motivational processes. In G.C. Roberts (Ed.), *Motivation in Sport and Exercise* (pp. 161-176). Champaign, IL: Human Kinetics.

Atkinson, J.W. (1974). The MainStream of Achievement-Oriented Activity. In J.W> Atkinson & J.O. Raynor (Eds.), *Motivation and Achievement*. New York: Halstead.

Boyd, M.; & Yin, Z. (1996) Cognitive-affective sources of sport enjoyment in adolescent sport participants. *Adolescence*, 31: 283-295.

Carpenter, Paul; & Yates, Barry. (1997). Relationship Between Achievement Goals and The Perceived Purposes of Soccer for Scmiprofessional and Amateur Players. *Journal of Sport and Exercise Psychology*. 19: 302-312.

Darren, Treasure C. (1997). Perceptions of the Motivation Climate and Elementary School Children's Cognitive and Affective Response. *Journal of Sport & Exercise Psychology*. 19: 278-290.

Dempsey John V.; & Sales, Gregory C. (1993). *Interactive Instruction and Feedback*. New Jersey: Educational Tecnology.

Digelides, Nikolaos.; et al. (2003). A one-year Intervention in 7th ed. Grade Physical Education Classes Aiming to Change Motivational Climate and Attitudes Towards Exercise. *Psychology of Sport and Exercise*. 4: 195-210.

Dweck, Carol S. (1986). Motivational Processes Affecting Learning American Psychologist. *American Psychologist*. 41: 1040-1048.

Duda, Joan L.; & Hall, Holly K. (2001). Achievement Goal Theory in Sport Recent Extensions and Future Directions. In R.N. Singer, H.A. Hausenblas, & C.M.

- Janelle (Eds.). *Handbook of Sport Psychology*. 2nd ed. New York: Wiley.
- Dunn, John G.H.; & Dunn, Janice Causgrove. (1999). Goal Orientations, Perceptions of Aggression, and Sportpersonship in Elite Male Youth Ice Hockey Players. *The Sport Psychologist*. 13: 183-200.
- Ferrer-Caja, E.; & Weiss, M.R. (1999). Determinants of Intrinsic Motivation in Physical Education: Cross-Validation with High School Students in Elective Courses. *Journal of Sport and Exercise Psychology*. 21: 42.
- Gill, D. (2000). *Psychological Dynamics of Sport and Exercise*. Illinois: Human Kinetics.
- Heider, Fritz. (1958). *The Psychology of Interpersonal Relations*. New York: Wiley.
- Holt, Nicholas L.; et al. (2009). Youth Sport Parenting Styles and Practices. *Journal of Sport and Exercise Psychology*. 31: 37-59.
- Horn, T.S.; & Horn, J.L. (2007). Family Influences on Children's Sport and Physical Activity Participation, Behavior, and Psychosocial Responses. In G. Tenenbaum & R.C. Eklund (Eds.). *Handbook of Sport Psychology* (3rd ed. pp.685-711). New York: Wiley.
- Jagacinski, Carolyn M.; & Nicholls, John G. (1990). Reducing Effort to Protect Perceived Ability: "They'd Do It but I Wouldn't". *Journal of Educational Psychology*. 82: 15-21.
- Krane, Vikki.; et al. (1997). Reaching For Gold And The Price Of Glory : A Motivational Case Study Of An Elite Gymnast. *The Sport Psychologist*. 11: 53-71.
- Lee, Martin J.; et al. (2008). Relationships Among Values, Achievement Orientations, and Attitudes in Youth Sport. *Journal of Sport and Exercise Psychology*. 30: 588-610.
- Li, F.; Chi, L.; Vongjaturapat, N., & Harmer, P. (1994). The Task and Ego Orientation in Sport Questionnaire: An Examination of Factorial Validity Across United States, Thailand, and Taiwan Samples. *Journal of Sport and Exercise Psychology*. 16(Supplement): 79.
- Lochbaum, Marc R.; & Roberts, Glyn C. (1993). Goal Orientations and Perceptions of the Sport Experience. *Journal of Sport & Exercise Psychology*. 15:160-171.
- Maehr, Martin; & Nicholls, John G. (1980). Culture and Achievement Motivation: A Second Look. In N. Warren (Ed.), *Studies in Cross-Cultural Psychology*. New York: Academic Press.
- McClelland, David C. (1953). *The Achievement Motive*. NY: Apleton Century Crofts.
- McClelland, David C. (1961). *The Achieving Society*. New York: Free Press.

- Morris, Tony; & Summers, Jeff. (2004). *Sport Psychology : Theory, Applications, and Issues*. 2nd ed. Queensland: Wiley.
- Newton, Maria; & Duda, Joan L. (1993). Elite Adolescent's Athlete's Achievement Goals and Believe Concerning Success in Tennis. *Journal of Sport & Exercise Psychology*. 15: 437-448.
- Nicholls, John G. (1984). Achievement Motivation: Conceptions of Ability, Subjective Experience, Task Choice, and Performance. *Psychological Review*. 91: 328-346.
- Nicholls, John G. (1989). *The Competitive ethos and Democratic Education*. Cambridge, MA: Harvard University Press.
- Pensgaard, A.M.; Roberts, G.C. Elite Athletes's Experiences of the Motivation Climate : The Coach Matters. *Scandinavian Journal of Medicine & Science in Sports*. 12: 54-59.
- Roberts, Glyn C. (2001). *Advances in Motivation in Sport and Exercise*. Illinois: Human Kinetics.
- Roberts, Glyn C. (2003). Motivation in Sport: Understanding and Enhancing the Motivation and Achievenent of Children. In R.N. Singer, M. Murphey, & L.K. Tennant (Eds.), *Handbook of Sport Psychology*. New Your: Macmillan.
- Sage, Luke; & Kavussanu, Maria. (2007). The Effects of Goal Involvement on Moral Behavior in an Experimentally Manipulated Competitive Setting. *Journal of Sport & Exercise Psychology*. 29:190-207.
- Smith, Ronald E.; et al. (2007). Effects of a Motivational Climate Intervention for Coaches on Young Athletes' Sport Performamce Anxiety. *Journal of Sport & Exercise Psychology*. 29: 39-59.
- Smith, Ronald E.; et al. (2009). Motivational Climate and Changes in Yong Athletes's Achievement Goal Orientations. *Motivation and Emotion*. 33: 178-183.
- Treasure, Darren C.; & Roberts, Glyn C. (1994). Cognitive and Affective Concomitants of Task and Ego Goal Orientations During the Middle School Years. *Journal of Sport & Exercise Psychology*. 16:15-28.
- Weinberg, Robert S.; & Gould, Daniel. (2007). *Foundations of Sport and Exercise Psychology*. Fourth Edition. Illinois: Human Kinetics.
- Weiner, Bernard. (1985). An Attribution Theory of Achievement Motivation and Emotion. *Psychological Review*. 92: 548-573.

- Weiner, Bernard. (1986). *An Attribution Theory of Motivation and Emotion*. New Your: SpringerVerlag.
- Weiss, M.R.; & Chaumeton, N. (1992). Motivational Orientations in Sport. In T. Horn (Ed.), *Advances in Sport Psychology*. Illinois: Human Kinetics.
- White, Sally A. (1996). Goal Orientation and Perceptions of the Motivational Climate Initiated by Parents. *Pediatric Exercise Sciences*. Illinois: Human Kinetics.
- White, Sally A.; & Zellner, Scott R. (1996). The Relationship Between Goal Orientation, Beliefs About The Causes of Sport Suceess, and Trait Anxiety Among High School, Intercollegiate, and Recreational Sport Participants. *The Sport Psychologist*. 10(1): 58-72.
- White, Sally A.; & Duda Joan L. (1994). The Relationship of Gender, Level of Sport Involvement, and Participation Motivation to Task and Ego Orientation. *International Journal of Sport Psychology*. 25: 4-18.
- White, Sally A. (1998). Adolescent goal profiles, perceptions of the parent-initiated motivational climate, and competitive trait anxiety. *The Sport Psychologist*. 12: 16-28.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำเร็จในการเล่นกีฬา

แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำเร็จในการเล่นกีฬา

(Li, Vongjaturapat, & Harmer. 1994)

คำชี้แจง ขอให้ท่านโปรดอ่านข้อความข้างล่างนี้และเลือกทำเครื่องหมายกากบาท (X) ลงในช่องที่ตรง กับ ความคิดเห็นของท่านมากที่สุดว่าท่านมีความรู้สึกว่าคุณประสบความสำเร็จในการเล่นกีฬาเมื่อไร หรือ อีกนัยหนึ่งท่านมีความรู้สึกว่าคุณ เล่นกีฬาได้ดีเมื่อไร

	ข้าพเจ้ามีความรู้สึกว่าคุณ เล่นกีฬาประสบความสำเร็จเมื่อ...	เห็น ด้วย มาก ที่สุด	เห็น ด้วย มาก	เห็น ด้วย ปาน กลาง	ไม่ เห็น ด้วย	ไม่ เห็น ด้วย มาก ที่สุด
	1. ข้าพเจ้าเล่นได้และมีทักษะนั้นแต่เพียงผู้เดียว					
2	ข้าพเจ้าเรียนรู้ทักษะใหม่ๆ ซึ่งทำให้อยากฝึกฝนมากขึ้น					
	3. ข้าพเจ้าสามารถทำได้ดีกว่าคนอื่น					
4	คนอื่นๆ ไม่สามารถทำได้ดีเท่าข้าพเจ้า					
5	ข้าพเจ้าได้เรียนรู้บางสิ่งบางอย่างและสนุกที่จะทำ					
	6. คนอื่นๆ ทำให้เสีย ส่วนข้าพเจ้าไม่					
	7. ข้าพเจ้าเรียนรู้ทักษะใหม่ จากการฝึกฝนอย่างหนัก					
	8. ข้าพเจ้าฝึกฝนอย่างหนักจริงๆ					
	9. ข้าพเจ้าทำแต้ม ทำประตูหรือเล่นได้สูงสุด					
	10. สิ่งที่คุณข้าพเจ้าเรียนรู้ทำให้อยากฝึกฝนมากขึ้น					
	11. ข้าพเจ้าคือ คนเก่งที่สุด					
	12. ทักษะที่คุณข้าพเจ้าเรียนรู้ ทำให้รู้สึกดี					
	13. ข้าพเจ้าทำดีที่สุด					

Task Items: 2, 5, 7, 8, 10, 12, 13. Ego Items: 1, 3, 4, 6, 9, 1

วิธีการคิดคะแนน นำคะแนนในแต่ละด้านมาหาช่วงคะแนน ด้าน Task อยู่ที่ 7-35 และด้าน Ego อยู่ที่ 6-30 และนำคะแนนที่ได้ในแต่ละด้านมาแบ่งครึ่งเพื่อแบ่งออกเป็นสูงและต่ำ โดยมีเกณฑ์ดังนี้

คะแนนแทสค์ (Task) ช่วง 7-21 ต่ำ 22-35 สูง และ คะแนนอีโก้ (Ego) ช่วง 6-18 ต่ำ 19-30 สูง

ภาคผนวก ข

แนวคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์

แนวคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์

1. ช่วยเล่าประวัติในการเล่นกอล์ฟโดยย่อของคุณตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงปัจจุบัน
2. เพราะเหตุใดจึงเลือกเล่นกีฬากอล์ฟ
3. มีเป้าหมายอะไรบ้างในการเล่นกอล์ฟ บอกมา 2-3 ข้อ พร้อมอธิบายรายละเอียด
4. เปรียบเทียบเป้าหมายในการแข่งขันกอล์ฟแต่ละครั้งว่าเหมือนกันหรือต่างกันอย่างไรบ้าง
5. การแข่งขันกอล์ฟที่ประสบความสำเร็จของคุณมีรายการใดบ้าง
6. เกณฑ์อะไรบ้างที่คุณใช้ในการประเมินความสำเร็จในการแข่งขันกอล์ฟแต่ละรายการ
7. เกณฑ์ในการประเมินความสำเร็จของเรา โค้ชและผู้ปกครองเหมือนกันหรือแตกต่างกันอย่างไรบ้าง

คำถามตาม เปรียบเทียบความคล้ายคลึงและความแตกต่างในการประเมินความสำเร็จในการแข่งขันกอล์ฟของเรา ผู้ปกครองและโค้ช

8. ความสำเร็จในการแข่งขันกอล์ฟตามความคิดเห็นของคุณหมายถึงอะไร
9. วันที่เราเล่นดีแต่ผลงานก็ยังสู้คู่ต่อสู้ไม่ได้ กับวันที่เราเล่นไม่ดีแต่ชนะคนอื่น ๆ ผู้ปกครองมีพฤติกรรมหรือการแสดงออกกับเราแตกต่างกันอย่างไรในสองสถานการณ์ที่กล่าวมา
10. วันที่เราเล่นดีแต่ผลงานก็ยังสู้คู่ต่อสู้ไม่ได้ กับวันที่เราเล่นไม่ดีแต่ชนะคนอื่น ๆ โค้ชมีพฤติกรรมหรือการแสดงออกกับเราแตกต่างกันอย่างไรในสองสถานการณ์นั้น
11. โค้ชสอนหรือบอกให้เราตั้งเป้าหมายในการแข่งกอล์ฟแต่ละครั้งว่าอะไร เพราะเหตุใด
12. ก่อนการแข่งขันเราปรึกษาหารือกับเพื่อนหรือคนอื่น ๆ เกี่ยวกับการแข่งขันว่าอะไรบ้าง
13. หลังเสร็จสิ้นการแข่งขันพูดคุยกับเพื่อนหรือคนอื่น ๆ เกี่ยวกับผลการแข่งขันว่าอย่างไรบ้าง
14. การพูดคุยกับเพื่อนหรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับกอล์ฟหลังจากชนะหรือแพ้การแข่งขัน เหมือนกันหรือแตกต่างกันอย่างไร
15. วันที่เราเล่นได้ดีกับวันที่เรามีผลการแข่งขันที่ดี (ชนะ) เพื่อนแสดงพฤติกรรมต่อเราแตกต่างกันอย่างไรบ้าง
16. หากมีหัวข้อที่ต้องการกล่าวถึง กรุณาอธิบายเพิ่มเติม

ภาคผนวก ค

หนังสือแสดงความยินยอมของผู้ปกครอง

หนังสือแสดงความยินยอมของผู้ปกครอง

ข้าพเจ้า นางสาวดลหทัย ทองตะนูนาม นิสิตปริญญาโท สาขาวิทยาศาสตร์การกีฬา (จิตวิทยาการกีฬา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ องครักษ์ มีความสนใจที่จะศึกษาเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ในนักกีฬากอล์ฟสมัครเล่นของประเทศไทย เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต

การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อ ศึกษาถึงเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬากอล์ฟเยาวชน และหาปัจจัยที่มีผลต่อการเกิดเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ เพื่อที่จะได้นำไปพัฒนาลักษณะของเป้าหมาย และความสามารถในการเล่นกีฬา รวมทั้งลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในการกีฬาต่อไป

ผู้วิจัยจะทำการสังเกตนักกีฬากอล์ฟในช่วงเย็นและทำการสัมภาษณ์อย่างน้อย 1 ครั้ง โดยจะทำการนัดหมายเวลาก่อนล่วงหน้า เวลาที่ใช้ในการสัมภาษณ์ ประมาณ 40-60 นาที โดยจะมีการบันทึกเสียงการสัมภาษณ์พร้อมจดรายละเอียดการสัมภาษณ์ไว้ โดยผู้วิจัยจะทำการถอดเทปการสัมภาษณ์ด้วยตนเอง ช่วงเวลาในการทำวิจัยอยู่ระหว่าง 16.00 – 21.00 น.

ข้อมูลต่าง ๆ ที่รวบรวมมาได้จะนำมาเสนอในรูปข้อสรุปโดยรวมของกลุ่ม โดยนำไปพิมพ์เป็นวิทยานิพนธ์ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และอาจจะมีการพิมพ์เผยแพร่ในรูปแบบของงานวิจัยและบทความทั้งในประเทศและต่างประเทศ เพื่อประโยชน์แก่ผู้ที่สนใจ โดยชื่อนักกีฬา ชื่อสถานที่และบุคคลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในงานวิจัยครั้งนี้จะเป็นชื่อสมมุติทั้งสิ้น โดยข้อมูลที่ได้จากการวิจัยจะมีการส่งให้นักกีฬาตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลในส่วนของนักกีฬาได้ตลอดเวลา

การเข้าร่วมงานวิจัยครั้งนี้ไม่มีค่าตอบแทนใดๆ หากผู้ปกครองต้องการให้บุตรหลานของท่านเข้าร่วมการวิจัยครั้งนี้โปรดลงลายมือชื่อด้านล่างในช่องที่เว้นว่างให้ ผู้ปกครองและนักกีฬามีสิทธิ์ที่จะถอนตัวออกจากการวิจัยได้ตลอดเวลา หากมีข้อสงสัยหรือต้องการทราบข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อผู้วิจัยได้ที่หมายเลข 083-7061000 หรืออีเมลล์ baipatmun@hotmail.com

ผู้วิจัยขอขอบคุณเป็นอย่างสูง

ข้าพเจ้ามีความยินดีและอนุญาตให้บุตรหลานของข้าพเจ้าเข้าร่วมการวิจัยครั้งนี้

ลายมือชื่อ (ชื่อตัวบรรจง.....)

วันที่

ชื่อผู้วิจัย.....(ชื่อตัวบรรจง) น.ส.ดลหทัย ทองตะนูนาม

ภาคผนวก ง

หนังสือแสดงความยินยอมของนักกีฬา

หนังสือแสดงความยินยอมของนักกีฬา

ข้าพเจ้า นางสาวดลหทัย ทองตะนุนาม นิสิตปริญญาโท สาขาวิทยาศาสตร์การกีฬา (จิตวิทยาการกีฬา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ องครักษ์ มีความสนใจที่จะศึกษาเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ในนักกีฬากอล์ฟสมัครเล่นของประเทศไทย เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต

การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อ ศึกษาถึงเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬากอล์ฟเยาวชน และหาปัจจัยที่มีผลต่อการเกิดเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ เพื่อที่จะได้นำไปพัฒนาลักษณะของเป้าหมาย และความสามารถในการเล่นกีฬา รวมทั้งลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในการกีฬาต่อไป

ผู้วิจัยจะทำการสังเกตนักกีฬากอล์ฟในช่วงเย็นและทำการสัมภาษณ์อย่างน้อย 1 ครั้ง โดยจะทำการนัดหมายเวลาก่อนล่วงหน้า เวลาที่ใช้ในการสัมภาษณ์ ประมาณ 40-60 นาที โดยจะมีการบันทึกเสียงการสัมภาษณ์พร้อมจดรายละเอียดการสัมภาษณ์ไว้ โดยผู้วิจัยจะทำการถอดเทปการสัมภาษณ์ด้วยตนเอง ช่วงเวลาในการทำวิจัยอยู่ระหว่าง 16.00 – 21.00 น.

ข้อมูลต่าง ๆ ที่รวบรวมมาได้จะนำมาเสนอในรูปแบบข้อสรุปโดยรวมของกลุ่ม โดยนำไปพิมพ์เป็นวิทยานิพนธ์ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และอาจจะมีการพิมพ์เผยแพร่ในรูปแบบของงานวิจัยและบทความทั้งในประเทศและต่างประเทศ เพื่อประโยชน์แก่ผู้ที่สนใจ โดยชื่อนักกีฬา ชื่อสถานที่และบุคคลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในงานวิจัยครั้งนี้จะเป็นชื่อสมมุติทั้งสิ้น โดยข้อมูลที่ได้จากการวิจัยจะมีการส่งให้นักกีฬาตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูล รวมทั้งท่านสามารถขอข้อมูลในส่วนของท่านได้ตลอดเวลา

การเข้าร่วมงานวิจัยครั้งนี้ไม่มีค่าตอบแทนใดๆ หากท่านต้องการเข้าร่วมการวิจัยครั้งนี้ โปรดลงลายมือชื่อด้านล่างในช่องที่เว้นว่างให้ โดยที่ท่านมีสิทธิ์ที่จะถอนตัวออกจากการวิจัยได้ตลอดเวลา หากมีข้อสงสัยหรือต้องการทราบข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อผู้วิจัยได้ที่หมายเลข 0837061000 หรืออีเมลล์ baipatmun@hotmail.com

ผู้วิจัยขอขอบคุณเป็นอย่างสูง

ข้าพเจ้ามีความยินดีและอนุญาตให้บุตรหลานของข้าพเจ้าเข้าร่วมการวิจัยครั้งนี้

ลายมือชื่อ (ชื่อตัวบรรจง)

วันที่

ชื่อผู้วิจัย..... (ชื่อตัวบรรจง) น.ส.ดลหทัย ทองตะนุนาม

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล

ดลหทัย ทองตะนูนาม

วันเดือนปีเกิด

12 มกราคม 2524

สถานที่เกิด

กรุงเทพมหานคร

สถานที่อยู่ปัจจุบัน

1213/399 ลาดพร้าว 94 วังทองหลาง กทม 10310

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2540

มัธยมศึกษาตอนปลาย

จากรร.สิงห์สมุทร จ.ชลบุรี

พ.ศ. 2545

วิทยาศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา

จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ